

BURMESE
CLASSIC

ဆုအူလီ

ချစ်ပွင့်တစ်ဆိုင်

L နင်း

စာအုပ်ပြုစုသူ
ဖုန်းနံပါတ်
အမှတ်အသား
ထုတ်ဝေသူ

- ၅၀၁၀၆၀၇၀၇
- ၅၀၁ ၂၀၃၀၇၀၇
- L လင်း
- ဒေါ်ခင်စာပေ (ရိုးစိမ်းစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်အောင်
- ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

အတွင်းအလင်
စာအုပ်အုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်ငယ်
တန်ဖိုး

- ဦးထွန်းအောင်
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ဆုအခွင့်အလမ်း
ချစ်ပွင့်တစ်ခိုင် / ဆုအခွင့်အလမ်း - ရန်ကင်း
ရိုးစိမ်းစာပေ၊ ၂၀၀၇
၂၇၂ : စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ချစ်ပွင့်တစ်ခိုင်

အခန်း (၁)

မောင်သီဟနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်သူကိုယ်တိုင် ယခု
ကြော်ငြာပါသည့် နေ့မှစ၍ ခိုင်လုံသည့် သက်သေအထောက်အထား
မရှိတကွ မဟာနန္ဒာမြို့သို့ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားပါ။

ဦးစိတ္တ

မဟာနန္ဒာမြို့။

သတင်းစာပါ ကြော်ငြာတိုလေးက ရက်ခြားခြင်းမရှိဘဲ
ဆုံးရက်တိတိ ဆက်တိုက်ပါလာသည်။ ထိုသတင်းကြော်ငြာတို
အားကို မျက်စိရှေ့မှာ မြင်တွေ့နေရသော်လည်း နွေးက သည်းထန်
စွာ ငိုကြွေးခြင်းလည်း မပြု။ ရှိကလည်း မရှိကလည်း မရှိ။

မျက်စိတည်ရာသို့သာ စိုက်ငေးလျက်။ မျက်စိအရွေ့
အလျားမရှိ ငြိမ်နေပုံက ကြည့်ရက်စရာမရှိ။ လူကိုယ်တိုင် ညှိုးချုံး
ကျသွားသဖြင့် ပါးလျသွားကာ အသားအရည်မှာလည်း သွေးမရှိ
တော့သလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

တစ်ချိန်လုံး တမ်းတ၍ တစ်ချိန်လုံး စောင့်စားခဲ့ရသော
မျှော်လင့်ချက်၏ အဆုံးသတ်က မလှမပ။ ရင်နာဖို့သက်သက်
တမင်ဖန်တီးခြင်းမို့ မချီတင်ကံ ဝေဒနာအစုစုအတွက် မထွေးနိုင်
ဖြစ်နေခြင်းဟု ငြိမ်း သိသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ နွေးရယ်၊ အခု နွေး ဘယ်လိုလုပ်
မယ်စိတ်ကူးလဲ၊ ငြိမ်းတော့ မင်းတို့အဖြစ်ကို ယူကျုံးမရ စိတ်မ
ကောင်းလွန်းလို့ ဘာမှကို ပြောမထွက်အောင် ဖြစ်နေပြီကွယ်”

ငြိမ်း ခေါ် မငြိမ်းသာက သူမအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နွေး
အနားမှာ မခွာ။ စားပွဲတစ်ခုပေါ်တွင် လွင့်စင်ကျပြန်နေသည့်
သတင်းစာအပိုင်းအစများနှင့်အတူ နွေး၏ လှပသော မျက်နှာလေး
ဆီသို့သာ အလွန်အင်မတန် စိတ်မချမ်းမြေ့သော အမူအရာဖြင့်
မျက်ရည်လေးတလည်လည် ကြည့်နေရရှာပါသည်။

နွေးက ငြိမ်းသာဆိုသည့် သူမသူငယ်ချင်း၏ စကားကို
ကြားသလို လူကလည်း နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်ကလေး ချထား
သည်သို့ မလှုပ်မယှက်။ တွေ့တွေ့ကြီး မိန်းမောငြိမ်သက်နေပုံက
နွေး၏ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သူမဝိညာဉ်မှ
နိုးပါလေစေဟု တွေးထင်စရာဖြစ်သည်။

“နွေး”

မငြိမ်းသာ ခေါ်သည်။

နွေးက မငြိမ်းသာကို လှည့်၍ပင်မကြည့်။

ထူးလည်းမထူး။

နှေနှောင်းလေက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ
ဖြင့်မားထူထပ်သော မရမ်းပင်အုပ်ကြီးများကြားသို့ ဖြတ်သန်းတိုး
ထင်သွားသဖြင့် တဝေါဝေါ အော်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။
သစ်ပင်များ ယိမ်းထိုးနေကြသလို ပင်ခြေအောက်ရှိ သစ်ရွက်စုများ
ဆည်း လေပြင်းမွှေနှောက်သည့်အရှိန်ဖြင့် ဝဲကတော့သဏ္ဍာန်
ဦးတည်ရာမှ လွင့်စင်ပျံ့သန်းသွားကြသည်။

နွေး၏ စိတ်အစဉ်သည်လည်း အစ်ကိုသီဟဆိုသည့်

အချစ်လေပြင်းနှင့်အတူ ဦးတည်ရာမှ လွင့်ချင်ရာလွင့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီကောလား။

အစ်ကိုသီဟ။

သို့မဟုတ် နွေး၏အစ်ကို။

အစ်ကိုရယ်။

အခုချိန်ကြမှ အစ်ကိုမရှိတော့တဲ့အချိန်ကို ရောက်မှ... မဟာနန္ဒာကလူတွေက နွေးကို သူတို့နဲ့ အမြဲနဲ့ဆုံးလာတွေ့

ဖို့ ခေါ်နေကြပြီကွယ်။

နွေး ဘာလုပ်ရမှာလဲ အစ်ကိုရယ်။

နွေး ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

မဟာနန္ဒာက လူတွေကို အစ်ကိုကိုယ်စား လက်စားချေ

တဲ့ပြန်ပေးရမှာလား။

ခွင့်လွှတ်နားလည် ကြေအေးလိုက်ရမှာလားဆိုတာ အစ်ကို

ပဲ နွေးကိုပြောပါဦး အစ်ကိုရယ်။

အစ်ကိုပဲ နွေးကို လမ်းညွှန်ပါဦး။

အစ်ကိုသီဟရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ မဟာနန္ဒာက

သူမိသားစုတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့ပုံ၊ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော ထင်ဆာရောဂါကြောင့် အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့သည့်အချိန်မှာ မဟာနန္ဒာကို သူကိုယ်တိုင် သွေးရူးသွေးတန်း သွားရောက်လို့ခဲ့ သည့် အစ်ကို။

အစ်ကိုရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို နွေးကိုယ်တိုင် လိုက်လျောပြည့် ဆည်းပေးလိုပါလျက် အစ်ကိုနှားက တစ်ဖဝါးခွာခဲ့သည့်ဘဝ၊ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟု သဘောတိုက် ထာ မဟာနန္ဒာသို့ နွေးတစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်ပြီး အရောင်သွား ခဲ့သော်လည်း...

မဟာနန္ဒာ၏ အရိပ်အယောင်ကိုသော်မှ နင်းခွင့်မသတ် ခြိတ်တိုင်းမြင့်မြင့်ကြီးကိုသာ အစ်ကိုကိုယ်စား မောကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့ ရသော အဖြစ်အပျက်များ။

ဘာတစ်ခုမှ နွေး မမေ့သေး။

မေ့ရက်နိုင်စရာလည်းမရှိ။

နွေး၏ မဟာနန္ဒာ အပြန်ခရီးကို ဆန္ဒစိတ်စောပြင်းစွာ

မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ကြိုနေရာသည့် အစ်ကိုသီဟခမျာ သူဖြစ်စေ
ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ခွင့်မရလိုက်ကြောင်း
သိရသည်နှင့် စိတ်နှလုံးထိခိုက်ကြေကွဲစွာ တမလွန်ခရီးကို ထွက်ခွာ
ခဲ့ရသူ။

အစ်ကိုမဆုံးခင် နောက်ဆုံးအင်အားကို ဖျစ်ညစ်အသုံးချပြီး
နွေးကိုမှာကြားသွားသည်စကားက...

“မ...ဟာ...နန္ဒာကို ရောက် အောင် သွား” တဲ့။

နွေး၏နှလုံးသားကို ထိုအမှာစကားက ဓားနှင့်တစ်ဆုံး
ထိုးစိုက်သွားသည်ထက် ပို၍ ခံစားနာကျင်စေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို
မည်သူမှားလည်နိုင်မည်နည်း။

ဟင့်အင်း။

နွေး မဟာနန္ဒာကို မုန်းတယ်။

အစ်ကိုလိုလူတစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ
ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မာန်မာန ပြင်းထန်ပြီး အတ္တကြီးတဲ့လူတွေနှင့်
မတွေ့ဆုံလို။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့်လူတွေ။ နောက်ဆုံးအချိန်
အထိ အစ်ကိုလို သေလူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ပြင်းထန်ရက်စက်ခဲ့

သူများ။

“နွေးရယ်”

“အစ်ကိုသီဟ သိပ်ပြီးသွားချင်တဲ့ မဟာနန္ဒာကို
ဒီတစ်သက် နွေး ဘယ်တော့မှမသွားဘူး ငြိမ်း”

“အိုကွယ်”

“အစ်ကိုသီဟနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်ရင်နာစရာ
ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မတွေ့ချင်တော့ဘူး ငြိမ်း၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုလို
လူတစ်ယောက်ကိုတောင်မှ ဘာမှမပတ်သက်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့တဲ့ မဟာ
နန္ဒာက နွေးနဲ့ဆို ပိုပြီးတော့ ဘာတစ်ခုမှ ပတ်သက်ဖို့အကြောင်း
မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် နွေးက”

“နွေးက အစ်ကိုဇနီး၊ ဒါကို နွေး မငြင်းပါဘူးငြိမ်း၊
အစ်ကိုဇနီးအဖြစ် အစ်ကိုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နွေး စွမ်းအား
ပို့သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“နွေးနဲ့ပတ်သက်တာ နွေးနဲ့သက်ဆိုင်တာ အစ်ကိုသီဟ
တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ဦးဝဏ္ဏနဲ့ မဟာနန္ဒာ မပါဝါဘူး ငြိမ်း”

ဒီနေ့ကစပြီး ငြိမ်းလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့လိုက်ပါ။ နွေးလည်း မနက်ဖြန် မစဉ်းတို့ရှိတဲ့နေရာကို သွားတော့မယ်”

“နွေးရယ်”

“နွေးကိုချစ်ရင်၊ နွေးကိုသနားရင် ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မပြော ပါနဲ့တော့ ငြိမ်းရယ်”

“နွေးအပေါ်ထားတဲ့ ငြိမ်းရဲ့ စေတနာ၊ ငြိမ်းရဲ့မေတ္တာတွေ ကို နွေး သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မဟာနန္ဒဝနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နွေးကို ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော နွေးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ဖို့ ရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ နွေးရယ်၊ နွေး မကြိုက်တာကို ငြိမ်း မပြောတော့ပါဘူးကွယ်”

ဪ...ငြိမ်းရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမလေး နွေးရယ်။

ငြိမ်းက နွေး၏ အေးစက်နေသော လက်ကလေးများကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း လှပသော နွေး၏သောကဝေဒနာ ဖိစီးနှိပ်စက် ခြင်း ခံထားရသည့် မျက်နှာလေးကို သနားကြင်နာစွာ စာနာစွာ ငုံ့ကြည့်သည်။

နက်မှောင်သော ဆံနွယ်တချို့ လေပြင်းကြောင့်ဖွာလျက် သပ်ရပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဝဲပျံလွင့်ကျနေပုံက ဖရိုဖရဲ။ သည်ကြားထဲကပင် နွေး၏လှပသော ရုပ်သွင်အဆင်းက ပြတ်သားထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင် လျက် အသရေတင်မျိုးကို ဆောင်နေသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးမှာ ယ် လှရက်နိုင်လွန်းသော နွေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ နွေးက ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ငေးမျှော်နေမှန်း မသိ။

မိုးကောင်းကင်က ရုတ်တရက် အရောင်ပြောင်းသွားကာ ညိုမှောင်လာ၏။ မိုးသက်ရနံ့ကသော လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာလာ၏။ ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ် ညိုမှောင်လာသော မိုးကောင်းကင် နှင့်အတူ မိုးက ဖွဲရာမှ သည်းထန်စွာ သွန်ချသလို ရွာချသည်။

ငြိမ်းသည် ပြတင်းပေါက်မှာ မည်သည့်အကာအကွယ် မှမပါ အင်္ကျီပါးလေးနှင့် ရပ်နေသည့် နွေးကို မိုးရေလွှတ်ရာသို့ ဆွဲခေါ်လာ၏။

“မိုးရေဝက်တယ် နွေး၊ ဒီဘက်ကိုလာ”

နွေးက ငြိမ်းကို မည်သို့မျှမပြော။

နေရာချပေးသည့် မိုးလေလုံရာ ထောင့်အကွယ်ရှိ ခုံလေး

မှာ ထိုင်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်တွေ့နေရသော မိုးနှင့်လေကို
ငေးလျက် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ဤနေ့က အစ်ကိုသီဟဆုံးပြီး တစ်လတင်းတင်းပြည့်သော
နေ့ဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်းက ဘုန်းကြီးများပင့်၍ အစ်ကိုသီဟအတွက်
ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု အမျှအတန်းပေးဝေသည်။ မဟာနန္ဒာ၏
သတင်းစာကြော်ငြာမှာ အစ်ကိုသီဟ၏ နားရေးကြော်ငြာနှင့်ဆိုလျှင်
အချိန်များစွာ နောက်ကျနေသည်။

အကြောင်းအရင်း အတိအကျကို မသိရသော်လည်း
အစ်ကိုသီဟကိုယ်တိုင် မဟာနန္ဒာက လူတွေကို စိတ်အနာကြီးနာ
လျက် မဟာနန္ဒာကို စွန့်ခွာကျောခိုင်းထွက်ခွာလာရာမှ နွေးနှင့်
တွေ့ဆုံချစ်ကြွေးသွယ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

လူချောလေး ကိုသီဟမှာ ပန်းချီဆရာလေးဖြစ်သလို နွေး
ဆိုသည့် အစ်ကိုသီဟ၏ ချစ်သူမှာလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော
တလေးတို့၏ ကျောင်းဆရာမလေးဖြစ်သည်။ ကိုသီဟနှင့် နွေးတို့ကို
လိုက်ဖက်တင့်တယ်သော ချစ်သူစုံတွဲအဖြစ် မြင်သူတိုင်း အားကျ
ငေးယူကြသည်အထိ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်
ကြင်နာခဲ့ကြပါလျက် သေခြင်းတရားဆိုသည့် အရာကြီးက နွေးနှင့်
အစ်ကိုတို့နှစ်ဦးကို ရက်စက်စွာ ခွဲပစ်ခဲ့သည်။ အသည်းကင်ဆာဆို
သည့် အစ်ကိုသီဟ၏ရောဂါ နွေးကိုယ်တိုင် အချိန်နှောင်းမှ သိခဲ့ရ
သူဖြစ်သည်။

မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းမရှိ။

တစ်ဦးတည်းတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်စွာ
ရောဂါဝေဒနာ၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရရှာ
သော ချစ်သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း
နိုင်ဖို့ နွေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ရက်ပိုင်းမျှသာ ခံတော့မည့် သေလူတစ်ယောက်၏
ဇနီးမယားအဖြစ် သူမဘဝကို သူမ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့သည်။
တစ်နည်းအားဖြင့် မိုက်မဲရူးသွပ်ခြင်းဟုလည်း ဆိုရမည့်အနေအထား
မှာ နွေးဘက်က ပြတ်သားခဲ့သည်။

အစ်ကိုအတွက် သတ္တိတွေရှိခဲ့သည်။

ငြိမ်းက နွေး၏အနာဂတ်ခရီးအတွက် နွေး၏ဆုံးပြတ်ချက်

ကို ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်ပါသော်လည်း နွေးက နားထောင်ခြင်း မရှိခဲ့။

အစ်ကိုသီဟကို နွေး လက်ထပ်သည်။

လူသားတစ်ဦးအနေနှင့်ရော ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ရော အစ်ကိုသီဟ ဖြစ်စေချင်သည့် အတောင့်တဆုံး အစ်ကိုဆန္ဒကို လိုက်လျောပြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည့် မိန်းမမြတ်။ အစ်ကိုသီဟနှင့် လက်ထပ်ခြင်းဆိုသည်မှာလည်း စာချုပ်စာတမ်းပေါ်မှာသာ တရား ဝင်တည်၍ အစ်ကိုသီဟ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည့်အချိန်ထိ နွေးမှာ အပျိုစင်မလေးဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် အပျိုစင်မှဆိုးမလေး နွေးအဖြစ် တို့ မည်သူမှ နားမလည်။ မိခင်အိုကြီးနှင့် ကျောင်းဆရာမလေး နွေးတို့၏ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ဘဝလေးထဲသို့ အစ်ကိုသီဟ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြင့် တစ်ချိန်မှစ၍ ဤမျှကြီးမားစွာထွေးသော အဖြစ်အပျက်များကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မသိခဲ့ပါ။

နွေး၏ မိခင်အိုကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီးနောက်

တစ်ကောင်ကြွက်မလေး နွေးအဖြစ် အစ်ကိုသီဟ၏ ဆန္ဒအတိုင်း အစ်ကိုကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုသီဟက နွေးကို အထူးကြင်နာမှုတွေ အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်အောင် မြတ်နိုးရှာသူ။

ဖြူစင်ရိုးသား၍ လူတွေအကြောင်း၊ လူ့လောကကြီး အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ ကောင်းစွာမသိရှာသော ချစ်သူလေး၏ဘဝ ကို အစ်ကိုသီဟ မကွယ်လွန်မီ စိတ်ချလက်ချ နောက်ဆံ့မတင်းဘဲ ဘေးရစ်ခဲ့လိုသူဖြစ်သည်။

ဤစိတ်ကူး၊ ဤအကြံအစည်များဖြင့် သေမည့်ရက်ကို ဘက်ချိုးရေတွက်၍ စောင့်နေသူက နွေးကို တရားတစ်နေ့မယား အဖြစ် ရှေ့နေရှေ့ရပ်ဖြင့် ခိုင်မာစွာ ချုပ်ဆိုလက်ထပ်ခဲ့သလို သူကိုယ် နိုင် ကျောခိုင်းစွန့်ခွာခဲ့သည့် မဟာနန္ဒာကို ပြန်လည်ဆက်သွယ်ဖို့ ခြင်းထန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူပိုင်ဆိုင်ရရှိမည့် အမွေအနှစ်များကို သူချစ်မြတ်နိုးသော နွေးလေး ရရှိပိုင်ဆိုင်စေလိုသော စိတ်ဇောဆန္ဒရှိပါသော်လည်း အစ်ကိုသီဟ၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒက ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ဤအကြောင်းအရာတွေကိုလည်း အစက နွေးကိုယ်တိုင်

ထိုင်း သီး၊ သိ၍လည်း အစ်ကိုသီဟ စီစဉ်ခဲ့သမျှ လိုက်လျော့ နားခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာနန္ဒာကို နွေး ရောက်သွားတော့ အရ လူဟောင်းတွေ မရှိတော့။ အားလုံးကို ဦးဝဏ္ဏဆိုသည့်လူက စိတ်တိုင်းကျ အရာရာ ပြောင်းလွှဲပစ်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုသီဟ ဖြစ်စေချင်သလို ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ အစ်ကိုသီဟ မေမေနှင့်လည်း မတွေ့ခဲ့ရ။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နွေးကို မဟာနန္ဒာသို့ တွင်တွင်သွားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သူကိုသာ နေ့ရင်ထဲ နစ်နေအောင် သနားကြင်နာမဆုံး။ ယူကျုံးမရ နာကျုံးကြေကွဲခဲ့ရသည့် ဝေဒနာခံစားချက်တွေက အခုအချိန်ထိ မပြယ်

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဟိုမှာနေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲဟင် နွေး”

“နွေးလည်း အတိအကျမပြောတတ်ဘူး ငြိမ်း၊ နွေးအမှာ တွယ်တာအားကိုးစရာ သံဃောစဉ် ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရစ်တော့ဘူးလေ”

“အနေ အစ်ကိုကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ဒီနေရာလည်း နွေး ခြိမ်းလော့ချင်သေးဘူး၊ ဟိုမှာလည်း ဘယ်လောက်

မယ်ရယ်လို့ အတိအကျလည်း မဆုံးဖြတ်သေးဘူး”

“နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေအတွက်တော့ နွေး စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊ နွေးတို့အိမ်လေးကို ငြိမ်း စောင့်ရှောက်ထားမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် လူငှားတင်ထားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ငြိမ်း စီစဉ်ပေးမယ်”

“ငြိမ်းသဘောပါကွယ်၊ ငြိမ်း ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ စီစဉ်ပါ၊ နွေးက ငြိမ်း ဘာပဲလုပ်လုပ် သဘောတူပါ့တယ်”

“နွေးရယ်”

အလုပ်ကထွက်ပြီး အစ်မဝမ်းကွဲရှိရာ မမဦးထံ အရောက် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော နွေး၏ အနာဂတ်ခရီးက ဘာတစ်ခုမှ မပီပြင် သည်းကွဲခြင်းမရှိပါ။ အရာရာတိုင်း မှန်ဝါးနေသည်ဟု ငြိမ်းထင်သည်။

မမဦးလို အိမ်ထောင်သည် ဝမ်းကွဲအစ်မတစ်ယောက်အနေ နှင့် နွေးလို လင်သေမုဆိုးမလှလှလေးအား သူ့အိမ်မှာ ကြာရှည် လက်ခံလိုမည်မထင်။ သူတို့ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်လည်း နွေးလို ဣန္ဒြေရှင် မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့်လည်း လုံးဝအောင်စင် ဝါ။

အရွယ်ငယ်ငယ်၊ ရုပ်ရည်ချောချောလှလှနှင့် ထောထန်၏

အထူအထောင်း၊ အရိုက်အပုတ်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို စိတ်ပျံ့လွင့်လျက် ခြေဦးတည့်ရာ လေလွင့်ဖို့ ကြိုးစားသည့်ခရီးက မမဦးရှိရာ သို့သာဖို့ နွေး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်မခံလို၍ မဖြစ်တော့ပါ။

စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲသူနှင့်အပြိုင် အငြင်းပွားနေရန်လည်း မသင့်သည့်အတွက် ငြိမ်းရင်ထဲက စေတနာစကားများကို ငြိမ်းနှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်မလာစေရန် အလိုက်တသိ မျှသိပ်ခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ရပြန်သည်။

“ဘယ်နေရာကိုပဲ ရောက်ရောက် ငြိမ်းကို ဆက်သွယ်တော့ မမေ့ပါနဲ့နော် နွေး”

“မမေ့ပါဘူး ငြိမ်းရယ်၊ နွေးဘဝမှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါကွယ်”

“နွေးစိတ်ဓာတ်တွေ အနည်ထိုင်လာနိုင်တဲ့အချိန်အထိ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားဖြေသိမ့်ချင်တာပါပဲ”

“ဒါဟာလည်း အဖြစ်သင့်ဆုံးကိစ္စတစ်ရပ်မို့ နွေးဆန္ဒ ငြိမ်း မတားဝါဘူး နွေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းအထင်ပြောရရ မမဦးဆီသွားမယ့်ခရီးအစား မဟာနန္ဒာကိုပဲ သွားလိုက်တာ နေအတွက်များ ပိုပြီးသင့်တော်မလားလို့ပါ”

“မဟာနန္ဒာကို ငြိမ်းက သွားစေချင်တယ်လား”

မပြောတော့ပါဘူးဟု ရည်ရွယ်ထားပါလျက် ထိုစကားကို နွေးအတွက် စေတနာရှေ့ထားပြီး ဆိုမိသူက ငြိမ်းဖြစ်နေပြန်သည်။ သိသာစွာ ပျက်ယွင်းအိုစာသွားသည့် နွေးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်းရင်ထဲ ပြောမိသည့်စကားအောက်မှာ အတော်နှောင်တရ စိတ်ထိ နှိပ်သွားသည်။

“မပြောဘူးလို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ကြားကပဲ နွေးကြောက်တဲ့ စကားကို ပြောမိပြန်ပြီကွယ်၊ ငြိမ်းကိုက မကောင်းတာပါ နွေးရယ်၊ ငြိမ်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“နွေးရဲ့ကံကြမ္မာကိုက ဆိုးတာပါ၊ နွေးအတွတ် ငြိမ်း စိတ်ပူနေတာလည်း နွေးသိတယ်၊ မမဦးဆီကို သွားမယ်လို့ နွေး ဆုံးဖြတ်မိရတာကလည်း နွေးမှာ တခြားသွားစရာနေရာမရှိလို့ပါ ငြိမ်းရယ်”

“နွေးရယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ လောလောဆယ် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားချင်တယ်၊ သတိရတမ်းတနေရမယ့် အရာတွေနဲ့ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးချင်တာမျိုးပါ ငြိမ်းရယ်”

ပြောရင်း နွေးပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေက လိမ့်ဆင်းလာတာမြင်တော့ ငြိမ်းပါ နွေးနှင့်အတူ လိုက်ငိုချင်လာ သည်။

“ငြိမ်း နားလည်ပါတယ်နွေးရယ်၊ နွေး စိတ်ချမ်းသာ သလိုသာ လုပ်ပါကွယ်၊ ငြိမ်း ဘာမှမကန့်ကွက်တော့ပါဘူး”

နွေးကို ငြိမ်း သိပ်သနားတယ်ဆိုသည့်စကားကိုတော့ ငြိမ်းရင်ထဲကပဲ တီးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းသာ နွေးအနားမှာ ခိုမနေခဲ့ဘူးဆိုရင် နွေးအခြေအနေက ဒီလောက်တောင့်ခဲနိုင်ရည် ရှိမယ်မထင်ဘူး”

“နွေးပြန်လာရင် ငြိမ်းအတွက် လက်ဆောင်ကောင်း ကောင်းဣဝယ်ခဲမယ် သိလား”

“နွေးသဘောပါကွယ်”

ငြိမ်းက သုမအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏ သဘောထားကို အလိုက်ပြောလေး ပြောလိုက်ပါသည်။ အပြင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသောမိုးက သည်းနေရာမှ စဲသွားပြီဖြစ်သည်။ မိုးရေတို့ ဖြင့် စိုလက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းက ပို၍

ညိုရွန်းစိုလျက် တောက်တောက်ပပနိုင်လှ၏။

စိန်ယန်းပင်မှာ နိရဲသောအဖွင့်တို့ စိမ်းမြမြအရောင်ဖြန်းလျက် ကျွတ် ပွင့်နေကြပုံကို ငေးလျက် ကြည့်မိ၏။ အခန်းတစ်ဖက် သွားကာ ပြတင်းတံခါးကို ငြိမ်း ဆွဲအဖွင့်မှာ ဖြူဖွေးတောက်ပ အလင်းက မှောင်သောအခန်းအတွင်းသို့ ဖြာကျလာခြင်းဖြင့် ထိန်သွား၏။

အခန်း (၂)

“မမဦး”

“ဟယ်...နွေး”

“သတင်းမပေး ဖုန်းမဆက်နဲ့ ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာရတာလဲညီမရယ်၊ ဒေါ်လေးရော မပါဘူးလား၊ နေရော ကောင်းရဲ့လားဟယ်”

မမဦးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခဏအတွင်းမှာ စကား တွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆိုပြီးဖြစ်သလို နွေးကိုလည်း ဖက်လှဲ တကင်း ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပါသည်။

သနပ်ဖက်ပွဲရိုင်းရှင် မမဦးတစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေ ရွှေတွေ စိတ်ဖိတ်လက်နေသလို ပွဲရုံရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် ကုန်တင်ကားကြီး နှစ်စီးနှင့် ခဲသားရောင်တောက်ပနေသည့် မိမိခံကားတစ်စီးကိုကြည့်

မောင်မောင်က ပြောနေကြောင်း ဖော်ပြရန်မလိုတော့ပါ။

“မေမေဆုံးသွားပါပြီ မမဦး”

“အိုဟယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒါကြောင့် နွေးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါတယ်လို့ စိတ်ကထင်သား”

“ထိုင်ပါဦးနွေးရယ်၊ ဒေါလေးဆုံးသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲ၊ မမဦးတို့လည်း ဘာမှမသိလိုက်ချင်လားကွယ်”

မမဦးက နွေးကို ပြစ်တင်စကားဆိုရင်း သူသိလိုတာတွေ စစ်စစ်မေးမြန်းသလို နွေးခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုလည်း ခြုံငုံပြီး ထုတ်ခြံခွာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးသားဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ကလေး မှန်နေအောင် ချောသည်မှလွဲ၍ နွေးကိုယ်ပေါ်၌ အဝတ်အစား၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး မေဦးကဲ့သို့ အဖိုးတန်များ မစတုတ်ကြခြင်းကိုက မမဦးဘဝင်ကို ငြိမ်းစေသည်ဟု ပြောရပါမည်။

မေဦးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြိုင်ဘက်မထား။ အားလုံးအပေါ်မှာ အနိုင်ရမှု၊ ဗိုလ်လှုပ်ရမှု ကျေနပ်သူ၊ တစ်ကျပံသားခန့် ရွှေကြိုးမျှင်မျှင်မှာ နီလာလော့ကတ်လေးတစ်ခု ဣန္ဒြေရရ ချိတ်ဆွဲထားပြီး နီလာနားကပ်တစ်ရံ ခပ်ကြီးကြီး၊ နီလာလက်ခွပ်တန်းကွင်းလောက်

သာ ဝတ်ဆင်ထားသော နွေးမှာ မမဦး၏ စိန်ရောင်တဖျပ်ဖျပ်အတွက် နှိုင်းယှဉ်စရာမဟုတ်ခြင်းကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည်။

တစ်ခုတော့ မမဦးအတွက် ပြောစရာရှိသည်။ ခရီးပန်းထာ၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံပေါက်နေသော်လည်း နွေး၏အလှအပများထ ပျောက်ကွယ်မသွား။ ကပိုကရီအလှနှင့်ပင် နွေးပုံစံလေးက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဆွဲဆောင်မှုပေးနေပြန်၏။

အဝတ်အိတ်တစ်လုံး၊ လက်ကိုင်အိတ်တစ်ခုဖြင့် မမဦးထံ ဆက်လာသော နွေးမှာ အပိုဝန်စည်စလယ် ဘာတစ်ခုမှ မပါရှိပါ။

“အထွေအထူးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး မမဦးရယ်၊ မေမေက အစထဲက တရောင်ရောင်ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဆေးကုနေကြားကပဲ ရုတ်တရက်အမောဖောက်ပြီး ဆုံးသွားရတာမီးဝါ”

“မမဦးတို့ကို အကြောင်းမကြားဘူးဆိုတာကလည်း မမဦးအတွက် မမဦးမှာ ပိုပြီးတာဝန်တွေပိုမှာ စိုးလို့ပါ၊ မေမေဆုံးတာ တစ်လခွဲလောက်တော့ ရှိပါပြီ”

“မမဦးတို့ဆီ ရောက်လာရတာလည်း တခြားသွားစရာ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို ခရီးထွက်ချင်တာနဲ့ မမဦးဆီ ဆက်လာခဲ့ရတာပါပဲ၊ တခြားဘာမှ အထွေအထူးကိစ္စမရှိပါဘူး”

မမဦး၏ အမေးစကားကို တတ်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံစွာကြား

၌ ခြေထိုက်သော်လည်း မေမေဆုံးပြီးနောက် အစ်ကိုသီဟနှင့် နွေးသို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အစ်ကိုသီဟနှင့် မဟာနန္ဒာအကြောင်းကိုလည်းကောင်း မမဦးကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောခဲ့ပါချေ။

ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ဝမ်းကွဲ အစ်မဖြစ်သူ မမဦးအကြောင်းကိုက နွေးကိုယ်တိုင် အတွင်းသိ အစင်းသိထဲက ဖြစ်နေပါ။ မဟာနန္ဒာနှင့် အစ်ကိုသီဟအကြောင်း မမဦးကို ပြောပြ၍လည်း အကြောင်းမထူးပါ။

ကာယကံရှင်ဖြစ်သော နွေးကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် ဘာတစ်ခုမှ မတတ်စွမ်းနိုင်သည့်ကိစ္စအား မမဦးကို ပြော၍ရှင်းမည် မဟုတ်။ ပို၍ရှုပ်ထွေးလာရန်သာရှိသည်။ အစ်ကိုသီဟကို လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း အကြင်လင်မယားအဖြစ် ဝေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းမရှိခဲ့။ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့်သာလျှင် ဇနီး ခင်ပွန်းအဖြစ် ပတ်သက်ကြခြင်းမျှသာ။

နွေးတို့ထံတိုင် အပျိုစင် မုဆိုးမအဖြစ် မမဦးကို ပြောပြ၍ လည်း ယုံခြည်မဟုတ်။ ထိုထက်ပို၍ဆိုးသည်က နွေး၏ မုဆိုးမ အသစ်စက်စက်ဆိုသည့် စကားအသုံးအနှုန်းအောက်မှာ ပြောင်းလဲ

သွားမည့် မမဦး၏ အကြည့်အပြောဆက်ဆံမှုများ ဖြစ်သည်။

“အေးလေ ဖြစ်လာမှတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ နွေးရယ်၊ ဒေါ်လေးအတွက် မမဦး စိတ်မကောင်းပေမယ့် နွေး အခုလို မမဦးဆီကို ရောက်လာတာ ကောင်းပါတယ်”

“နွေး စိတ်ပျော်သလောက်နေ ဟုတ်လား၊ နွေးတူမတွေ လည်း ကျောင်းပိတ်ထားတော့ နွေးအတွက်လည်း အဖော်ရ၊ မမဦး အတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့ကွယ်”

“ကလေးတွေ သူ့အဖေနဲ့ ဈေးသွားကြတယ်၊ သူတို့လာမှ မမဦးတို့ညီမ အိမ်ပေါ်တက်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဦး”

မမဦး၏ ပွဲရုံက ကုန်အဝင်အထွက်၊ လူဝင်လူထွက်များ သလို မမဦးမှာလည်း ဖုန်းတစ်လုံး၊ ဂဏန်းတွက်စက်တစ်ခုဖြင့် အလုပ်များနေပါသည်။ ပွဲရုံကို ရောက်လာကြသူများမှာ ယောက်ျား သားတွေချည်းဖြစ်၍ လှပသောနွေးကို စိတ်ဝင်စား စူးစိုက်ကြည့် သွားကြသူတွေချည်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို အကင်းပါးသော မမဦးကလည်း ကောင်း ထောင်းရိပ်မိသည်။

“နွေးရောက်လာလို့ မမဦးတို့ပွဲရုံတော့ လူပိုစည်ဦးမှာပဲ
ဆား ညီအချောအလှလေး ရထားတာ ဒီလိုနေရာမှာတော့ မျက်နှာ
အပွင့်သား”

“အို...မမဦးကလည်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောကနှင့် ရောက်လာသော
နွေးအတွက် မမဦး၏စကားက နွေးကို များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်စေသော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

“ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး နွေးရဲ့၊ မမဦးညီမလေး
လှတာကို မမဦးက ဂုဏ်ယူတာပါ”

“တီ...တီ”

“ဟော...ကိုကျော်စွာပါလား၊ အတော်ပဲ နွေးနဲ့မိတ်ဆက်
ပေးရဦးမယ်၊ ကိုကျော်စွာကတော့ မမဦးတို့မြို့မှာ နာမည်ကြီးပဲ”

မမဦးစကားကြောင့် နေရာက ထပြေးချင်ပါသော်လည်း
နွေးက ဆန္ဒသာရှိ၍ လူမှာ နေရာက မရွေ့နိုင်ပါ။ ပွဲရုံရှေ့တည့်
တည့်သို့ ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာသည့် ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့်
ကိုကျော်စွာဆိုသူကိုသာ ကြည့်လို၍ မျက်နှာကို လွှဲထားလိုက်ရ

ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကျော်စွာ ပျောက်ချက်သားကောင်းလှ
ချည်လား”

“အလုပ်တွေများနေလို့ပါ မမဦးရယ်၊ မမဦးကတော့
အရင်အတိုင်း အဝမပျက် အလှမပျက်ပါပဲလား”

“ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် ကြံဖန်မွေးမြူ
ရတာပဲ ကိုကျော်စွာရေ၊ မမဦးအကြောင်းလည်း သိသားပဲ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ကိုကျော်စွာမှာ ပါးစပ်က မမဦးကို ပြောနေသော်လည်း
မျက်လုံးအစုံမှာတော့ မမဦးနားမှာ ကပိုကရိုအလှနှင့် ချစ်စရာ
ကောင်းအောင် လှပနေသော ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ် ဖြူဖြူစင်စင် မိန်းမ
လှလေးရှိရာကိုသာ စူးနှစ်စွာ ရောက်ရှိနေပါသည်။

ဒါကို မမဦးကလည်း သိပါသည်။

“အေး...ကိုကျော်စွာနဲ့ တစ်ခါပဲ မိတ်ဆက်ပေးရဦး
မယ်၊ ဒါ မမဦးညီမလေး နွေးလေ၊ သူ့အမေဆုံးသွားလို့ စိတ်ဖြေ
လက်ပျောက် မမဦးဆီလာလည်တာ၊ နွေးတို့က သားအမိ
နှစ်ယောက်ထဲရှိကြတာလေ၊ အခုတော့ နွေးတစ်ယောက်တည်း”

ပေါ့”

“ဟုတ်လား...ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာဗျာ၊ နွေး အတွက် လိုအပ်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမဆို အကူအညီပေးပါ ရစေ”

“ကျွန်တော့်မှာမည် ကျော်စွာပါ နွေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကျော်စွာဆိုသည့် ကိုလူချောကို နွေး ထိုမျှသာ ပြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။ စဉ်သည်လူစိမ်းတစ်ယောက် အား နွေးနှင့်ပတ်သက်သော နွေးမိသားစုရာဇဝင်ကို ခင်းကျင်းပြောပြ နေသော မမဦး၏ အလိုက်မသိမှုများက နွေးကို အကြီးမားဆုံးသော စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့ရပါပြီ။

သို့သော်လည်း နွေး ရွေးချယ်သောလမ်းမှာ နွေး ကျေနပ် သည်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ ရေငုံနှုတ်သိတ်နေရန်မှ တစ်ပါး တခြားအကြောင်းမရှိပါ။ အကြောင်းက မမဦးမှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်၍ နွေးမှာ မမဦး၏ ဧည့်သည်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကိုကျော်စွာအကူအညီကတော့ သေချာပေါက်လို့ဦးမှာ ပဲ ကိုကျော်စွာရေ၊ နွေးက ဒီမြို့ရဲ့ဧည့်သည်လည်းဖြစ်၊ တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဖူးသေးတဲ့ လူဆိုတော့ နွေး သိသင့်သိထိုက် သွားသင့်သွားထိုက်တဲ့ နေရာလေးတွေ မင်းပဲ တာဝန်ယူပို့ပေးရမှာ ပဲ”

“နေပါစေ မမဦးရယ်၊ နွေး ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပါ ဘူး”

“ရောက်မှတော့ သွားရလာရမှာပေါ့ ညီမရယ်၊ အမေ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ ဝမ်းနည်းရတာလည်းတစ်ပိုင်း၊ ကျန်ရစ်တဲ့ နွေးဘဝ ရပ်တည်ရှင်သန်ဖို့က တစ်ပိုင်း၊ ဒီလိုပဲ လူ့ဘဝ ကြီးကို ရပ်တည်ရှင်သန်ရမှာပဲ နွေးရေ”

“အခုထဲက နွေး အားတင်းထားမှ ဖြစ်မယ်”

“မမဦးပြောတာ မှန်တယ် နွေး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ အားနာစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ အချိန်မရွေး အလိုရှိတဲ့အချိန်သာ နန်းဆက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် နွေးဆီကို ချက်ချင်းအရောက်လာပါ ယေ”

“တီ...တီ”

“ဟော...ဟိုမှာ ကိုဇော်တို့သားအဖတွေ ပြန်လာကြပြီ နွေးရေ၊ သူတို့ကို အစောင့်ထားပြီး မမဦးတို့ညီမ အပေါ်ထပ်ကို

တက်ကြွတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကလေးတစ်သိုက်နှင့် ကားပေါ်က အထုပ်အပိုး... သယ်ဆင်းလာသည့် သမီးနှင့် ခင်ပွန်းသည်ရှိရာသို့ မ... လျှောက်သွားပြီး နွေးရောက်နေကြောင်း သူခင်ပွန်းသည်ကို သတိပေးပါသည်။

“ဟာ... အန်တီနွေးကြီး ရောက်နေတယ်၊ ဘယ်တုန်း... ရောက်လဲဟင်”

“သိပ်ကြာသေးပါဘူး ဖူးလေးရယ်၊ မေဖေကြီးနဲ့ အ... သွားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမဦး၏ သမီးအကြီးမလေး ဖူးဖူးက နွေးရှိရာ ပြေး... ပြီး ချစ်ခင်စွာ နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နွေးတို့မြို့ကို အ... အပတ်သက်သက် မကြာခဏ ရောက်ဖူးသဖြင့် ဖူးဖူးနှင့်အ... ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်သည်။

“ဒေါ်လေးဆုံးသွားတာ အစ်ကိုဇော်တို့လည်း ဒီ... ကောင်းပါဘူး နွေးရယ်၊ ဒီမှာပဲ ညီမနှစ်ယောက် တိုင်တိုင်ဝင်...”

စိတ်ချမ်းသာအောင် နေကြပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုဇော်”

“မဦးရေ နွေးကိုခေါ်သွားပါဣတယ်၊ ချော ခရီးလည်းပန်း... လာတော့ အနားယူပါစေ”

မမဦးခင်ပွန်း၏ အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်သည်။

“လာ... နွေး အပုက ညည်းမမနွေးအိတ်ကို အပေါ်ထပ်... ယူသွား”

“နွေးကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကိုကျော်စွာကို နှုတ်ဆက်ပြီး မမဦး ဦးဆောင်ရာရောက်... သို့ နွေး လိုက်ခဲ့သည်။ နွေးအနေဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် မမဦး၏... အိမ်၊ မမဦးတို့မြို့သို့ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း အရာရာက... နွေးအတွက် အစိမ်းသက်သက်တွေချည်းဖြစ်သည်။

“နွေးနေရမယ့် အခန်းက ဒီအခန်းပဲ၊ ကြိုက်ရဲ့လား နွေး”

“ကြိုက်ပါတယ် မမဦး”

“ဒီအခန်းက စည်သည်တွေအတွက်ထားတဲ့ အခန်းလေ၊... အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာကအစ အားလုံးအသင့်ရှိပြီးသား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမဦးက နွေးနေရမည့်အခန်းကို လှည့်ပတ်ပြုတ်
လိုက်ကြည့်နေရသော်လည်း နွေးအာရုံက ထိုအရာများတွင် ရှိ
ပါ။ တစ်ချက်တစ်ချက် အမေနှင့် အစ်ကိုသီဟတို့ရှိရာသို့ လွှင့်
ရောက်ရှိသွားတတ်ပြန်သည်။

“ဒီနေ့တော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ဦး
ရေ၊ နောက်ရက်မှာပဲ နွေးကို စိတ်ကောင်းနေပျော် ဟိုဟိုဒီဒီ
ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ်”

“နွေးအတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ မမဦးရယ်၊ နွေးနေတတ်
တယ်”

ကိုကျော်စွာဆိုသည်လူကို သတိရ၍ ထိုစကားကို
ပြောရပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နွေးတစ်ယောက်တည်းသာ
သည်။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း သွားသွားလာလာ မလုပ်လို့။

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ နွေးရယ်၊ တစ်ယောက်
တွေးနေတွေးနေလို့လည်း သေတဲ့လူက ပြန်ရှင်လာမှာမှ
မမဦးတို့လည်း တစ်နေ့ ဒီလမ်းထိုသွားရမှာပဲ၊ အရင်သွား
နောက်မှသွားရမယ့်လူ ကွာတာပဲရှိတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဘဝကို

တတ်သန်းနိုင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရေချိုးချင်ရင် အထဲမှာ ရေပူရေအေးပိုက်တွေရှိတယ်

“ဟုတ်ကဲ့ မမဦး”

မမဦးကိုယ်တိုင် အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ပေးသွားသဖြင့်
အိပ်သန်ရှင်းသော အိပ်ရာထက်သို့ နွေး၏ကိုယ်လေးကို အရင်ဦး
လဲလျောင်းအိပ်စက်ခြင်းဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသမျှ ခေတ္တ
ယူလိုက်ရပါသည်။

အတွေးအာရုံထဲ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်မလာပါစေနှင့်
ဘာင်းပေမယ့် နွေး၏ဆုတောင်းက မပြည့်။ နွေးမျက်လုံးအစုံ
အစုံပြီး ငြိမ်နေချိန်မှာ မဟာနန္ဒာခြံကြီးနှင့် အစ်ကိုသီဟဗျက်နှာ
တို့ခနဲ ပြေးမြင်မိသည်။

နွေးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။

အစ်ကိုအပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ဥပေက္ခာပြုရက်တဲ့

အစ်ကိုကိုယ်စား နွေး မုန်းလို့ပါကွယ်။

အခန်း (၃)

“ဟော...နွေးတောင် အိပ်ရာကနိုးလာပြီ၊ လာ လာ
ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ် မမဦး”

ညောင်နံ့သင်းနေသော မီးဖိုဆောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်ရပ်နေသော မမဦးနှင့် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး
မဦးတို့သာ ရှိပါသည်။ မမဦးအမျိုးသား ကိုဇော်ကြီးနှင့် ကလေး
မဦးမှာ အိပ်ရာကပင် နိုးကြသေးဟန်မတူပါ။

နွေးမှာ အိပ်ရာက ဖောဖောနိုးထတတ်သော အလေးအကျင့်
ပြုခြင်းသည်အတိုင်း နံနက်ခင်းမှာပင် သနင်ခါးရေကျ လိမ်းခြယ်
သော ဝင်းဖန့်သော မျက်နှာလေးနှင့် သပ်ရပ်ကျော့ရှင်းစွာ

ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ထမင်းကြော်မလိုလား မမဦး”

“အေးဟယ်...နွေးအစ်ကိုက မနက်ဆို ထမင်းကြော်စား ချင်တယ်ဆိုလို့လေ၊ သူ့အကြိုက် ဝက်အူချောင်းနဲ့ ကြက်ဥ အရင် ကြော်နေရတာ၊ ဟင်းစားကြတော့လည်း ဟိုဟာ မစားဘူး၊ ဒီဟာ မကြိုက်ဘူးနဲ့ သိပ်ကြေးများတာနွေးရဲ့”

“မမဦးမှာ အလုပ်ကတစ်မျိုး၊ သူနဲ့သားသမီးတွေ ကိုယ့် သမ္ဘာ လိုက်လုပ်ပေးရတာ တစ်မျိုးနဲ့ တစ်စက်မှကို စိတ်ရောလူရော မနားရပါဘူး ညီမရယ်”

မမဦးက ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း တလှုပ် တလှုပ်နှင့် အိမ်ဖော် ထမင်းချက်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဗျာများ နေထိုင်ကြည့်ကာ နွေးမှာ မမဦးကိုယ်စား စိတ်မောနေမိသည်။

“ဟဲ့...အရိုင်း ကော်ဖီပြင်ဖို့ အသင့်လုပ်ထားပါဆိုတာ အခုထိ အငွေပေါ် ဘာမှလည်း မရောက်သေးပါလားဟဲ့”

“အေး...မမေ”

“ဟော...သားငယ်လေး အော်နေပြီ၊ ဒီမှာ ထမင်းထ မကြော်ရသေးဘူး၊ တော်ကြာ သူ့အဖေဆင်းလာလို့ အသင့်မဖြစ်ရင်

သူ့အဖေဖြစ်ဦးမယ်”

“အရိုင်း သွားစမ်း၊ ညည်းမောင်လေးကို သွားခေါ်ချည်”

“အရိုင်းခေါ်ရင်ငိုမှာပေါ့ အနီတီရဲ့”

အရိုင်းဆိုသည့် ကလေးမလေးက မမဦးသားအကြောင်း သိနေပုံဖြင့် ပြောသဖြင့် စိတ်အိုက်သွားသော မမဦးပုံစံကိုကြည့်ကာ ကြားထဲကပဲ နွေးက ဝင်ဆုံးဖြတ်ရပါသည်။

“နွေးပဲ ထမင်းကြော်ထားလိုက်ပါ့မယ် မမဦးရယ်၊ သွားပါ ကလေးကင်္ဂါ့ချေပြီ၊ မမဦးပဲ တက်သွားလိုက်ပါ”

“အဲဒါသာကြည့်တော့ နွေးရေ သူ့အဖေတစ်ယောက်လုံး အနားမှာရှိရက်နဲ့ မမဦးကိုမှ သက်သက်ခုကွပေးတာ၊ အဖေလုပ်တဲ့ သူကလည်း သားကို တစ်ချက်ဝင်ကူမထိန်းဘူး”

“မနက်စာ ထမင်းရိုင်းကို နွေးပဲ ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါ ကွယ်၊ မမဦး အပေါ်တက်လိုက်ဦးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဦး”

မမဦးက မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို နွေးလက်ထဲ ထိုးအပ်သွား ကာ တညည်းညည်း တညုညုနှင့်ပင် အပေါ်ထပ်ရှိ သူတို့အိမ်ခန်း ရှိရာသို့ တက်သွားပါသည်။ နွေးမှာ မမဦးထားပစ်ခဲ့သော အလုပ်

များကို လက်ထောက် ကြော်ငြာချက်ပြုတ်ရင်း နံနက်စာကို အသင့် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပဲ အိပ်ရာမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နီးလာကြကာ နွေး အသင့်ပြင်ထားသည့် နံနက်စာခိုင်းရှိရာသို့ အသီးသီးရောက်လာကြသည်။

“ဟား... ဒီနေ့လက်ရာကတော့ နွေးလက်ရာခိုလားမသိဘူး အားလုံး ရှယ်တွေချည်းပါပဲလားဟေ့၊ ထမင်းကြော်ထားတဲ့ လက်ရာကိုက မတူဘူး”

“မဦး... မင်းညီမလက်ရာ မြည်းကြည့်စမ်းပါဦးကွ”

“ဟုတ်ပါ... နွေးလက်ရာက တကယ်အရသာရှိတာပဲ၊ ဝဲနဲ့ထမင်း ရိုးရိုးကြော်ပုံခြင်းတောင် မကူဘူး၊ စားလို့ကောင်းလိုက်တာ နောက်ရက်လည်း နွေးပဲ ထမင်းကြော်ပေးမော်”

မမဦး၏ခင်ပွန်း ကိုဇော်ကြီးမှ အစပြု၍ မမဦး၏ ထောင်နီချက်အတိုင်း နွေးကိုယ်တို့ိုင် ထမင်းဟင်းချက်တာဝန်ကို လိုလာစွာ ထုလိုက်ပါသည်။

အလုပ်အဆောင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်နေမိသည်နှင့် နွေး အတွေးထဲ ဝင်ရောက်လာသည့် အကြောင်းအရာတွေက ဝမ်းနည်းကြေကွဲပွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်များနှင့် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အမှတ်ရအောက်

မေ့ဖွယ်ရာများချည်း ဖြစ်သည့်အလျောက် နွေး၏စိတ်အာရုံကို ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်သည့်နေရာသို့ ပိုထားခြင်းဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“နွေးရေ မမဦးနဲ့ ဈေးအတူသွားကြမယ်ဟေ့”

“နွေး မလိုက်တော့ပါဘူး မမဦး”

“မဟုတ်တာ နွေးရယ်၊ မမဦးဆီ ရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်တဲ့ အလုပ်ချည်း လုပ်နေလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ အိမ်ထဲမှာချည်း အောင်းနေလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး နွေးရဲ့”

“လာစမ်းပါ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ဗဟုသုတရအောင် မမဦးနဲ့ ဈေးကိုလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်၍သာ ပါလာရသော်လည်း နွေး၏စိတ်ဦးတည်ရာက မမဦးထံမှာ မရှိပါ။ များပြားစွာထွေးသော နေရာသည် ဈေးဝယ်များကြား မမဦး တိုးဝှေ့ရာနောက် အတူလျှောက်လိုက်ရင်း အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် နွေးရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားကာ ခြေအစုံလည်း သူ့အလိုလို ရပ်တန့်သွားသည်။

“အစ်ကိုသိဟ”

နွေး နှုတ်ဖျားမှ သူ့အလိုလိုထွက်သွားသော ခေါ်သံလေး ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် တွေ့မြင်နေရသူမှာ အစ်ကို သီဟ ကိုယ်ထင်လာပြီအောင်သိသလို တစ်ထပ်တည်းတူညီသော ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန် အဆင်းရှိသူဖြစ်နေသည့်အလျောက် နွေးမှာ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းမပြုဘဲ ထိုလူရှိရာသို့ လူအများ ကြားက တိုးဝှေ့ဖြတ်ကျော်သွားမိသည်။

သို့သော် အစ်ကိုသီဟနှင့် ဆင်ဆင်တူလှသော လူစိမ်းက နွေး သူ့အနားမရောက်မီမှာပင် လူအများကြားသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက် ဆက်ကွယ်သွားရာ နွေးမှာ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ လူအများကြား ငွေ့ငေးငိုင်စွာ ရပ်လျက်ကျန်ရစ်၏။

အစ်ကိုသီဟရယ်။

နင့်သည်းစွာ ကြေကွဲသွားသော နွေး၏နှလုံးသားမှာ အစ်ကိုအညံကို တိုးတိတ်စွာ ခေါ်ငင်လိုက်မိသည်။

“နွေး... ဘေး... နွေး”

“မေဦး”

နွေးရပ်နေသည့်နေရာသို့ လူများကြားက တိုးဝှေ့ပြီး မမဦး ရောက်လာသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ် မမဦးမှာဖြင့် နွေးပျောက်သွားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ နွေးရဲ့”

“အသိတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်မိတယ်ထင်လို့ပါ မမဦးရယ်”

“တွေ့လိုက်လား”

“ဟင့်အင်း... မတွေ့လိုက်ရပါဘူး၊ ငေး မမဦးလက်ထဲက ဈေးခြင်း၊ နွေး ယူခဲ့မယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်”

မမဦး ငြင်းပေမယ့် မမဦးလက်ထဲက ဈေးခြင်းကို နွေးကပဲ အလိုက်တသိ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ မမဦးက ဈေးဝယ်ရန် ဝါသနာ ပါသော မိန်းမသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးခြင်းတစ်ခုလုံး မောက်လှုံပြည့်အံ့သည်အထိ ဈေးဝယ်၍ မပြီးစီးနိုင်သေးပါချေ။

“မဦး”

“ဟယ်... ကိုကျော်စွာကြီး၊ အတော်ပဲ ဘာဒီမှာ နွေး လက်ထဲက ဈေးခြင်းလေး တစ်ဆိတ်လောက် ကုဆွဲဝေခေပေါ်ဦး ရှင်၊ မဦး ဈေးဝယ်ကောင်းတာနဲ့ပဲ နွေးခရာ လက်ဝေါ့သော်လျှင်”

သွေးခြေဥနေပြီ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ပြောပြီး မမဦးက သူ့စကား သူ့သဘောကျပြီး ရယ်ပေမယ့် နွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့မှာ မမဦးနှင့်အတူ လိုက်ရယ်ခြင်းမပြုကြပါ။

“နွေးလက်ထဲကဈေးခြင်း ကိုယ့်ကိုပေးလေ နွေး”

“ရပါတယ်ရှင်၊ နွေးဘာသာပဲ ယူခဲ့ပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ နွေးရယ်၊ ကြံတောင့်ကြံခဲ ခိုင်းရတာ ဘာမှ အပန်းမကြီးဘူး၊ ကိုကျော်စွာကိုသာ ပေးလိုက် နွေး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကို နွေး အားမနာပါနဲ့ ပေးပါ”

ကိုကျော်စွာမှာ နွေးလက်ထဲက ဈေးခြင်းကို ဇွတ်အတင်း ဝင်လှ၍ သွဲပေးရန် ကြိုးစားရာမှ နွေးလက်ကလေးကို သူ့လက်ဖြင့် ချော့ချော့ဆုပ်ကိုင်မိသည်အထိ ဖြစ်လာရာ နွေးမှာ သူ့မလက်ထဲက ဈေးခြင်းကို ကိုကျော်စွာအား လွှတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“နွေးသိပ္ပံမ ဘာစားပြီးကြပြီလည်းဗျာ၊ ကြိုတန်း တန်း ခုတော့ လိုက်အောင်ပါရအေ”

“နွေး မစားဟော့ပါဘူးရှင်”

“မဦးကတော့ စားမယ် ကိုကျော်စွာရေ၊ အစားအစာဆို တာ လူနဲ့တည့်တာမျိုးပဲ၊ ဈေးထိပ်က ငွေလမင်းမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ခေါက်ဆွဲစားကြမယ်”

“မဦးတို့ သဘောပါဗျာ”

“လာ...နွေး”

ကိုကျော်စွာ၏ အကြည့်တွေက လှပသော နွေးထံမှာသာ ရောက်ရှိနေသလို စကားပြောရမှာလည်း မဦးထက် နွေးတို့သာ ဦးညနေပါသည်။ နွေးစိတ်မှာ မကြိုက်နှစ်သက်သည့်တိုင် မဦးနှင့် အတူ ရှိနေရသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငြိမ်သက်စွာပင် မမဦးဆွဲခေါ်ရာ အတူလိုက်ပါလာရပါသည်။

“ထိုင် နွေး၊ ဒီမှာက စားချင်တာ အကုန်ရတယ်၊ ခေါက်ဆွဲအရင်စားမလား၊ ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည် သောက်မလား၊ ကြိုက်သလိုသာစား၊ မမဦး မှာလိုက်မယ်”

“နွေးအထွက် ကော်ဖီပဲမှာပေးပါ မမဦး”

“ဒီမှာက ခေါက်ဆွဲမှာမည်ကြီး နွေးရဲ့၊ ခေါက်ဆွဲအရင် စားပြီးမှ နွေးအကြိုက် ကော်ဖီသောက်ပါလားဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်စွာ၊ နွေး တော်အံ့”

သောက်ဝါမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကိုကျော်စွာက နွေးနှင့်အတူ သူ့အတွက် ကော်ဖီမှာသည်။ မမဦးကတော့ ခေါက်ဆွဲပူပူ အငွေ့တထောင်းထောင်းကို ကြက်ပေါင်းရည်နှင့် တဖူးဖူးမှုတ်စားလိုက်၊ မုံညင်းချဉ်ဖတ်ဝါးလိုက်ဖြင့် ဟန်ကျနေပါသည်။

“နွေး”

“ရှင်”

“မဦးဆီ ကျွန်တော်ရောက်တယ်ဗျာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်ရောက်တိုင်း နွေးကိုမတွေ့ဘူး၊ ရောက်တဲ့အထဲက အိမ်ထဲမှာပဲ မီးဖိုချောင်တာဝန်ယူနေတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“အို”

ကိုကျော်စွာမျက်နှာ တည်တည်ခန့်ခန့်ပေါ်မှာ အပြုံးချိုင့်ထို ခြင်ရဝေမယ့် နွေးစိတ်ထဲမှာ မကြည်သာပါ။ နွေးအကြောင်း မေဦးအုတ်ဆီနှင့် တခြားဘဝပါးသူ နှုတ်ဖျားက ကြားရသည့်အတိုင်းကို နေ့စဉ်သတ်၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မမဦးမှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်

နွေးမှာ ဧည့်သည်မျှဖြစ်ရာ မည်သို့မှ တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိပါ၍၊ ထိုကျော်စွာကိုသာ အလိုက်အထိုက် တုံ့ပြန်ရသည်။

“သီးသန့်ကြီးတာဝန်ယူထားတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှင်၊ ဒီလိုပဲ နွေးက အလုပ်မရှိရင် မနေတတ်လို့ ဝင်ကူပေးတာမျိုးပါ”

“ကြားတယ်နော် ကိုကျော်စွာ၊ ပြီးမှ မဦးကိုချည်း အပြစ်ဆင်မနေနဲ့၊ မဦးညီမက အလိမ္မာလေးရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ မဦးညီမကို မြို့တွင်းမြို့ပြင် ဘုရားမှန်သမျှ လိုက်ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါရစေ”

“ဘယ်နှယ်လည်း နွေးရေ၊ ခွင့်တောင်းတဲ့သူက ဆောင်းနေပြီ၊ မမဦး ခွင့်ပြုလိုက်ရမလား”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် မမဦးက နွေးကို ခွင့်တောင်းသလို ပြောနေပေမယ့် နွေးက မလှုပ်ပါ။ ပြီးသည်ဆိုရုံလေးပြုံးပြီး လူက နုတ်မယ့် နွေးစိတ်အစဉ်ကတော့ ကိုကျော်စွာနှင့် မမဦးတို့ရှေ့က ခွင့်ပြေးချင်နေပါသည်။

ကိုကျော်စွာက လှပသော နွေး၏မျက်နှာကိုသာ ဝေးလွှတ် ခြည့်နေရာ နွေးထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမှ မရသဖြင့် ပြုံးနေသော

မျက်နှာမှာ တည်သွားသည်။

“မဦးညီမက ကျွန်တော်ခင်သလို မခင်ပါဘူးဗျာ၊ မြို့ကြီး သားမဟုတ်လို့ထင်ပါတယ်”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ရှင်၊ နွေး ဘယ်ကိုမှ သွားဆုံး စိတ်မရှိလို့ပါ”

စကားနာထိုးဖို့ ကြိုးစားနေသူကို မှန်သောစကားဖြင့် နှစ်သိမ့်စေသော်လည်း ကိုကျော်စွာရော မမဦးပါ နွေးအဖြေစကား ကို ကျေနပ်လိုလားစွာ လက်ခံလိုပုံမရကြပါ။

“နွေးကို မဦး အားမရတာ အဲဒါပဲ ကိုကျော်စွာ သူ့အမေဆုံးသွားလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် မမဦးတို့ဆီ ရောက်လာ တယ်ဆိုပေမယ့် နွေးက သူ့စိတ်ကိုရော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ချစ်လှလှခွင့်မပေးဘူး၊ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုတွေပေးပြီး သူ့ကိုယ် အင်အားအပြစ်ပေးထားသလိုကြီး ဖြစ်နေတာ မမဦး မကြိုက်ဆုံး ဖို့တော့စွာရဲ့”

“နွေးခံစားချက်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါတယ် ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ထံတိုင်လည်း အမေဆုံးရုံးထားရတဲ့သူပါ။ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိုးစားပြောသိမ့်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေရှိပါတယ်”

“နေရာဒေသအသစ်မှာ မိတ်ဆွေအသစ်တွေနဲ့ ခရီးအတူ သွားတာမျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်နဲ့ ထိတွေ့ရတာမျိုးတော့ မဖြစ် နေ လုပ်သင့်တာပေါ့”

“နွေး လက်ခံသဘောတူမယ်ဆိုရင် နွေးကို ဒီနယ်မြေ ခဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ် လူနေမှုအသစ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ထိတွေ့ပေး ပါရစေဗျာ”

“ဟုတ်တယ် နွေး၊ ကိုကျော်စွာပြောတာ မမဦးသဘော တူတယ်၊ အချိန်ကြာပါတယ် ကိုကျော်စွာရယ် မနက်ဖြန်ပဲ နွေးကို လာခေါ်ပြီး အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်အနဲ့ လိုက်ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ပေး သိုက်စမ်းပါ၊ မမဦးကတော့ မနက်ဖြန် ကုန်အသစ်တွေ ဝင်တာနဲ့ ဘလေးတွေ ကျောင်းဖွင့်တာနဲ့ လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မမဦး”
နွေးက မမဦး အစီအစဉ်ကို တားမြစ်ကန့်ကွက်ဖို့ ကြိုးစား ပေမယ့် မအောင်မြင်ပါ။

“ဘာမှပြောမနေနဲ့ နွေး၊ မမဦးပြောတဲ့အတိုင်းသာ စုတ်စမ်းပါညီမရယ်၊ ကိုကျော်စွာ မနက်ဖြန်မနက်စောစော လာခေါ် သိုက် ဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ မမဦး၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် နွေးကို လာခေါ်မယ်နော် နွေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တိုးတိတ်စွာပင် နွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါ၏။ ပြုံးကြည့်လန်းရွှင်သွားသည့် ကိုကျော်စွာမျက်နှာပေါ်က အပြုံးရိပ်တွင် ကျေနပ်ပီကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း နွေးထံမှ သက်ပြင်းရှိကံသံကိုမမည်သူမျှ မကြားသိလိုက်ကြပါ။

အခန်း (၄)

ရေပူစမ်းက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေ၏။ ကြက်ဥအစိမ်းတစ်လုံးကိုပင် ချက်ချင်းကျက်သွားစေနိုင်အောင် ပူသဖြင့် အနားကို တော်ရုံဖြင့် မချဉ်းကပ်ဝံ့ပါချေ။

ရေချိုးရန် အစီအစဉ်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းမတုတ်၍လည်း သူများတကာတွေလို ရေနွေးကန်မှာ စိမ်သလို ရေချိုးခြင်းလည်း ပြုပါ။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ဖြတ်ကျော်ဆူညံသွားသူများကိုသာ ဆေးနေမိသည်။

“နွေး”

“ရှင်”

“ပြန်ကြတော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်လေ၊ တခြားတစ်နေရာ ကိုယ်လိုက်ဖို့ ပေးမယ်”

နွေးက ဦးဆောင်သူမဟုတ်သဖြင့် လိုက်ဖို့သူ ကိုကျော်စွာ၏ဆန္ဒအတိုင်းသာလျှင် အလိုက်သင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေရသော်လည်း သက်ရှိယမင်းရပ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကျော်စွာနှင့် မမဦးတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း နွေးမှာ သူ့စိတ်ဆန္ဒ အနည်းငယ်မျှ မပါဝင်ပါဘဲ ကိုကျော်စွာ ဦးဆောင်ခေါ်ဝေါ်ရာသို့ အတူလိုက်ပါလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ဟော...ဟိုလူပါပဲလား။

နွေးတို့ကားနောက်ကို အတူလိုက်ပါလာသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် မိုးကာအင်္ကျီအပြာ ဝတ်ထားသူကြောင့် နွေးစိတ်နှလုံးအနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာ၏။

ဤလူကို အစတန်းက နွေးသွားရာနောက် လိုက်ပါနေတာဟု ထင်ခဲ့မိသေးပါ။ အမှတ်မထင် အကြောင်းတိုက်ခိုက်လာတဲ့ခြင်နေရသော လူတစ်ယောက်မျှသာ မှတ်ထင်ထားမိသေး

သည်း လက်တွေ့အဖြစ်မှန်က နွေးထင်သလို မဟုတ်ခဲ့။

နွေးသွားရာလမ်းခရီးတိုင်းမှာ မိုးကာအပြာနှင့် ဆိုင်ကယ်စီးသူက အတူရှိနေတတ်ခြင်းကို သတိပြုမိလာသလို ကိုကျော်စွာလည်း သတိထားမိဟန်တူပါသည်။

“နွေး သတိထားမိလား၊ ကျွန်တော်တို့ကားနောက်က ဆိုင်ကယ်နဲ့လူကိုလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလူ ကျွန်တော်တို့ကားနောက်ကို လိုက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ နွေး သဘောကရော”

“နွေးလည်း ကိုကျော်စွာလိုပဲ ထင်တော့ထင်မိပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူကို နွေး မသိဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူးရှင်”

ကိုကျော်စွာက ကားမောင်းရင်း နွေးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် ထုမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မြို့ကလူတော့ မဟုတ်ဘူးနွေးရဲ့၊ နွေးကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလူကိုမသိဘူးဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲထင်တယ်”

“နွေးကို အန္တရာယ်ပြုချင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သိပ်လှတဲ့နွေးကို သဘောကျလို့များ မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ လိုက်နေသလားဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

ကိုကျော်စွာ အဆိုနှစ်ခုစလုံးကို နွေး ချက်ချင်း ပယ်ချပစ်လိုက်မိသည့်အတွက် ကိုကျော်စွာ နွေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ နွေး ထင်သလား”

“နွေးကို အန္တရာယ်ပြုလောက်အောင် နွေးမှာ ရန်သူမှမဟုတ်ဘဲရှင်၊ သိပ်လှလို့ နွေးနောက်ကို လိုက်တယ်ထင်ရအောင်လည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာကို နွေးထက် အဆရာထောင်မက သာလွန်လှပတဲ့ ခိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေပြီးသားပါရှင်”

နွေးစကားမှာ လျော်ကန်သင့် မြတ်သောကြောင့် ထိုထိုကဲ့သို့ ငြိမ်သွားသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် ထောင့်မတ်နှင့် မျက်နှာက အထူးတည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ အတော်လေးကြောမှ...

“အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဆိုရင်ရော နွေး”

“ရှင်”

“နွေး သိပြီးသားကိစ္စထဲကလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ နွေးမသိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာကိစ္စကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူ နွေးနောက်ကို လိုက်နေတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ”

အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့်ဆိုသည့် ကိုကျော်စွာစကားက နွေးရင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ လာရောက်ထိမှန်ပါသည်။ ရိုးသားသော မုဆိုးမ မိခင်အိုကြီးနှင့် မူလတန်းပြကျောင်းဆရာမလေး နွေးတို့ဘဝမှာ လူအများ စိတ်ဝင်စားစရာ ဘဝမျိုးမဟုတ်ခဲ့သည်က ထင်ရှားပါသည်။

အစ်ကိုဟီဟဆိုသည့် လူသားတစ်ယောက် နွေးတို့ သားအမိဘဝထဲ ရောက်မလာခင်အချိန်အထိ နွေးတို့ ရှင်သန်နေထိုင်မှုက ရိုးစင်း၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း...

အစ်ကိုသီဟ နွေးတို့ဘဝထဲ ရောက်လာချိန်မှာတော့ နွေးတို့၏ ဘဝနေထိုင်ရှင်သန်မှု လမ်းကြောင်းမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွှဲခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

နွေးသည် နောက်မှ မိုးကာအပြာ မျက်မှန်အနက်နှင့်

ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ် ဆောင်းထားသူရှိရာ အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသော်လည်း ဥပမိရုပ်ကို သည်းခွဲစွာ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

သို့သော် နွေးစိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်းချင်စရာ အကြောင်း တစ်ရပ်အဖြစ် အစ်ကိုသီဟ အလွန်အင်မတန် ပတ်သက်ဆက်နွယ် လိုသော မဟာနန္ဒာအား ချက်ချင်းသတိရလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ခြင်းဖြစ်လျှင် ဤလူမှာ ဦးစိတ္တ လွတ်လိုက်သော မဟာနန္ဒာကလူ ဖြစ်လောက်သည်။

“ကျွန်း”

“ကားကို ဘာလိုရပ်လိုက်တာလဲ ကိုကျော်စွာ”

“နောက်ကလူအခြေအနေကို သိချင်လို့ပါ နွေး”

လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကိုကျော်စွာက သူ့ကားလေးကို ဆီးဆိုင်ကယ်ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ်နှင့် လူကလည်း သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ရမလို မောင်းရမလို တုန်နှေးသွားရာက နွေးတို့ ကားထဲမှ လှမ်းကြည့်နေသူများရှိနေတာကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် နွေးတို့ ရပ်ထားသည့်ကားကို ဝေးခနဲ ကျော်တက်မောင်းနှင်သွားသည်။

“သတိတော့ထားနော် နွေး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဒီလူဝံ့စံ တို့ သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...နွေး သတိထားနေပါမယ် ကိုကျော်စွာ၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကို မမဦးတို့သိအောင် မပြောစေချင်ပါဘူးရှင်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် နွေးရယ်၊ မဦးစိတ်ကို လည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်နဲ့ နွေးထလွှဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မသိစေတော့ဆိုတာ လုပ်ပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်စွာ”

ကိုကျော်စွာက နွေးချက်မှာလှလှလေးကို စုခိုက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သူ့စိတ်ကို ချုပ်တီးချိတ်သိပ် လိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ကားကို နေရာမှမောင်းထွက်ပါသင့်။

နွေးမှာလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာလိုက်ပါ လာရာ ကားစက်သံမှတစ်ပါး နွေးတို့ကားမှာ အထူးပင် တိတ်ဆိတ် နေပါသည်။

“နွေးကို အိမ်ပဲပြန်ပို့ပေးပါ ကိုကျော်စွာ၊ နွေး အိမ်ပဲပြန်ပါ ရစေ”

“နွေးသဘောပါ၊ မဦးမေးရင် နွေး ဘယ်လိုပြောမယ် စိတ်ကူးလဲ”

နွေး မဖြေတတ်ပါ။

“ကျွန်တော့်မှာ အရေးပေါ်အလုပ်ကိစ္စ ပေါ်လာလို့ နွေးကို ပြန်ဖို့တယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား၊ နွေးသဘောနဲ့နွေး ပြန်လာ တယ်ဆိုရင် မဦးက နွေးကိုချည်း အဖြစ်တင်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ကိုကျော်စွာ ကောင်းသလိုသာ စိမ့်ပါရင်၊ နွေးတော့ ဘာမှကိုမပြောတတ်အောင်ပါပဲ”

“ဟိုလူကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေပြီမဟုတ်လား နွေး”

“အမှန်ပါပဲရှင်”

“နွေးတို့နောက်ကို ဒီလူ ဘာလို့ ဒီလောက်အသဲအစဲ လှိုက်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“နွေးလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး ကိုကျော်စွာရယ်၊ ဒီအကြောင်း အပြန်အလှန်ပြန်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်ရှင်”

“ထောက်တာဖြင့် ဘာမှမကြာသေးဘဲနဲ့ နွေးရယ်”

ထိုထောက်စွာအသံက စိတ်မကောင်းသံဖြစ်သလို

တည်ကြည်သော မျက်နှာမှာလည်း မိုင်းညှိသွားတာကို မြင်ရသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲရှင်၊ နွေးကြောင့်လည်း မမဦးတို့ မိသားစုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ ဒီလူ နွေးမရှိ ရင် မလာတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“သေချာအောင် စောင့်ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အထင်လွဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ၊ အချိန်နည်းနည်းပေးပြီး စောင့်ကြည့်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“နွေး ပြန်ဖို့ကိစ္စကို အရင်လိုပြီး မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ဦး ဗျာ၊ ပြန်တာက အချိန်မရွေး ပြန်လို့ရပါတယ်၊ ခရီးတစ်ခေါက်ထွက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာက မလွယ်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ နွေး စဉ်းစားပါဦးမယ်”

စေတနာစကားဖြစ်၍ ကိုကျော်စွာစကားကို နွေး လက်ခံ လိုက်ပါသည်။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ မိုးကာအပြာနှင့်လူကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပါ။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပိုမိုသွားလို့ ထင်တယ်၊ လုံကမ်းလာတော့ ဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကျော်စွာ ပြောသလိုပဲ နွေးလည်းထင်ပါ တယ်ရှင်”

“သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွား တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ပါစေလို့ နွေးလည်း ဆုတောင်းနေပါတယ်”

ပွဲရုံရှေ့မှာ နွေးတို့စီးလာသည့်ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက် တော့ ကုန်အဝင်အချ အလုပ်သမားတွေကြားမှာ အလုပ်များနေ သည့် မမဦးက နွေးတို့ကိုမမြင်။ ယောက်ျားသားတွေကြားမှာ မားမားကြီးရပ်လျက် စီစဉ်ညွှန်ကြားနေပါသည်။

“မမဦး”

“နွေးတို့ပါလား၊ အခုမှ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ အပြင် ဆွတ်ကလည်ဖို့ သွားတဲ့လူတွေက ဘယ်နှယ် အိမ်ပြန်လာရတာ လဲ”

“ကားက ရုတ်တရက် ဓမ္မထဖောက်လို့ မမဦးရေ၊ နွေး ထိုလည်း တောင်သန်ပြီးပြီ၊ နောက်ရက်မှာပဲ မရောက်ဖူးသေးဘဲ နေရာတွေတို့ လိုက်ဖို့ပါစေလို့”

“ဖြစ်ရလေ ကိုကျော်စွာရယ်၊ မဦးညီမလေး တစ်ရက် အလည်ဖို့ပါတယ် ကားနှိပ်စက်လို့ ဘယ်မှမရောက်ဘဲ အိမ်ပြန်လာ ရတယ်လို့ပဲ၊ တကတည်း ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း ရှင်ကားစုတ် ကြီး မီးသာရှို့ပစ်လိုက်တော့”

“အို...မမဦးကလည်း”

နွေး၏ အစ်မဖြစ်သူ၏စကားကို ကြားက အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မိသော်လည်း ကိုကျော်စွာကတော့ ပြောမနာဆိုမနာ မမဦး အကျင့်ကို ကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်ပါ၍ မျက်နှာမပျက်ဘဲ သဘောကျစွာ ရယ်မောနေလိုက်ပါသေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ မမဦးပြောလည်း ပြောစရာဖြစ်နေပါပြီ၊

နောက်ရက် လျှောက်လည်ရင် ဒီကားကို ထားပစ်ပြီး နောက်တား တစ်စီးနဲ့ လာပါ့မယ်ဗျာ”

“ကိုယ် သွားမယ်နော် နွေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဦးရေ သွားပြီ”

“သွား...သွား တကယ်နှုတ်ဆက်ချင်တာက မဦးကို

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီကသိပြီးသား ကိုကျော်စွာရေ”

“ဒါဆိုလည်း မကောင်းတတ်လို့ နှုတ်ဆက်တယ်လို့သာ သဘောထားလိုက်ဗျာ”

“အဟတ်...ဟား...ဟား”

ကိုကျော်စွာ ရယ်မောပြီး မမဦးကို စကောက်သွားရာ မမဦး ကိုယ်တိုင်လည်း ရယ်မောလျက် ကျန်ရစ်ပါသည်။

“မမဦး...နွေး အပေါ်တက်တော့မယ်နော်”

“သွား...သွား နွေးဘာသာ စိတ်လွတ်လပ်သလို နေချည်”

မမဦးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် အပေါ်ထပ်လှေကား အတိုင်း အပြေးလေးတက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခန်းလေးထဲ ရောက်ပြီဟု အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ် တစ်ချက်လှမ်းမျှော်ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက် မြင်နေသည်။

မိုးကာအင်္ကျီပြာ မျက်မှန်အမည်းနှင့်လူကို မမြင်ရဲ စိတ်သက်သာရာရပြီး ပြတင်းတံခါးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။
အစ်ကိုသိဟရယ်။

နွေးစိတ်ထဲက အစ်ကိုကို တမ်းတစွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

ဒီလူဟာ မဟာနန္ဒာက ဦးဝဏ္ဏရဲ့လူ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ နွေး ဆုတောင်းနေတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုများ နွေးတို့ စိတ်ဆိုးနေဦးမှာ ဆားကွယ်။

မဟာနန္ဒာကို အစ်ကိုကိုယ်စား မုန်းတီးမှာကြည့်နေမိတဲ့ နွေးအဖြစ်ကိုသာ အစ်ကိုနားလည်နိုင်ရင်...

နွေးဆိုတဲ့ အမိုက်မမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကိုရယ်။ မဟာနန္ဒာကို နွေး မုန်းတယ်။

အခန်း (၅)

“သေချာပါတယ်နော် ဦးသာမြတ်”

“သေချာပါတယ် မောင်စိတ္တရယ်၊ ရွှေခြင်္သေ့သနပ်ဖတ်
ကလေးမလေးဟာ မောင်သီဟရဲ့ဇနီး နွေးမှ နွေးအစစ်ပါ
ကွယ်”

“ဓာတ်ပုံပါသလား ဦးသာမြတ်”

“ဓာတ်ပုံတော့ ရိုက်မလာနိုင်ခဲ့ဘူးကွယ်”

ဦးသာမြတ်ကို ကိုစိတ္တ ယုံပါသည်။

ယုံကြည်စိတ်ချ၍လည်း ဒီကိစ္စကိုစုံစမ်းဖို့ ဦးသာမြတ်

ကို ဝကွက်အပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူသိလို

အဖြေအတိအကျကို ကိုစိတ္တ ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“ဦးသာမြတ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက် လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးပါဦးဗျာ”

“စိတ်ချပါ မောင်စိတ္တရယ်၊ ဦး တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ မောင်စိတ္တလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပါ”

အားမာန်အပြည့်ပါသော စကားကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ ဦး၊ ဒါလေးကို ဝယ်ပါ”

သူပေးသည့် စာအိတ်လေးကို ဦးသာမြတ်က ငြင်းဆိုမပြုဘဲ လက်ခံယူသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဦးကိုခွင့်ပြုပါဦး မောင်စိတ္တ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဦးသာမြတ် မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားသည်။

အထူးသဖြင့် မောင်သီဟဟုခေါ်တွင်သော ညီငယ်နှင့် နှစ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများဖြစ်သည်။ တိုစိတ္တသာ နိုင်ငံ

ရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိလျှင် ညီငယ် မောင်သီဟမခရာလည်း အရလို အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံရ

မည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကိုစိတ္တ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးကို ချွေးနေသည့်အချိန် မဟာနန္ဒာမှာ ဘယ်သူမှ လိုက်မရှိနိုင်သော

ပြောင်းအလွဲကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံး နေထိုင်အနိုးထုတ်တော့

ညီဟု ထင်ထားသော ဦးကြီး ဦးဗလက ပြန်းစားကြီး မိန်းမ

အယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ဖေဖေက လေဖြတ်ပြီး

အထဲ လဲသွားသည့်အတွက် အခြေအနေတွေက ပို၍ရှုပ်ထွေး

သည်။ ခေင်ဖြစ်သူကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေးကို အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ ဗမာဆေး၊ တိုင်းရင်းဆေးပေါင်းစုံဖြင့် အထူးကြပ်မတ်ကုသသည်။

ငွေရေးကြေးရေးပိုင်းကို ဦးဗလက သိသိသာသာဖြင့် လွှဲပြောင်းယူလိုက်သဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် ဘာလုပ်၍ဘာကိုလုပ်ရမှန်းမသိ။ စီးပွားရေးကိစ္စအပိုင်းကို အစထဲက မေမေက နားလည်သူမဟုတ်သဖြင့် ဦးဗလ ချုပ်သည့် စာရင်းယောအေးလုံး ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရသည်။

သီဟကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ အကျွမ်းတမ်းမရှိပေမယ့် ဦးဗလနှင့် ဒေါ်နန်းစံတို့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သူ့သားအမိကို လိမ်ညှာနေမှန်းသိပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ လက်ဆုပ်လက်ဆိုင် မပြနိုင်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့် ဖခင်ကြီး မရိပ်မိအောင် ကြိုးစားပေမယ့် မရ။

ဗေဗေက သီဟတို့သားအမိ မဟာနန္ဒာအတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ အလုံးစုံကို သိသည်။ လောဘ၏သားကောင်ဖြစ်သွားသည့် ညီဖြစ်သူတို့ ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုပျောင်းဖျါ၍မရတော့။ ဦးဗလကြီးကိုလိုက်သူက ဒေါ်နန်းစံဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စကားများပြီး ပြဿနာတက်သည်။ ရန်ဖြစ်စကားများကြသည်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲသည်။ မိဘနှစ်ပါးကိုထိတော့ သီဟက မခံ။

မေမေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖော်ကားပိုင်ချိန်၌ ကြိုးစားသည့် ဒေါ်နန်းစံလက်ကို လိမ်ချိုးပစ်သည်။ မဟာနန္ဒာမှာ သွေးထွက်ချောက်ချားစရာ ညတစ်ညဟုဆိုလျှင်မမှား။

ကိုသီဟကို ဦးဗလက မဟာနန္ဒာထံသို့ကြွပေါ်တ နှင့်ချသည်။ မောင်းထုတ်သည်။ သူမိန်းမကို တိုက်ထိလက်ရောက် အင်ကားမှုဖြင့် ရဲတိုင်အမှုဖွင့်အရေးယူသည်။ နောင်ဆုံး သီဟမဟာနန္ဒာက လွင့်သွားသည်။

မောင်စိတ္တ မဟာနန္ဒာကို ပြန်ရောက်တော့ ညှိုးနွမ်းသွားသည့် မေမေနှင့် အိုစာသွားသည့် ဖေဖေကို ဝိုးချိုကြီးပေါ်မှာ အလွန်စိတ်မချမ်းမြေ့သောအသွင်ဖြင့် ခပ်ယုယုသာတုန်သော သူန်းမာရေးအခြေအနေနှင့် ရင်နှင့်ဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းမကြားရတာလဲ။ အလေးမခံမေမေရယ်”

“ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ အလုပ်

လုပ်နေရတာတွေ ဖေဖေသားကြီး အိမ်ကို ပြန်မလာနိုင်ဘဲ လူဒုက္ခ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေမှာစိုးလို့ပါကွယ်”

ဝါသနာအရင်းခံပြီး နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးကို စွန့်စား သွားရောက်လိုသည့် ဗီအေရင်းခံဖြင့် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားအရာရှိ အဖြစ် ကုမ္ပဏီမှာ စာချုပ်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့သော ကိုစိတ္တအဖြစ်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး သားကြီးကိုစိတ္တကို မခွဲလိုကြပေမယ့် သား၏အလိုကို လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော မဟာနန္ဒာ၏ စီးပွားရေးမှာလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ မလိုတော့လည်းပါသည်။

ကိုစိတ္တ ပင်လယ်ပြင်ကို ရွက်လွင့်သွားသော သင်္ဘောသားအရာရှိဘဝမှာ ပျော်ပျော်ကြီး ကျေနပ်လာခဲ့ရသမျှ အိမ်အပြန်ခန့်မှာ အားလုံး ကမောက်ကမနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လျက်နေသော ထောင့်နားက စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ညီလေးရောမမေ၊ ညီလေးမောင်သိဟရော၊ ဘယ်လို လိုက်တာလဲ”

“မေလည်း သေဘူးသားရယ်၊ သားညီလေးကို ဝင်း

ရှာပါဦးကွယ်”

မေမေက ကိုစိတ္တကို ဖက်ငိုသည်။

ဖေဖေက သားကြီးကို အားတိုသသည်။ ဦးဗလနှင့် ဒေါ်နန်းစံတို့လင်မယားက မဟာနန္ဒာမှာ ကိုစိတ္တ ပြန်ရောက်လာ သည့်တိုင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် နေပြသည်။

ကိုစိတ္တကလည်း ဦးလေးလင်မယားကို ဂရုမစိုက်။ ဖေဖေ လုပ်ငန်းကိုပဲ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူ ဖေဖေလူယုံတွေထုတ်ပြီးတော့ ဦးကြီးဗလ၏ မသမာမှုတွေကို ဖော်ထုတ်ပြီးတော့တည်း။ တစ်ဖက် ကလည်း မိဘနှစ်ပါး၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ပြုစောင့်စောင့် သည်။ ညီဖြစ်သူ၏သတင်းစကားကိုလည်း လတ်လှော်မှီသရွှံ့ ခုံစမ်းသည်။

မဟာနန္ဒာကို ပြန်လည်အုပ်စိုးမင်းမှုနိုင်အောင် ကြိုးစား သည်ဆိုသောစကားက အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့ရင်ဆိုင် ရမှာ အခက်အခဲ ပြဿနာတွေ အများကြီးနှင့် ကြုံရသည်။ ဦးဗလ၏လူတွေနှင့် တိုက်ခိုက်ရသည်။

နလုံးရည်ရော၊ လက်ရုံးရည်ပါ ပြိုင်ဆိုင်ရသည်။

မဟာနန္ဒာ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ တစ်ခုထဲဖြစ်သော်လည်း အပြု

က နှစ်ဖွဲ့ကွဲသွားသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဗလ၏လူစုနှင့် ကိုစိတ္တ၏လူယုများဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မိတ်နှင့်ကိုယ် လက်ဖက်ဖို၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ သနပ်ဖက်၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ငန်းသီး၊ ခြံထွက်သီးနှံတွေအပြင် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းပိုင်းကအစ အားလုံး တစ်သီးတခြား ကွဲပြားသွားသည်။

ချေးပြိုင်စနစ်ဖြင့် ရောင်းချရာမှာ ကိုစိတ္တက အမြတ်နည်းနည်းပဲယူပြီး ဈေးနှုန်းမှန်မှန်ကန်ကန်ဖြင့် ရောင်းချသည်။ ဖောက်သည်တွေ ပိုများလာသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပိုအောင်မြင်လာသည်။

မဟာနန္ဒာမှာ တစ်အိမ်ထဲ အတူနေကြပေမယ့် ဦးလေးနှင့်တူ ရန်သူတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ စီးပွားပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာသည်။ မောင်သီဟ ဆက်သွယ်လာချိန်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုစိတ္တနှင့်မတွေ့ဘဲ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဗလတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်သာ တွေ့ရသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နွေးခဗျာ မဟာနန္ဒာနားပင် သီကပ်နိုင်စွမ်းမရခဲ့ရှာပါ။

မိုးထဲလေထဲ မဟာနန္ဒာအိမ်ကြီးရှေ့မှာ အစ်ကိုသီဟပေးလိုက်သော စာလေးအား ဦးဗလလက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း တုံ့ပြန်

ဖြေကြားလာမည့် အဖြေစကားကို စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရသည့် အချိန်များက နွေးအတွက် မဟာနန္ဒာကို နာကြည်းရုန်းတီးခဲ့ရသော အချိန်များသာ။

ချစ်သော အစ်ကိုအတွက်...

လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ခြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရေးအတွက် နွေးဘက်က သူမတတ်စွမ်းသတ္တိ အင်အားရှိသည့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုများဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

မဟာနန္ဒာ၏ အိမ်ရိပ်ကိုပင် နင်းခွင့်ရောက် နတ်ဝင်းထရံ ခြံတံတိုင်းမြင့်မြင့်ကြီးကိုသာ အစ်ကိုကိုယ်စား ဝေးမောကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည့် နွေး၏ နောက်ဆုံးခရီးမှာ အစ်ကိုသီဟ မျှော်လင့်ချက်တို့ အပြီးတိုင် အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များကို ကိုစိတ္တမသိ။ ညီငယ်ကို မဟာနန္ဒာနှင့် ဆက်သွယ်ပါရန် သတင်းစာထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ထည့်ခေါ်နေတုန်းကလည်း အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ကိုသီဟနှင့် ထိုသတင်းစာ တွေလွဲလွဲခဲ့ရချိန်များက မဟာနန္ဒာနှင့် ကိုသီဟ ထားမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အထင်အမြင်လွဲမှားမှုများဖြစ်သည်။

ကိုသီဟကိုယ်တိုင် မဟာနန္ဒာကို ပြန်လာတုန်းက မိသ

အိမ်ထဲမှာ ချစ်သူကိုပင် မြင်ခွင့်မရ။ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဗလနှင့် ခင်နာစွာ လင်မယားနှင့် မဟာနန္ဒာ ခြံအဝင်ဝမှာ ရန်ဖြစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်တွေရှိသည်။

မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြသော်လည်း ဦးဗလတို့လင်မယား သိသည်။ ကိုသိဟ သိသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ဖော်ပြောခွင့်မရ လိုက်သော အခြေအနေများကို ဘဝတစ်ပါးသို့ သူနှင့်အတူ ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။

ကိုစိတ္တ သူညီသတင်း အတိအကျရရှိချိန်မှာ နွေးထည့် လိုက်သော နာရေးသတင်းလေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ နာရေးနှင့် ကြုံနေသဖြင့် ညီဖြစ်သူ၏ဇနီးနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မပြုနိုင်ခဲ့ပါ။

မိခင်ကြီးကို ပြုစုရသည်ကတစ်ဖက်၊ ဖခင်၏ နောက်ဆုံး ခန့်အတွက် အစစအရာရာ စီမံရသည်ကတစ်ဖက်နှင့် နောက်ဆုံး ဇောနန္ဒာက ဘယ်လိုမှ ခွာ၍မသွားနိုင်သော မေမေကုန်းမာရေး အရ သတင်းစာမှာ ခြက်ပြာတိုလေးထည့်ပြီး ညီဖြစ်သူ၏ဇနီးနှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော် အခြေအနေက ကိုစိတ္တ မျှော်လင့်သလို

ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ တစ်ဖက်က မည်သူမျှ အကြောင်းပြန်ကြားခြင်းမရှိ သလို ဘာအဆက်အသွယ်မှလည်း မရခဲ့။ ကိုစိတ္တမေမေကတော့ သားဖြစ်သူ၏ အခြေအနေကို နောက်ဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသော ချွေးမဖြစ်သူကို သားငယ်ကိုယ်စား မြင်လိုတွေ့လိုသည်။

သားကိုယ်စား ကူညီစောင့်ရှောက်လိုသည်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သာရှိသဖြင့် သားငယ်အတွက် ထိုက်ထင်သည့် အမွေ အနှစ်ကို ချွေးမဖြစ်သူအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုသည်။

ကိုစိတ္တကိုလည်း ဖွင့်ပြောတိုင်ဝင်သည်။ ချွေးမဖြစ်သူကို ရှာဖွေဆက်သွယ်ပေးရန် ပူဆာတိုက်တွန်းသည်။ တစ်ဖက်က ငြိမ်သက်လေ မေမေနှင့်ကိုစိတ္တမှာ ပို၍လှုပ်ရှားနေသဖြစ်လာသည်။

သတင်းစာပါ ကြော်ငြာမှာလည်း ဘာမှအထိအထူးမှ နောက်ဆုံး ညီငယ်သိဟ ခေါင်းချသွားသည့် အိမ်လိပ်စာအတိုင်း လိုက်သွားပြန်တော့လည်း ခယ်မဖြစ်သူကို မတွေ့ရ။ အိမ်ငှားတွေ ကိုယ်တိုင်လည်း အရင်အိမ်ရှင်အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ သည်းကွဲစွာ မပြောနိုင်။

နွေး၏သူငယ်ချင်းဆိုသူမှတစ်ဆင့် ငှားရမ်းခဲ့ပါသည်ဆို၍ မငြိမ်းနောက်ကို လိပ်စာကိုင်ပြီး လိုက်သွားတော့လည်း ခရီးလွှက်

သွားသည်ဆိုတာနှင့်ပင် မတွေ့ခဲ့ရ။

ဘယ်သူ့ဘယ်ရက် ပြန်ရောက်မည်ဟု ရက်အတိအကျ မသိပါ။ သို့သော်လည်း လက်လျှော့ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

“လူထိုက်တိုင်လည်း ရောက်မလာဘူး၊ ဘာအဆက် အသွယ်မှလည်း မလုပ်ဘူးဆိုထဲက အဖြေက ရှင်းနေတာပဲကွယ်”

“မေမေ့မလေးက မေတ္တာစစ်ကိုသာ တန်ဖိုးထား တတ်တဲ့ သူတော်ထောင်းမလေးဆိုတာ သေချာပါတယ်သားရယ်။ သူ့မဟာ ဥစ္စာငွေကြေးတွေကို ရမယ်မှန်းသိပါလျက်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်လေ မေမေ့မလေးကို တွေ့ချင်မြင်ချင် လေပဲ”

“ရှာပေးပါ သားကြီးရယ်၊ မင်းညီလေးရဲ့ ရင်သွေးလေး ပါ သူ့မှာ ရှိချင်ရှိနေရှာမှာပါ။ မေမေ မသေခင် မေမေ့မလေး မြေးလေးပါ တွေ့သွားပါရစေကွယ်”

မိခင်ကြီး၏ တောင့်တနေသော လိုအင်ဆန္ဒနှင့်တည့် မေမေ့မလေးသည် မဟာနန္ဒာ၏ မျိုးဆက်သွေးဖြစ်လာမည့် သူ့အတွက်ပါ ဇိုးရိမ်ဝုယ့်စွာ ရှာဖွေရန်တာဝန်က ကိုစိတ္တအတွက် ဖြစ်လာသည်။

နွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ကိုစိတ္တ မမြင်ဖူးပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သွားရောက်စုံစမ်းခြင်း မပြုနိုင်သေးသဖြင့် ဦးသာမြတ်ဆိုသည့် ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူတစ်ယောက်၏ အကူအညီရယူ၍ နွေး၏သူငယ်ချင်း ငြိမ်းကို ချစ်မြတ်နိုးလိုက်လာ ခဲ့ရာမှ နွေး ရောက်ရှိနေသည့်နေရာကို အတိအကျ သိခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နွေး။

ညီဖြစ်သူ မောင်သိဟာရဲ့နန်း။

ကိုစိတ္တ၏ ခယ်မဖြစ်သူထံ ကိုစိတ္တကိုယ်တိုင် သွား ရောက်တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၆)

တောင်စခန်းမြို့။

အမည်သာ ရင်းနှီးသော်လည်း တောင်စခန်းမြို့လေးသို့ ကိုဗိုလ်မှူး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရောက်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ အခုတော့ ဤထမ်းခရီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် နှင်လာခဲ့ရပါပြီ။

တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော မြို့လေးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မမြင်ဘူးမတော့ဖူးသော ညီငယ်၏ဇနီး နွေးဆိုသည့် ခယ်မဖြစ်သူ ကလေးကို ရှာဖွေဖို့ဖြစ်သည်။

ရွှေခြင်္သေ့သနပ်ဖက်ပွဲရုံနှင့် နွေးဆိုသည့် အမည်လေးမှ စတင်၍ ကိုဗိုလ်မှူးတွင် နွေး၏ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံပင် မရှိပါ။ ထို့အတူ ကိုဗိုလ်မှူးဆိုတာ မဟာနန္ဒာက မောင်သီဟ၏အစ်ကို ကိုဗိုလ်မှူးဆိုသည်။

သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် သူပိုင်မှတ်ပုံ တင်သာ မါနီ
ကိုစိတ္တ ရွှေခြင်သေ့သနပ်ဖက်ပွဲရုံသို့ ရောက်သွားချိန်
နွေးကို မတွေ့ရပါ။ နွေး၏အစ်မတော်စပ်သူ မမဦးဆိုသူနှင့်
တွေ့ရသည်။

“နွေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

ကားက အကောင်းစား၊ လူပုံကလည်း အချော
အဆိန်စားဟု ဆိုရမည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က လှပချော
သော နွေးဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို လာရောက်မေးမြန်းသ
ဆိုထံက မမဦး၏ စူးစမ်းသောအကြည့်များက ကိုစိတ္တ ကား
အဝင် အရာအားလုံးကို ခြုံငုံဆက်စပ်တွေးတောပြီး ဖြစ်နေပါသ

“ထိုင်ပါရှင်၊ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်မက နွေးရဲ့အစ်မ မဦး

နွေး အပြင်သွားနေပါတယ်၊ ဘယ်သူလာတယ်လို့ ပြောပေးရမ

“ကျွန်တော် ကိုစိတ္တပါ၊ မဟာနန္ဒာကလို့ ပြောရင် သ

ပါတယ်”

“မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တ၊ ကောင်းပါပြီရှင်၊ နွေးလာ

ပြောပေးပါမယ်၊ ညနေမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါလား၊ နွေး

သူတို့တွေ တူမတွေနဲ့ မင်နန်ဘက်ကို ဘုရားဖူးသွားနေလို့

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ညနေမှ တစ်ခေါက်ထပ်လာ
ခဲ့ပါမယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကိုစိတ္တပြန်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ချွတ်ကြည့်ရင်း
စိတ်မှာ ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်နေသူက မမဦး။

ငါ့နှယ်နော် ဘယ်မှာတည်းခိုသလဲဆိုတာသေးသော

တောင် မမေးလိုက်ရဘူး။

အင်း လူကတော့ လူချောပဲ၊ ကိုကျော်စွာထက် ခွပ်လည်

ရာ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေပါ သာတဲ့လူပဲ။

ကြည့်ရတာ နွေးရဲ့ချစ်သူများဖြစ်နေတာ

ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ ကိုကျော်စွာလိုလူက နွေးအတွက်

ဘာလုပ်ကုမှာလဲ။ ကိုစိတ္တဆိုတဲ့ နွေးရဲ့ချစ်သူသာလျှင် နွေး

လိုက်ဖက်အသင့်တော်ဆုံးလို့ ဆိုရမယ်။

မမဦးက အကျိုးအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိသေးဘဲ

သူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်ကူးယဉ် ဖဲရိုက်လျက်ကျေနပ်နေပါသည်။

မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တဆိုသည်လူမှာ နွေးအတွက် ချောက်ချားစရာ

အိပ်မက်ဆိုးကို အထိတ်တလန့် မက်စေမည်သူဟူ၍ မသိရှာသေး

နွေး ပြန်လာမည့်အချိန်ကိုသာ လည်တဆန်ဆန် ခောင့်ခွေး
ရင်း ဒီနေ့မှပဲ အချိန်တွေကုန်ခဲလိုက်တာဟု ထင်နေ၏။ ကိုကျော်စွာ
ကားလေးနှင့် နွေး ပြန်ရောက်လာတော့ ညရစ်နာရီခန့် ရှိနေပါပြီ။

“မိုးချုပ်လိုက်တာ နွေးရယ်”

“လမ်းမှာ ကားပျက်နေလို့ပါ မမဦး”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကျော်စွာကားမှာ အမှန်တကယ်
ပျက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အမလေး... နောက်များတော့ သူ့ကားရုတ်ကြီးကို
လိုက်မစီးစမ်းပါနဲ့ ညီမရယ်၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလွန်းလို့ပါ”

တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြုံးလျက် နွေး ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။
မမဦး၏ အရိပ်အခြေကိုကြည့်၍ ဒီနေ့ ကိုကျော်စွာကို မမေ့
မကြည်သာကြောင်း သိ၍ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ နွေးကို ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ ဧည့်သည်
ဆန်သောက် လာရှာတယ် နွေးရဲ့”

“ဘယ်သူများလဲ မမဦးရယ်၊ နွေးအသိထဲမှာ အဲဒီလို
ရိုး မရှိဘူးထင်ပါတယ်”

ကားအကောင်းစားကြီးနှင့်ဆိုထဲက နွေးမှာ အံ့သြနေပါ
သည်။ တကယ်လည်း နွေး အသိမိတ်ဆွေထဲမှာ ထိုသူမျိုးမရှိပါ
ဘူး။

“ဘယ်နှယ် နွေးအသိထဲမှာ မရှိရမှာလဲ နွေးရယ်၊ ငိုလို့
အောင် မမဦးစကားပြောပြီးပါပကောလား ညီမရယ်”

“ဘာတဲ့... မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တလို့ပြောရင် နွေးအိ
တယ်တဲ့”

“အမလေး”

ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ လပြီမလိုဖြစ်သွားတာ နွေးအတွက်
သတိပေးချက်များ၏။

“ဟဲ့... နွေး... နွေး ညီမ သတိထားလေး ဘာဖြစ်တာ
ထဲကွယ်”

“ဟင့်အင်း... နွေး... နွေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမဦးရယ်၊
ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမရယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းစာရေးကိုလည်း
သူစိုက်ဦးမှပေါ့ကွယ်”

“လာ... လာ အိပ်ရာထဲကို မမဦးအိတ်တိုင် လိုက်ဦး

မယ်”

“ရ...ရပါတယ် မမဦးရယ်”

“ထားခင်ပါဟယ်”

မဟာနန္ဒာမှ ကိုစိတ္တဆိုသည့်စကားက နွေးကိုယ်တိုင်
မသေချာဘဲ ခြေတစ်ချောင်းသာ မဝေးကွာလှသော အတိတ်ခရီးကို
အသစ်အသစ်နဲ့ ခြောက်စုတ်နှိုးလိုက်ခြင်းကို မမဦးခမျာ မသိရ။

နွေးတိုယ်လေးကို လက်မောင်းရင်းမှာ တွဲယူလျှင်
သူတို့သံတိုင် အိပ်ရာပေါ်အရောက် တွဲပို့ပါသည်။

“နွေးကြည့်ရတာ ဖြူဖတ်ဖြူရောနဲ့ကွယ်၊ ဧည့်သည်တို့
ဆင်းတွေ့လို့ ဖြစ်ပါဦးမလား”

“ဧည့်သည်”

“မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တဆိုတာလေကွယ်၊ ညတစ်ခေါင်
ပြန်လာပါလို့ မမဦး ချိန်းထားလိုက်ပြီကွဲ့”

“ရှင်”

မမဦးစကားက နွေးတစ်ကိုယ်လုံးကို အေးစက်သွားစေပါ
သည်။ မဟာနန္ဒာတို့ နာကြည်းမုန်းတီးစိတ်ဖြင့် စွန့်ခွာကျော်ခိုင်းပြီး
ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့ပါဘဲနှင့် ဘာကြောင့် မဟာနန္ဒာ

သူတွေက နွေးရှိရာကို ရှာဖွေရောက်ရှိဆက်သွယ်လာရပါသနည်း။

“မမဦး”

“ပြောလေ နွေး”

“နွေး...နွေး သူနဲ့မတွေ့ချင်ဘူး”

“ကိုစိတ္တကိုပြောတာလား နွေးရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို နွေး မတွေ့ပါရအေးရှင်၊ နွေးကို
မမဦး ကူညီပါ၊ နွေး ပြန်သွားပြီ၊ ဒီမှာမရှိဘူးလို့ ပြောထား
မမဦးရယ်”

“နွေးကို ကူညီပါနော်”

မမဦးလက်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ တောင်းပန်စကားဆိုမိသည်။

မဟာနန္ဒာကို နွေး မုန်းသလို မဟာနန္ဒာကလူတွေကိုလည်း နွေး
မကြည်းမုန်းတီးပါသည်။

သူတို့ကို တွေ့မြင်ရ၍လည်း နွေးအတွက် ဘာမျှမထူး။

အစ်ကိုအတွက် ခံစားနာကျင်ရတွေသာ ပိုရန်ရှိသည်။ မဟာနန္ဒာနှင့်
အိမ်ထောင်၍ နွေးအနေနှင့် မည်သူ့ကိုမျှ တွေ့ဆုံလိုစိတ်လည်းမရှိပါ။

အစ်ကိုသီဟ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များအထိ နာကြည်းသူတို့

အ ခံစားသွားစေခဲ့သော မဟာနန္ဒာအပေါ်မှာ ထားရှိသော

နွေးရင်ထဲက အမုန်းနှင့် နာကြည်းမှု အစိတ်အပိုင်းများကို မည်သူ ကိုမျှ ထုတ်နှုတ်မပြုလို။

“ကိုစိတ္တဆိုတာ ဘယ်သူများလဲနွေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ နွေးက သူ့ကိုမတွေ့ချင်တာလဲ”

မမဦးက နွေးမျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နွေးထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြေကို စောင့်မျှော်နေပါသည်။

နွေး မမဦး၏အမေးကို မည်သို့ဖြေဆိုရမည်နည်း။ နွေး အဖြေရခက်လှပါသည်။ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း မမဦးကို ရှင်းမပြုလို သည်နှင့် ငြိမ်သက်တွေဝေနေသော နွေးကိုကြည့်ကာ မမဦးက သူ့ဘာသာပင် အဖြေရှာပါသည်။

“ကိုစိတ္တဆိုတာ နွေးရဲ့ချစ်သူများလားဟယ်”

“မမဦး”

“ပြောလေ နွေး”

“ကိုစိတ္တဟာ နွေးချစ်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နွေး သူ့ကိုမုန်းဘယ် နွေးမုန်းတဲ့လူကို နွေး မတွေ့ပါရစေနဲ့ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်လို့ပါ ခေါ်ဦးရယ်”

“တင်”

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှိကံသံက မမဦးထံမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“နွေးပြောတာကို မမဦးတော့ သေသေချာချာ နားမလည် ပါဘူး၊ ကိုစိတ္တကို နွေး မုန်းတယ်၊ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုလည်း ထွက် မတွေ့နဲ့ပေါ့”

“ကိုစိတ္တလာရင်သာ မမဦး ဘယ်လိုပြောနေလဲဆိုတာ သာ နွေး ပြောပါ”

“မဟာနန္ဒကလူတွေနဲ့ ဘယ်သူတို့မှ မဝတ်သက်ချင်လို့ နောက်ဘယ်တော့မှ လာမတွေ့ပါနဲ့လို့ ပြောပေးပါ မမဦး”

“အခုရော နောက်ရော နွေး သူတို့နဲ့ လုံးဝအတွေ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါ တစ်ခါထဲ ထည့်ပြောပေးပါ”

“မေမေ အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“အေး...အေး လာပြီ သားရေ”

“ကိုစိတ္တ လာပြီထင်တယ်၊ မမဦး သွားတွေ့လိုက်ပြီလို့ နွေးရေ၊ နွေး ပြောစေချင်တဲ့အတိုင်း တစ်ခါထဲအပြတ်ပြတ်တစ် ခယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နွေးအခန်းထဲက မမဦး ထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်ရာထဲကို အရပ်ကြီးပြတ် လှဲချလိုက်မိသူက နွေး ဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုသီဟရယ်။

နွေး ဘာလုပ်ရမလဲကွယ်။

မဟာနန္ဒာကလူတွေကို နွေး မုန်းတယ်။

တိုးဗီတိစ္ဆာ နွေးတစ်ယောက်တည်း သူမအိပ်ခန်းလေးထဲ နာကြည်းနေချိန် မမဦးကတော့ တည်ကြည်ခန့်ညားသော အသွင်အပြင်၊ ချောမောသော ဥပဓိပိုင်ရှင် ကိုစိတ္တတစ်ကိုယ်လုံးကို နွေးကိုယ်စား စေ့စေ့စပ်စပ်လေး အကဲခတ်ရင်း နွေး သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း ပြတ်သားစွာ စကားဆိုလျက်ရှိနေပါသည်။

“အဲဒါပဲရှင့်၊ နွေးက မဟာနန္ဒာကိုရော ကိုစိတ္တကိုပါ နှိပ်စက်လည်းနာတယ်၊ မုန်းလည်းမုန်းနေတယ်၊ အခုရောနောက်ရော နှိပ်စက်မှုကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ပါနဲ့လို့ တစ်ခါထဲအပြတ်ပြောလိုက်တယ်”

“နွေး အပြတ်ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထုထဲနတ်မှောင်သော ကိုစိတ္တ မျက်ခုံးအစုံ တွန့်ကုတ်သွား

သည်။ နွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက မဟာနန္ဒာကိုရော ကိုစိတ္တကိုပါ စိတ်နာသည်၊ မုန်းတီးသည်ဆိုသည့်စကားက ကိုစိတ္တနားထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် ကိုစိတ္တ တစ်ခါမှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နာကြည်းသော အမုန်းစိတ်ကို အံ့ဩနေမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ နွေး တစ်ခုခု အထင်လွှဲနေပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နွေးနဲ့လူချင်းဆိုပြီး သူ့ရဲ့ ခွဲမှားနေတဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို ကျွန်တော်ရှင်းပြချင်ပါတယ်”

“နွေးက မတွေ့ချင်ဘူးလို့ပြောနေပြီပဲရှင့်”

“ကျွန်တော့်မှာက နွေးနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါဗျာ၊ အကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

မေမေက သူ့ချွေးမလေးကို တွေ့ချင်လို့ပါဆိုသည့် စကားကိုတော့ ကိုစိတ္တ ထည့်မပြောပါ။

“နွေးစိတ်ကို ကျွန်မပဲ သိပါတယ်ရှင့်၊ လူ့ဂုဏ်ထူးချွန်ဆုံးပေးပေမယ့် စိတ်ဓာတ်က မာချင်တဲ့အခါ သံသြောင်တို့ပါပဲ”

“သူ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတဲ့အချိန်မှာ ဇွတ်တွေ့ဖို့ မကြိုးစား
ဘဲ နေထိုင်ရယ်။ ညီမဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့က အရင်းအချာ
တွေမဟုတ်တော့ ကိုစိတ္တအလိုကိုလိုက်ပြီး ဇွတ်အတင်းတိုးပြောပြန်
ရင် ကျွန်မအပေါ်မှာ တစ်မျိုးတမည် အထင်လွဲမှာလည်း စိုးရပါ
ဘယ်”

“နွေးအစ်မအရင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ နွေးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။
အဖေဆုံးပြီးကတည်းက အမေမုဆိုးမကြီးနဲ့ သားအမိ နှစ်ယောက်
အတူနေရာက နွေးက ကျောင်းဆရာမလေးလုပ်ပြီး မိခင်အိုကြီးကို
ရှာကျွေးတဲ့ သမီးအလိမ္မာလေးပါ။ အခု သူ့အမေကြီး မမာပြီး
ဆုံးတော့ ကျွန်မဆီကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို ခရီးထွက်
လာတာဟယ်ဆိုပါတော့ရှင်”

မဦး ပြောပြသည် နွေးဘီဝစာတ်ကြောင်းထဲမှာ သီဟ
နီညီညီ ညီငယ်အကြောင်း ပါဝင်ခြင်းမရှိပါ။ ညီမအရင်းမဟုတ်
၍ နွေးက စာအုပ်အသိမပေးဘဲ ထားသည်လား။ တခြားတစ်ပါး
သော တစ်နဲ့တစ်ခုသာ အကြောင်းအရာကြောင့် လျှို့ဝှက်ထား
ခြင်းလားဆိုသည်ကိုတော့ ကာယကံရှင် နွေးသာ သိပါလိမ့်မည်။

“ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိချင်
တာလေးတစ်ခုရှိလို့ မေးပါရစေ၊ နွေးမှာ အိမ်ထောင်ရှိပါသလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်၊ ကျွန်မညီမက အပျိုစင်စစ်စစ်လေး
ပါရှင်၊ အိမ်ထောင်ကျဖို့မပြောနဲ့ ချစ်သူရည်းစားတောင် ရှိတဲ့သူ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က နွေး အိမ်ထောင်ထူပြီ
ထင်လို့ပါ”

“ရှင်က နွေးရဲ့ချစ်သူလား”

“ဗျာ”

“ရှင်တို့ချစ်သူချင်း ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းချင်တယ်
ဆိုရင် မဦးအိမ်မှာ မရှင်းနဲ့၊ နွေးက အတွေ့ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ တခြား
နည်းလမ်းရှာပြီး တစ်နေရာရာမှာ စောင့်တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းကြပေါ့”

“နွေးကလည်း ရှင်ကို အထင်လွဲပြီး မုန်းနေပုံရတယ်”

မဦးက ကိုစိတ္တကို နွေး၏ချစ်သူပုဂံ ကင်နေသည်။ နွေး
၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အပြည့်အစုံ အတိ
အကျ သိမထားသော မဦးကို နွေးကိုယ်စား ကိုစိတ္တလည်း နွေး
ပြောချင်တော့ပါ။

သူရှင်းလိုက်မှ ပိုရှုပ်ထွေးသွားမည်စိုး၍လည်း ဖြစ်မိသည်။

ဒီအတိုင်းပဲ ရှိပါစေလေ။

နွေး အသိပေးထားသလောက်ပဲ မဦး သိနေပါစေတော့

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ကားပေါ်တက်ပြီး ကိုစိတ္တ နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရွှေခြင်္သေ့သနပ်ဖက်ပွဲရုံက ကိုစိတ္တနှင့် ဝေး၍ကျန်ရစ်သော်လည်း ကိုစိတ္တ ဝိညာဉ်ကတော့ မဟာနန္ဒနှင့်တကွ ကိုစိတ္တကိုပါ နာကြည်းမုန်းတီးနေပါသည်ဆိုသော နွေးထံမှာ ရစ်ဝဲလျှင် ကျန်ခဲ့သည်။

နွေး တဲ့။

မင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းရွာလေးမျိုးလဲ နွေးရယ်။

ဘာအတွက်ကြောင့်များ မဟာနန္ဒနဲ့ ကိုစိတ္တဆိုတဲ့လူကို

အသိပေးမိကြည်းမုန်းတီးနေတာလဲ။

ကြောက်စင်ဟာ မောင်သီဟရဲ့ ဇနီးမယားဆိုတာကို

မင်းရဲ့အစ်မ ခေါ်ဆို ထေးမသိထားဘဲ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်

ထားရတာရော ဘာကြောင့်လဲ။

ကိုစိတ္တ အတွေးအာရုံထဲကို ဘယ်တုန်းကမှ ဝင်ရောက်စိုးမိုးနိုင်စွမ်းမရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းက သူ့အတွေးအာရုံထဲ ထူးခြားစွာ နေရာယူလာ၏။

ထိုမိန်းကလေးက ကိုစိတ္တ၏ညီငယ် မောင်သီဟ၏ ဇနီး၊ သူ၏ခယ်မဖြစ်သော နွေးဆိုသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

နွေး

မင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ ကိုယ် သိရမှ ဖြစ်တော့မယ်။

အခန်း (၇)

“နွေး သွားပါရအောင် ခဦးရယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး နွေးရယ်၊ တိုစိတ္တ ခိုတဲ့လူလည်း
ဆက်ထပ် မလာလောက်တော့ပါဘူး။ မခဦးကို နွေး ငြော့ခိုင်း
အတိုင်း ကိုစိတ္တကို မခဦး အပြတ်ပြောလိုက်ပြီ။ နွေးသာ
ခဦးတို့ဆီမှာ အရင်အတိုင်းပဲ ဆက်နေပါကွယ်။ ဟိုတိုပြန်လည်း
နွေးတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

လက်ထဲက ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကိုင်လျက် ပြန်ရန်အသင့်ဖြစ်နေသူ နွေးအနားမှာ မခဦးက
နွေးကို မသွားရန် တားမြစ်ကန့်ကွက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မခဦး
က ပြန်လျှင် နွေးတစ်ယောက်တည်းဆိုသည့် စကားက နွေး

နှလုံးသားကို ဆုပ်ညစ်လိုက်သကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းနာကြည်းကြောင့် သွားရသော်လည်း မဟာနန္ဒာကလူတွေ နွေးရှိရာကို ရှိလာပြီမို့ ဒီနေရာက နွေး ထွက်သွားလိုလှပါပြီ။

“နွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမဦးရယ်၊ မဟာနန္ဒာကလူကို နွေး မဆုံးရှုံးတော့လို့ပါ။”

“အေးပေါ့လေ၊ တားမရလည်း နွေး သဘောပါဏှာ အိမ်မှာကလည်း ညည်းအစ်ကိုက မရှိဘူး၊ ဒရိုင်ဘာကောင်ကိုပဲ ကားဂိတ်အရောက် လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ လမ်းခါးအစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပြီးသွား၊ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဦး။”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်လည်း သွားပေးဦးတော့ နွေးရေ၊ သွားဦးတော့။”

မမဦးက နွေးကိုရိုက်ပို့မည့် ကားဒရိုင်ဘာကောင်ဆီ တားဂိတ်အရောက် သေချာလိုက်ပို့ပေးဖို့ မှာသည်။

“သွားပြီနော် မမဦး။”

“ဟောင်းဝါပြီကွယ်။”

မမဦးနှင့် ရွှေခြင်္သေ့သနပ်ဖက်ရုံက ဝေး၍ကုန်

သည်။ ကားဂိတ်ကိုအရောက်မှာ နွေးစီးမည့်ကားက ထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်နှင့် ကားပေါ် တစ်ခါတည်း တက်လိုက်သည်။

ဖုန်းနှင့်ကြိုပြီး ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသဖြင့် နွေးအတွက် အဆင်ပြေပါသည်။

နေရစ်ခဲ့တော့ တောင်စခန်းမြို့လေးရယ်။

နွေး ကံကြိုလို့ ပြန်ဆုံးရှုံးမယ်ဆိုရင် ဒီမြို့လေးကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာခဲ့ပါ့မယ်။ နွေး စီးလာသည့်ထား ထွက်သွားချိန်မှာ မမဦးရှိရာ ရွှေခြင်္သေ့ပွဲရုံကို နောက်ထပ်ထောက်ထားသူက တိုစိတ္တ။

“မဦး။”

“ဟင် ကိုစိတ္တ၊ နွေးကိုတွေ့ဖို့လာတာဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲရင်၊ နွေး ကျွန်မဆီက ဒီနေ့ပဲ ပြန်သွားပြီ။”

“ဗျာ၊ ဘယ်အချိန်တုန်းက ပြန်သွားတာလဲဆိုတာ သိပါရစေဗျာ။”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပါ၊ လိုက်သွားလည်း ဒီမယ်မထင်ဘူးရှင်၊ နွေး စီးသွားတဲ့ကားက ထွက်သွားပြီလို့ ဆိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ဒရိုင်ဘာလေးက ပြောတယ်။”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“ဪ တစ်ခုလောက်များမဦးကို အကူအညီတောင်း
လို့ ရနိုင်မလားဗျာ”

“ဘာများလဲရှင်”

“နွေးဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် လိုချင်လို့ပါ”

“ကိုစိတ္တဆီမှာ မရှိတူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခဏစောင့်ပါဦးနော်၊ ကျွန်မ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်
နွေးဆုံတွေ့ဖို့ရာကိစ္စက ဒီနေရာမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

မှန်း သိလိုက်သည်။

ကိုစိတ္တ လက်ထဲ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရောက်လာသည်။
တစ်ယောက်တည်းပုံ မဟုတ်။ အုပ်စုလိုက်ရိုက်ထားသည့်
ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မဆီမှာ ဒီဓာတ်ပုံပဲရှိတယ်”

“တော့နူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားလို့
မယ်”

လာရာလမ်းအတိုင်း သူ့ကားကို ဦးတည်လိုက်၏။ နွေး

အုပ်စုဓာတ်ပုံထဲ ချိုသာနူးညံ့သော အမူအရာရှိသော်လည်း

မိန်းမပုံဖြိုးခြင်းမရှိ။ ဓာတ်ပုံက အဝေးရိုက်ထားခြင်းဖြစ်၍ နွေး၏

အိမ်ရုပ်ကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှုမရနိုင်သော်လည်း အာလုံးထဲမှာ

အလှဆုံးဖြစ်နေတာကိုတော့ ဝန်ခံရမည်။

နွေး သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားသည်ဆိုတော့ သူမနှင့်ဆုံတွေ့

ကိုစိတ္တလည်း နွေးရှိရာသို့ လိုက်သွားရန်သာ ရှိပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း နွေးက မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တပါ

သည်နှင့် သူ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အတွေ့ခံစည်မဟုတ်ခြင်းကို

စဉ်းစားမိ၏။

မေမေနှင့် ကိုစိတ္တ ထင်ထားသည့် နွေးမှာ ဤအတိုင်း

မရှိ။ မဟာနန္ဒာက မောင်သီဟ၏အစ်ကို ကိုစိတ္တ ဆိုသည်

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဟုတ်သည့်တိုင် အလွယ်တကူ လက်ခံ

မည်ဟု မှတ်ထင်ယုံကြည်ခဲ့သည်။

အခုတော့ အထင်နှင့်အမြင်က တစ်ခြားစီဖြစ်နေသည်။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

သာမန်အနေအထားနှင့် နွေးကို ဆုံတွေ့နိုင်စည်မဟုတ်။

ကိုစိတ္တ ဘက်ကလည်း တစ်ခုခုတော့လုပ်မှဖြစ်မည်။ တစ်လခန့်လုံး ကားမောင်းလာရင်း နွေးအကြောင်း စဉ်းစားလာသည်။

မဟာနန္ဒနှင့် ကိုစိတ္တကို မုန်းတီးနာကြည်းနေသည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်။

“တူ တူ တူ”

ကိုစိတ္တ အတွေးအာရုံကို ဖုန်းသံက ဝင်ရောက်ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“သား မေမေပါ”

“မေမေ”

ဖုန်းဆက်သူက မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ ကိုစိတ္တ စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ လေးသွားသည်။

“နွေးကို တွေ့ပြီလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခြေမုန်ကို ပြော၍မဖြစ်သည့်အတူ မိခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကလေးမလေးက ဘာတဲ့လဲကွယ်၊ မဟာနန္ဒက”

“အခုလိုက်ခဲ့ဖို့ သဘောတူရဲ့လား”

“စဉ်းစားပါရစေဦးတဲ့ မေမေ”

မယုတ်မလွန် သူဖြေတော့ မေမေဘက်က စဉ်းစားသလို သွားသည်။

“အေးပေါ့လေ၊ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေကြား ယောက်ျားမရှိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်နေချင်ပါ့မလဲ၊ သားငယ်ရဲ့ ရင်သွေးအရော ရှိနေနှင့်သလား”

“အဲဒါတော့ မရှိပါဘူး မေမေ”

မေမေထံက မျှော်လင့်ချက်တို့ လွင့်ဝါးထွက်သွားသည့် နည်းဖြင့် ပြန်သံသ့သ့ ကိုစိတ္တထံ စီးမျောရောက်ရှိလာ၏။

“တစ်ယောက်တည်းဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့ကွယ်၊ နောက်ထောင်တွေဘာတွေလည်း ပြုနိုင်တာပဲ၊ အသက်ကရော ဘယ်လောက်လဲ”

“ညီထွက်တော့ ငယ်မယ်ထင်ပါတယ်”

“အမွေကိစ္စ သူ့ကိုပြောပြီးပြီလား သား”

“မပြောရသေးပါဘူး မေမေ”

“အေးလေ၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အမွေအနှစ်တော့ သားငယ်”

ချစ်ပွင့်ကိုထောက်ပြီး ပေးသင့်ပေးထိုက်တာ ပေးလိုက်ပါ။ သား
ငယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေက သူ့လက်ပေါ်မှာပဲ ပြီးဆုံးခဲ့ရတာ
မဟုတ်လား။ လူနာတစ်ယောက်ကို ပြုစုကုသရတဲ့ ဆေးကုသစရိတ်
ဘယ်လောက်ကုန်တယ်ဆိုတာ မေမေ သိသလို သားလည်း
သိမှာပါ။”

“သိပါတယ် မေမေ”

“မေမေ့သဘောဆန္ဒကတော့ နွေးကို မနှစ်နာစေချင်
ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“အေး အေး သားတို့ချင်း ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်း
တိုင်ပင်ပြီးရင် မေမေ့ဆီကို ဖုန်းလည်းဆက်ပါ။ ဒါပဲနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ဖုန်းအရင်ချသွားသည်။

မိန်းမသားချင်း ဘဝကို စာနာသလို သားသမီးချင်း

အတူတူသော မေမေ့စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို ကိုယ်တို့
သိဝါသည်။ နားလည်းလည်ပါသည်။

သူ နားလည်နိုင်သည်က

နွေး၏သဘောထားနှင့် မဟာနန္ဒာအပေါ် ထားရှိသည့်
နွေး အတွေးအမြင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။ မဟာနန္ဒာနှင့် ကိုစိတ္တ
ကို နွေး နာကြည်းမုန်းတီးစွာ အတွေ့မခံခြင်းကို မေမေ့ကိုမပြော
ပါ။

ပြော၍လည်း အကျိုးမထူး။

မေမေ စိတ်ဆင်းရဲတာပဲ အဖတ်တင်မည့်ကိစ္စကို သူ
ဓလုပ်ချင်။ သူ့ဘာသာပဲ နွေးနှင့်မဟာနန္ဒာ ကိုစိတ္တ တို့အကြားက
လွဲမှားမှုကို စုံစမ်းလိုသည်။

“ကျွီး”

လမ်းမှာ ရှည်လျားသော ကားတန်းကို ရပ်ထားသဖြင့်
ကိုစိတ္တ သူ့ကားကို ကားတန်းရှည်ကြီးနောက်က အသားထိုးဆိုက်
ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ကားတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျာ”

“ခရီးသည်တင်ကားတစ်စီး ဘီးပေါက်ပြီး အရှိန်မထိန်း
နိုင်ဘဲ သစ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်လို့လေဗျာ”

“ဪ”

“ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေနဲ့ ဒဏ်ရာရထားတာ”

လူတွေအားလုံး ခရီးကြိုလိုက်ဖို့ ကားသမားတိုင်းကို လိုက်အကူ
အညီ တောင်းနေကြတယ်။ ခင်ဗျားကားမှာ လူပိုမှမပါဘဲ၊ ကူညီ
တဲ့အနေနဲ့ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ကလေးမလေး
ဘဝ်ယောက်ကို ခေါ်သွားပေးပါလား၊ ကူညီနိုင်မလား၊ ခင်ဗျား
ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျုပ်သွားပြောလိုက်မယ်”

“ပြောလိုက်ပါ၊ ခရီးကြိုနေတယ်၊ အနီးစပ်ဆုံးမြို့တော့
ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျို့”

ညိုမောင်းထွားကြိုင်းသော လူက ကိုစိတ္တ ကားဘေးက
ဇုတ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ဘဲ
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုလူနှင့်အတူ ပါလာသည်။

“လာ လာ ဒီကားပဲ၊ ကလေးမလေးက ခြေထောက်
ဒဏ်ရာနဲ့ဆို ကားရှေ့ကပဲ တက်လိုက်၊ ကျုပ် တင်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်”

ဗြူးနဲ့ ဇုတ်ခနဲ ကိုစိတ္တ ကားတစ်ဖက်ရှိ ကားရှေ့တံခါး
ဖွင့်သွားပြီး ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက် စောစောက လူကြီး၏ အကူအညီဖြင့် သူ့ကားပေါ်

ရောက်လာသည်။

“ကလေးမလေးရဲ့ အဝတ်အိတ်ကို နောက်ခန်းမှာ ထည့်
ပေးလိုက်တယ်နော် ကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“သွားလို့ရပြီ ကားဆရာရေ”

ကိုစိတ္တရှေ့က ယာဉ်တန်းက တရွေ့ရွေ့တအိတ်ဖြင့်
နေရာက စတင်ထွက်လိုက်ရင်း သူ့ဘေးက ခရီးကြိုလိုက်လာ
သည့် မိန်းကလေးရှိရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

မိန်းကလေးက သူ့ကို မကြည့်။

ရှေ့တူရူကိုသာ ဝေရီစွာ ငေးနေသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ရှင်”

“ဘယ်မြို့ကိုသွားမှာလဲလို့ မေးတာပါ”

“မြိုင်သာကို သွားမှာပါရှင်”

“ဪ ကျွန်တော်လည်း မြိုင်သာကို သွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်တို့ကို ရှေး
ဆမ်းမှာ ချပေးရင် ရပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပြောစရာများ ပြီးဆုံးသွားသလို မည်သူမျှ စကားမဆက်ကြတော့ပါ။ ကားက လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ ကားပေါ်ပါလာသူနှစ်ဦးစလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်။

သို့ပါသော်လည်း ဆန်းကြယ်လျှိုဝှက်လှသော ကံတရား၏ နက်ရှိုင်းမှုသဘောကို လူသားတို့ လိုက်မမီနိုင်ကြသည့်အတိုင်း မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တ ဆိုသည့်လူကို မတွေ့မမြင်လို၍ ရှောင်ပုန်းလာသူ နွေးနှင့် နွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုမှ လိုက်ရှာနေသည့် မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တ တို့နှစ်ယောက် ကားတစ်စီးထဲမှာ ခရီးစဉ်ဘစ်ခုတည်းမှာ အတူရှိနေသည့်အဖြစ်ကိုတော့ ထိုလူသားနှစ်ယောက်လေး မသိနိုင်ခဲ့ကြပါ။

အုပ်စုဖွဲ့၍ ရိုက်ကူးထားသည့် မာတ်ပုံထဲက နွေးနှင့် အငြင်မှာ မြင်တွေ့ဆုံစည်းနေရသူ နွေးကို ကိုစိတ္တ ကိုယ်တိုင် ငြိမ်သက်စွာ စွဲစွဲခြားခြားမှ မှတ်မိသိရှိနိုင်စွမ်းလည်း မရှိခဲ့။

“အေး ထွက် ကျွတ်”

ခြေထောက်အလှုပ်အရွေ့မှာ နွေးထံက ညည်းသံသဲ့သဲ့

ကြောင့် ကိုစိတ္တ ကားမောင်းနေရာက လှည့်အကြည့်

“ခြေထောက်ဒဏ်ရာ သိပ်များလား”

“သိပ်အများကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ခုံစောင်းနဲ့ ရိုက်မိသွားတာပါ”

“ဪ”

ကိုစိတ္တ ကားကို ပို၍အရှိန်မြှင့်တင်လိုက်သည်။ လိုရာခရီး မြန်မြန်ရောက်တော့ ခရီးကြိုအတူလိုက်ပါလာသည့် မိန်းကလေး၏ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကို လေးစားစွာ မြန်မြန်ပြန်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟိုရှေ့နားက အပြာရောင်ဆိုင်ဘုတ်လေး ချိတ်ထားတဲ့ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားကို ရပ်ပေးပါရှင်”

“ကျွီး”

ကိုစိတ္တက နွေး ညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ထားကို ရပ်ပေးပါသည်။

“ဆင်းလိုဖြစ်ရဲ့လား”

“ရပါတယ်ရှင်”

နွေးက ဘယ်သူ့အကူအညီမှ ရယူခြင်းမပြုဘဲ သူ့မ

ဘာသာ ထားပေါ်က ကြိုးစားဆင်းသည်။ နွေးအံ့ခြေအနေကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသည့် ကိုစိတ္တကပဲ ကားပေါ်က ခပ်သွယ် သွက်ဆင်းပြီး နွေးကို ကူညီပေးမရ၏။

“လာ ကိုယ့်လက်ကိုတွဲ”

ကမ်းပေးလာသည့်လက်ကို နွေးက လှမ်းမဆွဲ၊ သူ့ဘာသာ ထိန်းပြီး ကားပေါ်က ကြိုးစားအဆင်း

“ဟေး”

“အိုး အမလေး”

“ဘုတ်”

“အင့်”

“အား”

ချောင်း၍မဖြစ်သော နွေးခြေထောက်၏အနာက ဆတ်ဆတ် ခါသွားသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ပြိုအလဲမှာ နွေးနားမှာ အသင့် နှိုနေသက နွေးကိုယ်လေးကို ဖမ်းယူထိန်းပွေ့လိုက်ခြင်းဖြင့် နွေး စာန်ထိုက်လုံး ကိုစိတ္တ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ပစ်ကျလဲပြိုပါသည်။ အထွေးထွေးမြဲသည့် အတွေ့အာရုံထူးမှာ ကိုစိတ္တ ကြော တွေ့သွားသလို တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့ခံရသည့် ရင်ခွင်နွေးထဲမှာ

နွေးကိုယ်တိုင် အထိတ်တလန့် ရင်ခွင်သခင်ကို ရှက်လန့်တကြား လေး မော့အကြည့် နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်ချင်း ဆုံစည်း ပေါင်းစပ်မိကြသည်။

နွေး၏ ရွန်းစိုနက်မှောင်သော မျက်ဝန်းပြာပြာကြီးတွေရဲ့ အကြည့်က ကိုစိတ္တ ရင်အစုံကို နှစ်စူးစွာ ဝင်ရောက်သွားစေသလို ကိုစိတ္တ၏ နက်ရှိုင်းသောအကြည့်တွေကလည်း နွေးမျက်ဝန်းမှ တစ်ဆင့် နွေးနှလုံးသားကို ထွင်းဖောက်ရောက်ရှိသွားသလို မှတ် ထင်ရပါသည်။

ကိုစိတ္တ ရင်ခွင်ထဲက နွေးကိုယ်လေးကို ခုန်းဖယ်အထွက်

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“အာ ဆောရီး သိပ်နာသွားသလားထင်၊ ဓုတ်တရက် ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း စိုးရိမ်သွားတာနဲ့ လဲစသွားအောင် အမြန် ထိန်းပွေ့လိုက်ရတယ်”

အားတုံ့အားနာအကြည့်တွေနှင့် နွေးကိုယ်လေးကို သူ ရင်ခွင်ထဲက ဖယ်ထုတ်ရင်း ကိုစိတ္တထဲမှ တောင်“ယန်စကား ထွက် လာချိန်အထိ နွေးခမျာ သူမခြေထောက် နီရဲရောင်တိုင်းနေတာကို ရပ်တည်ရန် မနည်းကြိုးစားနေရပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလည်း အား ကျွတ်”

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့နော်၊ ဆေးခန်းထဲ အရောက် ကိုယ်ပဲ ပို့ပေးပါရစေ”

“အိုး”

ဖျတ်ခနဲ နွေးတစ်ကိုယ်လုံး ကိုစိတ္တ ရင်ခွင်နွေးထဲ အိတ္ထေးနူးညံ့စွာ ရောက်ရှိသွားသည်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခု လုံး ထူပူသွားပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“ဆရာဝန်ကို ကိုယ် ဝင်ပြောပေးရမလားဟင်”

“ရပါပြီရှင်၊ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကားနောက် ခန်းက ကျွန်မ အဝတ်အိတ်လေးပါ တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်မ နားမှာပဲ ချပေးခဲ့ပါလားရှင်”

“ခဏလေးမေ့နေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ကားရှိရာ ပြန်လျှောက်သွားပြီး နွေးအဝတ်အိတ်ကို (နွေးအနားမှာ အသာချပေးသည်။ ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေထဲ သူတို့အလှည့်မရောက်ခင် ချောမောလှပသော နွေးနှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော ကိုစိတ္တကို စိတ်ဝင်စားစွာ တိတ်

တဆိတ် ဝိုင်းဝန်းအကဲခတ် ကြည့်ရှုနေကြသည်။

“ဒီမှာ အဝတ်အိတ်ထားခဲ့ပြီနော်၊ ကိုယ် သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နွေးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုစိတ္တကား ထွက်သွားသည်နှင့် ဆေးခန်းထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဟယ် နွေး မဟုတ်လား”

“ငြိမ်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ နွေးရယ်၊ ခြေထောက်မှာလည်း အထရာကြီးနဲ့၊ လာ လာ ဆေးခန်းထဲမှာ အနိတ်ခေ ရှိတယ်၊ ငြိမ်းကိုတဲ့”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း”

ငြိမ်းက နွေးကိုယ်လေးကို ထိန်းမရသဖြင့် ဘေးမှ လူနာအာင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ ဝင်ကူတွဲပြီး ဆေးခန်းထဲ အရောက်ပို့ပေးသည်။

အကယ်၍သာ ကိုစိတ္တသာ နွေးအနားရှိနေမည်ဆိုပါက

ငြိမ်းနတ်များက နွေး ဟုခေါ်သံကို မလွဲမသွေ ကြားလျက်
မည်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၈)

“မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တ ဟုတ်လား နွေး”

“အင်း”

“ငြိမ်းလည်း ဘာမှမသိရပါလားထွယ်၊ သူ့ထံ မခဦး
တို့ဆီ အရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အရောက်ကြီးတို့နဲ့အေး ပြော
စရာရှိလို့များလားဟယ်”

ငြိမ်းအမှုအရာက တွေးတွေးဆဆ။ တည်ငြိမ်အေးစက်
နေသော နွေးအမှုအရာထဲမှာ မုန်းတီးခြင်း၊ နာကြည်ခြင်း ခြင်နေ
ရတော့ ကြိတ်သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ငြိမ်းရယ်၊ နွေးမှ သူတို့နဲ့မဆုံ
ချင်ဘဲ၊ ဒါကြောင့် လုံးဝအတွေ့မခံဘဲ ဒီကိုပြန်လာတာ၊ ငြိမ်းဆီ

၁၁၆

အိပ်ခန်း

ကို အဲဒီလူလိုက်လာရင်လည်း နွေး ဒီမှာမရှိဘူး၊ မသိဘူး ပြောပေးပါ”

“စိတ်ချပါ နွေးရယ်၊ ငြိမ်းအတွက်တော့ ဘာမှစိတ်ပေါနဲ့၊ နွေး ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ငြိမ်း ပြောမှာပါ။ နွေး ဆေးယော့ ပြီးပြီဆိုတော့ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ဦး၊ ဒါမှ အနားလည်း အနားလည်း သက်သာသွားမယ်၊ အိပ်ခန်းတံခါးကို ငြိမ်း ဝိတ်ခဲမယ် ဟုတ်လား”

နွေး ဘာမှမပြော။

တုံ့တိဘာဝေ လုပ်နေပုံကို ငြိမ်းက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အလှူအလှူ အကဲခတ်ကြည့်မိကြသည်။ ငြိမ်းအိပ်ခန်းထဲကို ကြည့်ခြင်း အလှူအလှူ မရှိသလို ငြိမ်းမှာလည်း ဟောနုနုတစ်ခု သာလှည့် ကိုစိတ္တဆိုသူအပေါ်မှာ သူငယ်ချင်း နွေး၏ကိုယ်တော်အင်္ကျီကင်း ဖြစ်မိပါသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက ငြိမ်း တစ်ခါမှမြင်နေခြင်းမရှိသော ဧည့်စိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကို ငြိမ်းအိပ်ခန်းထဲ ဖျတ်ခနဲ မဟာနန္ဒက ကိုစိတ္တဆိုသူကို နွေး၏ ငြိမ်းအိပ်ခန်းထဲ သတိရသွားသည်။

“ငြိမ်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ ငြိမ်းပါပဲရှင်”

“ကျွန်တော် မဟာနန္ဒက ကိုစိတ္တပါခင်ဗျာ၊ မောင်သိဟ အစ်ကိုပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“နွေး ဒီကိုများ ရောက်လာပါသလားခင်ဗျာ၊ ရောက်တယ်ဆိုရင် နွေးနဲ့ ခဏလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်တွေ့ပါရစေ”

“နွေး ဒီကိုမလာပါဘူးရှင်”

“ဪ”

ကိုစိတ္တနှင့် ငြိမ်းတို့ တစ်ယောက်ချွတ်နှစ်ယောက် ပြန်အလှူ အကဲခတ်ကြည့်မိကြသည်။ ငြိမ်းအိပ်ခန်းထဲကို ကြည့်ခြင်း အလှူအလှူ မရှိသလို ငြိမ်းမှာလည်း ဟောနုနုတစ်ခု သာလှည့် ကိုစိတ္တဆိုသူအပေါ်မှာ သူငယ်ချင်း နွေး၏ကိုယ်တော်အင်္ကျီကင်း ဖြစ်မိပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ကိုစိတ္တ စိတ်ထဲရှိသမျှ စကားလုံးများကို ချုပ်တည်း ခြိမ်းပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

နွေး၏သူငယ်ချင်း ငြိမ်းရှိရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မနည်းစုံစမ်းပြီး လိုက်ခဲ့ရသည်။

သေချာသည်က ငြိမ်းက နွေး၏ဘက်တော်သားဖြစ် သဖြင့် နွေးရှိလျှင်လည်း သူနှင့်ပေးတွေ့မည်မဟုတ်ကြောင်းကို သူ နားလည်သည်။ နွေးက ကိုစိတ္တကို မတွေ့ချင်တာနှင့် ရှိလည်း မရှိပါဟုသာ ငြင်းပယ်ပေမည်။

ဤသဘောကို ကိုစိတ္တ သိသည်။

သိ၍လည်း ဇွတ်တိုးမပြောဘဲ ငြိမ်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနည်းဖြင့် နွေးကိုချဉ်းကပ်၍ မဖြစ်နိုင်။ ငြိမ်းကို သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးပြီးမှ နောက်တစ်ဆင့် နွေးကို တွေ့နိုင်မည်။

ငြိမ်းနှင့်သူ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ သူ့ဘက်က စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ငြိမ်းကို သူ ဘယ်လိုတွေ့ရမည်နည်း။ ဤအတွက် ကိုစိတ္တက စည်သည်ဖြစ်သည်။ အသိမိတ်ဆွေလည်း မရှိ။

နောင်ရာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ သူဝင်ရောက်တည်းခိုပြီး ငြိမ်းတို့အောင်သည်။ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ ရှေးခြင်နည်း

ထထွက်လာသော ငြိမ်းနောက်ကို သူ လိုက်ခဲ့သည်။

“ငြိမ်း”

“ဟင် ရှင် ရှင်”

ငြိမ်းက သူ့ကိုမြင်တော့ အတော်လေး ထိတ်လန့်အံ့ဩ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“ကျွန်တော်ပါ။ မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တပါ”

“ရှင် မပြန်သေးဘူးလား”

“နွေးနဲ့တွေ့ပြီးမှ ပြန်လိုဖြစ်မှာမို့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို တူညီပါ။ မဟာနန္ဒာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နွေးစိတ်နားနေတယ်။ ငြိမ်းနဲ့ မနီးမနားတီးနေတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းနဲ့ နွေးကိုယ်စား ကျွန်တော် ရှင်းပြတာလေးတွေကို နားထောင် နိုင်မယ်ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် ပြန်”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာမှကူညီနိုင်မယ် မထင်ပါဘူးရှင်”

နွေးစိတ်ကိုသိနေသည့် ငြိမ်းက တစ်ခါတည်း အပြတ် အပြတ် ကိုစိတ္တက ဇွဲမလျှော့ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်

ပြီးရင် ငြိမ်းအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု အခြေအနေကို နားလည်လာမှာပါ”

ကိုစိတ္တ ငြိမ်းကို မနည်းနားဝင်အောင် ချောမောပျောင်းရသည်။ နောက်ဆုံး ငြိမ်းက ကိုစိတ္တနှင့်အတူ ပါလာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကိုစိတ္တက မဟာနန္ဒာမှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အဖြစ်အပျက် အရှုပ်အထွေးတွေကို ငြိမ်း နားလည်အောင် ရှင်းပြသည်။

နောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ အတိအကျ အစုံအလင် သည်။

“အဖြစ်က အဲဒါပါပဲ ငြိမ်း၊ အခုတော့ ဦးလေးအလည်း သူ့လမ်းသူ့လျှောက်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်လျှောက်ရင်း ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်အခုလာတာ နွေးကို ဒုက္ခပေးဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်သီတာရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေအနှစ်ကို မောင်သီဟကိုယ်စား အမွေအနှစ်ကို ပေးအပ်စေချင်တဲ့အတွက် လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ဒါလည်း တစ်ပိုင်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ နွေးက ကျင့်တော့လည်း ကိုစိတ္တတို့ပေးမယ့် အမွေဥစ္စာကို ဘာတောင်

မမက်မောဘူးရှင်၊ အစ်ကိုသီဟအတွက်ပဲ ရှင်နဲ့ မဟာနန္ဒာကို စိတ်နာတယ်၊ မုန်းနေတယ်၊ ရှင်တို့ကြောင့် အစ်ကိုသီဟရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်တွေကို အစ်ကိုသီဟနဲ့အတူ နွေး ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နွေးပဲ သိတယ်”

ငြိမ်းကလည်း ကိုသီဟအပေါ်မှာ ထားရှိသည့် နွေး၏ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်မှုနှင့် လူသားတစ်ဦးအပေါ် စာနာထောက်ထားတဲ့ညွှာမှုအကြောင်း အစမှအဆုံး ရှင်းပြသည်။ မဟာနန္ဒာကို နွေး ရောက်ရှိခဲ့ပုံ၊ မောင်ထုတ်ခံရပုံတွေကို ရှင်းပြသည်။

ကိုစိတ္တထံမှ ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းချသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းပစ်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ နွေးနဲ့ မောင်သီဟနဲ့ မဟာနန္ဒာကြားမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ရှိခဲ့မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး၊ နွေးဘက်ကကြည့်တော့လည်း သူ့အနေနဲ့ မဟာနန္ဒာကို စိတ်နာ မုန်းတီးသင့်တာပါပဲဗျာ၊ အဖြစ်မှန်ကို နွေးသိအောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်တယ်”

“ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးရှင်၊ နွေးက မဟာနန္ဒာဆိုတာနဲ့ သိပ်ကိုခါးသီးနေတော့ တခြားအကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုကို သုံးနိုင်မှဖြစ်မှာပါ”

တွေးတွေးဆဆ အမူအရာဖြင့် ငြိမ်းကဆိုတော့ ကိုစိတ္တ
ထ ဆင်ညီတတ်သည်။ နွေးမှာ မောင်သီဟကို ဆေးကုပေးရသည့်
ခေါက်ကြောင့် သူမပိုင် ဘိုးဘွားအမွေအနှစ် အိမ်လေးကို ပေါင်နံ
ဆားခဲ့ရသည်။ ပြန်ရွေးရန် ငွေလည်းမရှိ။

အတိုးက တရိပ်ရိပ်တက်နေသည်။ ကျောင်းဆရာမ
အလုပ်က လစာမဲ့ခွင့်ယူထားသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေလည်း မရပါ။
နွေးအိမ် ကျောတစ်နေရာစာနှင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်ပင် မနည်း
ရုန်းကန်နေရသူ။

“နွေးအိမ်လေးကို ကျွန်တော် ပြန်ရွေးပေးပါရစေ”

“နွေးက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးရှင့်”

“သူ့အတွက် အလုပ်တစ်နေရာစာကို ဝင်ငွေကောင်း
ကောင်းနဲ့ ဖန်တီးပေးရင်ရောဗျာ”

“မဟာနန္ဒာဆို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးရှင့်”

“တခြားတစ်နေရာမှာဆိုရင်ရော၊ ဒါကိုတော့ မငြိမ်းပဲ
ကူညီပါ”

“တခြားတစ်နေရာမှာဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်လောက်စရာ
ပို့လိတယ်။ သူ နားထောင်လက်ခံချင်လာအောင်တော့ ငြိမ်းကပဲ တိုက်
တွန်းပေးချရမှာပေါ့လေ”

“ကူညီပါဦးဗျာ၊ မငြိမ်းသူငယ်ချင်း နွေးဘဝအတွက်
ရာ ကျွန်တော့်မေမေရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝနိုင်ဖို့အတွက်ရော ကြားထဲက
ငြိမ်းကပဲ ကူညီပါ”

“ကူညီတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုဟာ ကိုစိတ္တအမေ
ရဲ့ ဆန္ဒဆိုတော့ ကိုစိတ္တ သဘောဆန္ဒကရော၊ နွေးအပေါ်မှာ”

“ဪဗျာ မေမေဆန္ဒနဲ့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒ တစ်ထပ်တည်း
ဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုလည်း ကူညီရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
အယ်လိုနည်းလမ်းကိုသုံးပြီး နွေးကို ကူညီပေးရမယ်ဆိုတာတော့
ကျွန်မလည်း စဉ်းစားဦးမယ်၊ ကိုစိတ္တလည်း စဉ်းစားထားပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ငြိမ်းနှင့်စိတ္တ နွေးအကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးမှ တိုက်စီ
ခမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ နွေးက သူမအကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
ကြသူများအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ ရိပ်မိသိရှိခြင်းမရှိသဖြင့်
ခြေတောက်အနာသက်သာသည်နှင့် ရှေ့ဆက်ရမည့် သူ့ဘာဝခရီး
အတွက် စဉ်းစားနေရပါသည်။

လက်ရှိအနေအထားမှာ နွေးအတွက် ဝင်ငွေကောင်း

ကောင်း ရရှိရန် လိုအပ်နေပါသည်။ မိခင်ကြီးအတွက် ဆေးကုသ
ရင်းရိတ်နှင့် အစ်ကိုသီဟအတွက် ဆေးကုသမှုစရိတ်အတွက်
အဆင့်ဆင့် နှေးငှားရယူခဲ့သော ငွေတို့မှာ ပေါင်ထားသော အိမ်လေး
ဆုံးရှုံးရမည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“နွေး”

“ဟင်”

“တစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲမှာချည်း နေနေလို့ဖြစ်
မလားဟယ်၊ လာပါ ငြိမ်းနဲ့အတူ ဒီနေ့ ဈေးသွားကြရအောင်ပါ”

“မလို့က်ချင်ပါဘူး ငြိမ်းရယ်”

“လာစမ်းပါ နွေးရယ်”

ငြိမ်းက ဇွတ်အတင်း နွေးလက်ကိုဆွဲပြီး ဈေးကိုခေါ်လာ
တာနှင့် အတူလိုက်ခဲ့ရသည်။

ဈေးက ဈေးကြီးနေ့ဖြစ်၍ ဈေးသည် ဈေးဝယ်စုံပြီး
ပွဲဆွေးစည်ကားနေသည်။ ဈေးကို ထွက်လာစက သိပ်စိတ်မပါ
ထူထောင်လည်း ဈေးထဲရောက်တော့ စည်ကားသော လူအများ
ကြားမှာ အလိုက်သင့် မျောပါသွားသည်။

“ဟောတော် အိမ်မှာသုံးဖို့ ဆပ်ပြာမှုန့်ဝယ်မလို့ဟာ

ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ခဏလေးနော် နွေး၊ ငြိမ်း အခုပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာပဲ
ခဏစောင့်နေ သိလား”

ငြိမ်းက နွေးအနားမှာ ဈေးခြင်းထားပြီး နေရာက လှစ်ခနဲ
ပြေးသွားသည်။ အားလုံးဝယ်ခြမ်းပြီးမှ ဆင်ပြာဝယ်ရန် သတိရ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မနိုင်မနင်း ဝယ်ခြမ်းလာသည့် ဈေးခြင်းကိုဆွဲပြီး
လူတွေကြားက တိုးဝှေ့အထွက်မှာ ဈေးအတွင်းသို့ ကတိုက်ထိုးခိုက်
ပြေးဝင်လာသူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုးပါသည်။

“ဘုတ်”

“အင့်”

“ဟာ ဆောရီးပါဗျာ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ အရေးတကြီး
ကိစ္စလေး ချိန်းထား”

“ဟင် မင်း”

“ဪ ရှင်ကိုး”

ဝင်တိုက်မိသူကို တောင်းပန်စကားဆိုလျက် ဈေးခြင်း
ထဲက ပြုတ်ကျသွားသည့် ပစ္စည်းတွေကို လိုက်လောက်ထေးရင်း
ဝင်တိုက်မိသူကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုစိတ္တ အံ့ဩသွားသည်။

သူနှင့်ဝင်တိုက်မိသူက တခြားသူမဟုတ်၊ လမ်းမှာ

သူကားပေါ်ခရီးကြိုလိုက်ခဲ့သည့် ခြေထောက်အထိရာနှင့် မိန်းမလေး ဖြစ်နေသည်။

ရွေးမှာလည်း တည်ကြည်ခန့်ညားသော ကိုစိတ္တကြည့်လျက် အံ့သြနေ၏။

“ထပ်ဆုံကြပြန်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဈေးလာဝယ်တာဆိုတော့ ခြေထောက် လုံးဝတောင့်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ကျွန်တော်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ခွင့်ပါဦးဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံမှပဲ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ငြိမ်းအေးဖွယ် အလှပိုင်ရှင် မိန်းမလှလေးမျက်နှာတစ်နှုတ် နှုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာက ကိုစိတ္တ လှည့်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဪ နာမည်လေးမှ မမေးမိလေခြင်း။ ကိုစိတ္တ

ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိသည်။ ဖန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပကျော့ရှင်းနေသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ ကိုစိတ္တ စိတ်ဝင်စားမိနေပါလျက် နာမည်လေးကိုပင် မမေးမိ။

သူမနေထိုင်ရာ လိပ်စာဆိုလျှင် ပို၍ဆေးလေပြီ။

စိတ္တရယ် ဒါကြောင့် ဒီအသက်အရွယ်အထိ ရတာမလိုလိုတာမရနဲ့ ဝှက်ကျလှပျိုကြီး ဖြစ်နေတာထင်ရဲ့။

“အဟွန်း”

ကိုယ့်အတွေး ကိုယ် သဘောကျစွာ သူပြောသည်။ နောက်တစ်ခါ သူမနှင့် ဘယ်လိုဆုံနိုင်ဦးမည်နည်း။ ငြိမ်းနှင့်ချိန်းဆိုထားသော အချိန်ကို ကျော်လွန်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသူဖြစ်သည့် အတိုင်း ကိုစိတ္တ ပျာယာခတ်ပြီး ငြိမ်းကို ဈေးအတွက် လိုက်ရှာပေးမယ့် မတွေ့ရပါ။

ရင်မော့စွာ ပင့်သက်ဖြာလျက် ဈေးတွင်းက ပြန်အထွက်မှာ သူနှင့်ဝင်တိုက်မိသော မိန်းမလှလေးကို မတွေ့ရတော့ပါ။

မင်းဘယ်သူလဲ မိန်းမလှလေးရယ်။

မင်းလေးကို ကိုယ် စိတ်ဝင်စားမိပြီကွယ်။

အခန်း (၉)

“ဖြစ်ပါ့မလား ငြိမ်းရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် နွေးရယ်၊ လစာ စရိတ်ငြိမ်းရမယ်၊ နေရေး
အရေးလည်း လုံးဝမပူပင်ရဘူးဆိုတော့ နွေး လိုချင်တဲ့ငွေကို
လည်း အသားတင်စုမိမယ်၊ မိသားစုကလည်း စိတ်သဘောကောင်း
မယ်၊ ဒီအလုပ်ကိုသာ နွေး လက်ခံလိုက်ပါကွယ်၊ ငြိမ်းတော့
အဖွဲ့အတွက် အစစအရာရာ လုံခြုံစိတ်ချရလို့ သဘောတူတယ်”

ငြိမ်းထံမှ ပြီးပြည့်စုံသည့် ထောက်ခံချက်များက နွေးကို
အာဝေစေခဲ့ရပါပြီ။ သို့ပါသော်လည်း ကိုယ်ဝါသနာပါသော
အလေးတို့၏ ကျောင်းဆရာမလေးဘဝကို စွန့်ခွာ၍ ကိုယ်ပိုင်
အလုပ်ကကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင် မန်နေဂျာမလေးအဖြစ်

စရိတ်ငြိမ်း လစာအပြည့်ရမည်ဆိုသော အလုပ်ကလည်း လောက်စရာဖြစ်နေ၍ စဉ်းစားရပါသည်။

အလုပ်က ထွက်ပစ်ရမည်။ ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ စေတနာ ဝါသနာကို အနှစ်နားခံသော ဆရာမအလုပ်မှာက သလောက် ဝင်ငွေမရ။ ဘိုးဘွားမိဘပိုင် အိမ်ခြံပိုင်းလေးကို ရုံးမခံနိုင်လျှင် နွေးအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်းမှာ များများစားမရှိ။

ဤအလုပ်သည်ပင်လျှင် ငြိမ်း၏အဆက်အသွယ် နွေးထံ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ နွေးရယ်၊ ငြိမ်း ပြောသလို ဆုံးဖြတ်လိုက်၊ ဒါမှ နွေးဘဝရှေ့ရေးအတွက်ရော နွေးအိမ်ရွေးဖို့အတွက်ရော အားလုံးအဆင်ပြေမယ်မဟုတ်လား”

ငြိမ်းက တိုက်တွန်းသည်။

“နွေးအတွက် တခြားရွေးစရာလမ်းမှမရှိဘဲ ငြိမ်း ပြောသလိုပဲ တစ်ဖက်ကို ရဲရဲကြီးနင်းပစ်လိုက်ရတော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ နွေးလက်ခံလိုက်ပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နွေးရယ်၊ ငြိမ်းလည်း နွေး

ကြာခဏ လာနေမှာပါကွယ်၊ ငြိမ်းရဲ့အဒေါ်အိမ်ဆိုတော့ နွေးကို ငြိမ်းရဲ့သူငယ်ချင်းအဖြစ် သေချာစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ငြိမ်းကိုယ်တိုင် နွေးကို လိုက်အပ်ပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငြိမ်းရယ်”

“ငြိမ်းကလည်း နွေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ငြိမ်း ပြောတဲ့အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်လို့ပါ”

ငြိမ်းကလည်း သူငယ်ချင်းနွေးအတွက် အမှန်တကယ် ခမ်းသာနေ၏။ မဟာနန္ဒာနှင့် ကိုစိတ္တတို့၏ တစ်ဖက်သတ်ကူညီ နှစ်ကြောင်းကိုက နွေးကို ပေးမသိ၊ လျှို့ဝှက်ထားသည်။

မဟာနန္ဒာကို ဦးဝဏ္ဏက လွှဲပြောင်းရယူလိုက်သဖြင့် ကိုစိတ္တတို့သားအမိက သူတို့ပိုင်ပုယျာဉ်ခြံမြေဈေး၊ စက်ရုံများရှိ နှစ်သော ဒီပါချမ်းမြေရှိရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ကြသည်။

နွေး အခု အလုပ်သွားလုပ်ရမည်နေရာက ကိုစိတ္တ ပိုင် ဒီပါချမ်းမြေမှာဖြစ်သည်။ နွေးထံမှ တိကျခိုင်မာသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ရသည်နှင့် ဒီပါချမ်းမြေက ကိုစိတ္တ ရှိရာသို့ ငြိမ်းကိုယ်တိုင် သွင်းအကြောင်းကြား အသိပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မငြိမ်း”

“ငြိမ်းကလည်း ကိုစိတ္တရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကြီးကြီးမားမားကို နွေးကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်ရှင်၊ ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကို စိတ္တတို့ သားအမိပဲ နွေးကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ငြိမ်းသူငယ်ချင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပါ၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

“ငြိမ်းတို့ ဆန်းဒေးမှာ ဒီပါချမ်းမြကို ရောက်ပါဖော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မေမေ့ကိုလည်း ကြိုတင်အသိပေးထား လိုက်ပါမယ်”

ဒီပါချမ်းမြ၏ တုံ့ပြန်မှုက နွေးထွေးသည်။

နွေးအပေါ်မှာ လိုလားနှစ်ခြိုက်မှုအပြည့်ရှိသဖြင့် နွေးကိုယ်စား ငြိမ်းမှာ စိတ်ချမ်းသာရသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးစာက ဒီပါချမ်းမြကိုသွားဖို့ ပြင်ဆင် ထားသည်။ အထုပ်အပိုး အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးချိန်အထိ နွေးထံ ခြောက်ထပ် သက်ပြင်းရွက်သံကို ကြားနေရသည်။

“ငြိမ်း”
“ဟင်”

“နွေးစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ ငြိမ်းရယ်၊ ဒီအလုပ်ကို ဆက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ နွေး မှားပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ နွေးက အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ”
ရုတ်တရက် ငြိမ်းအမေးစကား နွေး မဖြေ။ အချိန်

အောက်ကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးမှ
“ဒီပါချမ်းမြနဲ့ မဟာနန္ဒာဆိုတာ သိပ်မှမဝေးဘဲ ငြိမ်း

ရယ်၊ အဲဒီကလူတွေနဲ့ နွေး မဆုံချင်ဘူး”
နွေးအသံက တွေးတွေးဆဆ။

ငှာပသည့် မျက်နှာလေးမှာလည်း ဝေခွဲရခက်စွာ စိတ် ချုပ်ထွေးနေဟန် အထင်းသားပေါ်နေသည်။

ငြိမ်းစိတ်မှာ နွေးကို သနားကြင်နာစွာ စာနာမိပေမယ့် မဟာနန္ဒာကလူတွေကို စိတ်နာနေသည့် နွေးထံမှ ထင်မြင်ယူဆ ချက်တွေနှင့် ကိုစိတ္တ ရှင်းပြတာတွေက လုံးဝတစ်ခြားစီဖြစ်နေ သည်။

“နွေးသဘောထားကို သူတို့သိနေပြီပဲကွယ်၊ နွေးဆီကို ခပ်လာမယ်မထင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မဟာနန္ဒာဟာ နွေး ထင်သလို နှစ်ချင်မှလည်းဖြစ်မယ်၊ ဥပမာ သူတို့အိမ်တွင်းရေးပြဿနာ

တစ်ခုခု”

“တော်ပါပြီ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းဟာ နွေးသူငယ်ချင်းပါ။ မဟာနန္ဒာကလူတွေအတွက် ငှားထားတဲ့ ရှေ့နေမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အကြောင်း ဆက်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ နွေး မကြားချင်ဘူး”

“နွေးရယ်”

ခါးသီးနေသော နွေးသဘောထားကို ပြုပြင်၍မရနိုင်သောကြောင့် ငြိမ်း သိလိုက်သည်။ မဟာနန္ဒာကလူတွေလည်း အချို့ ယူရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်း သတိပေးရဦးမည်။ အခု ရေတွင်း တူးပြီး အခု ရေကြည်သောက်ချင်၍ မဖြစ်ခြင်းကို သိမှတ်မည်။

“ကဲပါ နွေးရယ်၊ မဟာနန္ဒာက လူတွေအကြောင်း တွေးမနေပါနဲ့၊ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပိုင် မဟုတ်လား”

“ဟင်း”

နွေး၏ဖြေသံက သက်ပြင်းချသံသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလို နှစ်ခြင်းကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်ရေမြေ ချွေမျှော်ခင်းများ တရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်နေကြောင်း နွေးက ရှေ့ကိုချော့ကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်တွေ့သိမှတ်

ခြင်းမရှိ။

အတွေးတွေက တစ်စစ ယုံလွင့်နေ၏။

“နွေး”

“ပြောပါ ငြိမ်း”

“တစ်ခုခု အဆင်မပြေတာ၊ စိတ်အခန့်မသင့်တာရှိရင် ငြိမ်းကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပါ။ နွေးဆီကို ငြိမ်း လိုက်လာခဲ့ပါ။ နွေး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငြိမ်းရယ်”

ငြိမ်းက နွေး လက်လေးတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် နွေးမျက်နှာလေးကိုသာ သဘာဝကရုဏာသက်စားနေပါသည်။ လှပ၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော နွေး၏ဘဝကို အတိအကျ သိရန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ငြိမ်းကဲ့သို့ ပကတိစင်းလုံးချော ဖြစ်မနေခဲ့ပါ။ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး အကူးအပြောင်းတွေက လျင်မြန်စွာ ရွပ်ထွေးစေခဲ့ပြီး နွေး၏မိမိတို့ မှုများဖြင့် ပြည့်နေသူဖြစ်သည်။

ဒီပါချမ်းမြ

ခြံဝန်းအမြင့်ကြီးရှေ့မှာ ရေးထားသည့် ကြေးဝါရောင် နွေးတို့စီးလာသည့်ကားက ပြည်ညောင်စွာ အချိန်

လျော့သွားပြီးမှ အသင့်ဖွင့်ထားသော ခြံဝင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်သွားပါသည်။

သီးပင်စားပင်၊ နှစ်ရှည်ခံ ထင်းရှူး၊ ချယ်ရီ၊ စိန်ပန်းခြံ နှင့် ယူကလစ်ပင်များသာမက လှပ၍ ချစ်စဖွယ်အရောင်အသွေးစုံသော ပန်းဥယျာဉ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ စနစ်တကျ ပုံစံစိုက်ပျိုးထားသဖြင့် တွေ့မြင်ရသူကို မျက်စိပသာဒဖြစ်စေသလို ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်းနှင့် နှစ်သက်ကြည်နူးခြင်းကိုလည်း ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေပါသည်။

“ကျွီး”

ဒီပါချမ်းမြ၏ အိမ်ကြီးရှေ့တည့်တည့်မှာ နွေးတို့စီးလာသည့် ကားက ရပ်တန့်အဆုံးသတ်သွားသည်နှင့် အိမ်ထဲမှ အော်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးမလေးတစ်ယောက် အပြေးထွက်လာပါသည်။

“မမလေးတို့ကို ကြိုဖို့စောင့်နေတဲ့ ဒေါ်လန်းနဲ့ အနန်းမိမိအလည်း စောင့်နေပါတယ်။ မောင်ကိုကြီးကတော့ အခုလောက်တိုင် နန်းသက်လာလို့ ကားနဲ့ အပြင်သွားလိုက်ပါတယ်။ ကြွပါ”

ဒေါ်လန်းက အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်

ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ငြိမ်းနှင့်နွေးကို ဆီးကြိုသလို အနန်းဆိုသည့် ကလေးမလေးကလည်း နွေးမှာ ပါလာသည့် အဝတ်အိတ်ကိုဆွဲယူလျက် အိမ်ကြီးအတွင်းပိုင်းသို့ တောက်လျှောက်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

“ခဏတိုင်ကြည့်နော် သမီးတို့၊ အခုပဲ မမကြီးကို အခေါ်သွားခေါ်လိုက်ချင်လို့ပါ”

“သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

ဒေါ်လန်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီး နွေးတို့ မျက်စိရှေ့က ကွယ်ပျောက်သွားသလို အငွေထောင်းထောင်းထနေသည့် စားသောက်စရာများ ထည့်ထားသည့် ကော်ဖီလင်ပန်းနှင့် မုန့်များလည်း နွေးတို့ရှေ့ကို ရောက်လာပါသည်။

နွေးမှာ မိန်းမတို့၏ ပင်ကိုဗီအေတိုင်း သူမအလုပ်လုပ်ရမည့် ဒီပါချမ်းမြအိမ်ကြီးနှင့် ခမ်းနားလှပ၍ ကျက်သရေရှိသော အိမ်ကြီး၏ပြင်ဆင်မှု အဖိုးတန်အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများထို့ တစ်ခဏအတွင်း အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

လက်တွန်းလှည်း ဝိုးချဲ့တစ်ခုပေါ် ထိုင်နေသည့် နန်း

သမီးကြီးတစ်ဦးကို ဒေါ်လန်းက နွေးတို့ရှိရာ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ တွန်းယူလာသည်။

“မောင်ကိုကြီးရဲ့မေမေ ဒေါ်စောသိဂီပါ၊ မမကြီး ဟောဒါက မောင်ကိုကြီးရဲ့ ဧည့်သည်တွေပါ”

“ကျွန်မမှာမည် ငြိမ်း၊ ဒေါ်ဒေါ် သူက ငြိမ်းသုငယ်ချင်း နွေးပါ”

ဒေါ်စောသိဂီမျက်လုံးတွေက ငြိမ်းဆီက ဖျတ်ခနဲရွေ သွားပြီး နွေးမျက်နှာ နုနုလှလှလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

ကိုစိတ္တ ပြောပြထား၍ ဒေါ်စောသိဂီက နွေးနှင့် သူတို့ မိသားစုအခြေအနေကို သိရှိနားလည်ထားသည်။ နွေးကို တစ်ဖက် လှည့်ပြင် ဒီပါချမ်းမြကို ခေါ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်စီမံသည့်အထဲမှာ ဒေါ်စောသိဂီကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပါသည်။

“မိန်းမချောလေးပဲ”

ဒေါ်စောသိဂီအနုတ်ဖျားမှ တိုးတိတ်စွာ ဆိုလိုက်ပြီးနောက် တေ့နှစ်နှစ်သိန်သည့် အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

“အမေက စောသိဂီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီပါချမ်းမြမှာ သမီး စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါ။ သားကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သမီးတို့အလာကို စောင့်နေပါသေးတယ်။ အရေး တကြီး ကိစ္စပေါ်လာလို့ အခုလေးတင်ပဲ ကားနဲ့ ထွက်သွားရရှာ တယ်”

ဒေါ်စောသိဂီက မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အခု အသက်အရွယ်အထိ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ချောမောခန့်ညား ကျက်သရေ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ စကားကို နူးညံ့အေးဆေးစွာပြောသလို မျက်ဝန်း အကြည့်တွေကလည်း နွေးထံမှာသာ ရှိနေတာနဲ့ ဒေါ်စောသိဂီ၏ စကားများမှာ ငြိမ်းထက် နွေးကို ပြောကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကင် ရှားလျက်ရှိသည်။

“ငြိမ်းရော ဒီမှာ သုငယ်ချင်းနဲ့အတူ နေဦးမှာလား”

“ငြိမ်း နောက်မှပဲ သီးသန့်လာလည်ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်၊

အခုတော့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ငြိမ်းကို သားကြီးကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ထွယ်”

“ငြိမ်းကလည်း ဒေါ်ဒေါ်တို့သားအမိတို့ ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်ရှင်”

အမိပွယ်ပြည့်ဝသော ကိုယ်စီအကြည့်များဖြင့် ငြိမ်းနှင့် ဒေါ်စောသီဂီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်မိကြသည်။

“ငြိမ်းကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်ဒေါ်၊ ငြိမ်းကိုယ်စား ငြိမ်း သူငယ်ချင်းနှေးကိုပဲ စိတ်ချလက်ချ အပ်ခဲ့ပါရစေ”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်း စိတ်ချမ်းသာရပါ စေမယ်၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလားကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် အားလုံး စီစဉ်ထားတယ်”

“မစားတော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ နောက် ကြိုဦးမှာပဲ၊ နွေး ငြိမ်းသွားမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ ငြိမ်း”

ငြိမ်းက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ဒီပါ ချစ်မြတ်ကြီးထဲမှာ နွေး၊ ဒေါ်စောသီဂီ၊ ဒေါ်လန်းနှင့် အနန်း ချီထည့် ထလေးမလေးတို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။

“အနန်း”

“ရှင် ခေခေကြီး”

“ညည်းမမကို သူ နေရမယ့်အခန်း လိုက်ပို့ပေးလိုက် ပါကွယ်၊ သားကြီး ပြန်လာမှပဲ နွေးနဲ့အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“အန်တီတဲ့လား”

“ရှင်”

“အေးလေ နွေး စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေပါကွယ်၊ ဒီပါချမ်းမြဟာ နွေးဘဝကို အကောင်းဆုံး တာဝန်ယူသွားမှာပါ၊ အနန်း ညည်းမမကို ခေါ်သွားလိုက်တော့”

“လာ မမ”

“နွေးကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

ဒေါ်စောသီဂီက ခေါင်းညိတ်လျက် အသိအမှတ်ပြု သည်။ အနန်း ဦးဆောင်မှုဖြင့် အပေါ်ထပ်လှေကားအတိုင်း နွေး တက်ခဲ့သည်။

နွေးလို အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက် ဒီပါ ချမ်းမြတ်၏ အရှင်သခင်များရှိရာမှာ အတူတကွ နေခေါ်သလဲ နွေး စဉ်းစားပါသော်လည်း အဖြေရှာ၍မရပါ။

နွေးဟာ ငြိမ်းရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့များလား။ ဒါစဲ
ဖြစ်နိုင်လောက်စရာရှိတာမို့ နွေး သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ဒီအခန်းပါ မမ”

“ကျွီး”

အနန်းက နွေးနေရမည့် အိပ်ခန်းတံခါးကို သူကိုယ်တိုင်
ဖွင့်ပေးသည်။ လှပခမ်းနားသော အဖြူရောင်လွမ်းမြဲထားသည့်
အိပ်ခန်းအပြင်အဆင်ကို မြင်ရသည်နှင့် နွေးရင်ထဲ အံ့ဩစိတ်တို့
ပြည့်သိပ်စွာ ဖြစ်ထွန်းပါသည်။

ဒီနေရာဟာ ဒီပါချမ်းမြအလုပ်သမားတစ်ယောက်အတွက်
ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား။

“လိုအပ်တာရှိရင် ဟောဒီဘဲလ်လေးကို နှိပ်လိုက်ပါနော်
အနန်း တက်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘာမှလိုအပ်မယ်မထင်
ပါဘူး”

“ထမင်းစားချိန် အနန်း လာခေါ်ပါ့မယ်၊ အနန်းကို
ခေါ်ပြီလား”

“တောင်းပါပြီကွယ်”

အနန်း အိပ်ခန်းရှေ့က ပြန်ထွက်အသွားမှာ ရိုကျိုး
လေးစားမှုအပြည့်ပါသော အကြည့်အပြော အမူအရာများကို မြင်
တွေ့သတိထားမိသည်။ ဒီပါချမ်းမြ၏ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပုံက နွေး
ကို သူတို့အလုပ်သမားအဖြစ် ကြိုဆိုခြင်းမဟုတ်။ အဝေးက ပြန်
လာသော မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အတွက် ပြည့်စုံခမ်းနားစွာ
ကြိုဆိုခြင်းမျိုးဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားနေရ၏။
ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်းကပင် ဖြူစင်သစ်လွင်
လှပသော အိပ်ရာထက်မှာ နွေးကိုယ်လေးကို ပင်ပန်းသမျှ
လှဲလျောင်းအနားယူလိုက်မိရပါသတည်း။

အခန်း (၁၀)

နေလယ်စာစားချိန်ထိ ဒီပါချမ်းမြအရှင်သခင် မောင်ကိုကြီး
 သူ ရောက်မလာနိုင်သဖြင့် ထမင်းပွဲကို ဒေါ်စောသီဂီနှင့် နွေး
 သာ အတူတိုင်းဖွဲ့စားသောက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရပါသည်။
 အတူတိုင်းဖွဲ့စားသောက်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း
 ဒေါ်စောသီဂီက ဟုတ်တိပတ်တိ စားနိုင်ရှာသူမဟုတ်ပါ။
 နေသည်ဖြစ်သော နွေးကို ငဲ့ညှာစာနာသောသဘောဖြင့် အိမ်ရှင်
 မှာမှ ဝင်ရောက်စဉ်ခံလျက် နွေးထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ကောင်း
 ကျရာလေးများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကော်ခပ်ထည့်ပေးခြင်းမျှသာ
 ဖြစ်ပါသည်။

မိခင်တစ်ယောက်က ကိုယ့်သားသမီးအပေါ်မှာ ဂရုစိုက်

ပြုစုယူယ ကြင်နာမှုမျိုးဖြစ်ရုံသာမက နွေးကို ကြည့်ရှုပြောဆို
ပြုမှုဆက်ဆံပုံအားလုံးမှာလည်း မိခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာအပြည့်
မျိုး အပြောမျိုး ငြိမ်းအေးလှပါသည်။

နွေးမှာ မေမေ့ကို ချက်ချင်းသတိရသွားကာ ရင်နှာ
ဆိုနှင့်ရသည်။

“ညနေစာအစီတော့ သားကြီး ရောက်လာမှာပါကွယ်
သမီး ဘာမှအားငယ်စရာမရှိဘူး၊ သားကြီးက လူရိုးလူအေး
လူသူတော်ကောင်းကြီးပါကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘအကြိုက်လိုက်
ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရှာတယ်၊ သားကြီးရော သားငယ်ရော
အတူတူပါပဲကွယ်၊ အားလုံး လိမ္မာယဉ်ကျေးကြတဲ့ ကလေးတွေပဲ”

“အန်တီက သားသမီးဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလို့ပါလဲခင်”

“နှစ်ယောက်လေ၊ သားနှစ်ယောက်ပေါ့၊ သားကြီးက
သားငယ်လေ၊ သားငယ်က ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သားကြီးက
တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ သမီးရော မောင်နှမ ဘယ်နှစ်
ယောက် ရှိလဲ”

“နွေးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ၊ ဖေဖေက
အယ်တန်းနှစ်မှာ ဆုံးသွားလို့ မေမေ့ပဲနေတာပါ၊ အခုတော့
လည်း ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ နွေးတစ်ယောက်တည်းလို့ ဆိုတာ

ဆိုလေ၊ တစ်နည်းပြောရရင် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဆို
တာ နွေးပေါ့၊ အဟင်း ဟင်း”

ပြောပြီး နွေး ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ နာနာကြည်းကြည်း
ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့၊ ဒေါ်စောသီဂီက လှပသော နွေးမျက်နှာလေးကို
အားကြည့်နေ၏။ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ စကားဆက်ပြောနေကြ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“လောကဝံလို့ ပြောရမှာပေါ့ကွယ်၊ တစ်ကိုယ်တည်းဆို
အမယ့် လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေးနဲ့ဆိုတော့”

“နွေးဟာ အပျိုစင်လေးမဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ လင်သေ
ဆုံးမလေးပါ”

“အိုကွယ်”

ပွင့်လင်းစွာပြောလိုက်သော နွေးစကားကို စိတ်မကောင်း
မိပေမယ့် သူမကိုယ်သူမ အပျိုစင်လေးအဖြစ် ပြောဆိုဟန်
အောင်ခြင်းမရှိဘဲ သူမဘဝအမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရဲသော
အတ္ထိကိုတော့ ချီးကျူးမိ၏။

“အရင်က နွေးဟာ ဆရာမလေး လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊
အခုတော့ ဝါသနာအရ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ငွေရေးကြေးရေးပိုင်းကူတာ
အင်မပြေဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အတိုးနှစ်နေတဲ့ နွေးအိမ်လေးတို့

ရွေးနိုင်ဖို့ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်ငြိမ်း လုပ်အားခစုနိုင်မယ့်အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။”

“သမီးဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလိုပဲဖြစ်သင့် ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးယောက်ျားကရော ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲ”

“ကင်ဆာရောဂါပါ အန်တီ”

“အို”

ဒေါ်စောသီဂီ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အန်တီ သတိထားလေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်း ဘူးလားဟင်”

“နေ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ဆုံးပါးသွားတဲ့ ကလေးအတွက် အန်တီ စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပဲ သမီးရယ်”

ကင်ဆာရောဂါတဲ့လား။

ဆေးမင်းခံတွင်းဝသို့ သီကဲဆင်းလိုက်ရရှာသော သားထံ ခံစားရသည့် ရောဂါဝေဒနာကို အခုမှ ဒေါ်စောသီဂီ သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ အသည်းကင်ဆာပါ”

“ဖြစ်ရုံဖြစ်ရလေကွယ်၊ နောက်ဆုံးအခြေအနေတွေမှာ”

သားလေး ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ခံစားသွားရရှာပါလိမ့်ကွယ်”

ဒေါ်စောသီဂီအသံက တုန်နေပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဲဒါ အန်တီသားလေးပါကွယ်ဟု နွေးကို ပြောပြအသိပေးချင်သည့် စိတ်ကို မျှီသိပ်ချုပ်တည်းထားရ၏။

“အစ်ကိုရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို အကောင်းဆုံးနဲ့ အသက်သာဆုံးဖြစ်အောင် နွေးမှာရှိတဲ့ စိတ်စွမ်းအား ခန္ဓာကိုယ် ခွန်အားရှိရှိသမျှအင်အားနဲ့ ပေးဆပ်ခဲ့ပါတယ် အန်တီရယ်၊ နောက် ဘဝတွေရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုသီဟကို ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး၊ ဒီလိုမိသားစုဆိုးမျိုးနဲ့ ထပ်မကြုံစေချင်တော့ပါဘူး၊ အစ်ကိုကိုမုန်း တဲ့ အစ်ကိုမိသားစုတွေကို နွေး သိပ်မုန်းတယ်”

“အိုကွယ်”

“နွေးကိုခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ၊ နွေး အခန်းကို ပြန်လိုက် ဝါဦးမယ်”

ရှေ့ဆက်ပြောလျှင် နွေး ငိုမိတော့မည်။ နွေးနှင့်အတူ ဒေါ်စောသီဂီကလည်း မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနှင့် သွားလေသူ သားဖြစ်သူကို သတိရနေပုံကြောင့် နေရာက နွေး အရင်ထလာခဲ့သည်။

မဟာနန္ဒဝအကြောင်း လူစိမ်းသူစိမ်းတွေတွေ့တာ ပြောတာ

အစ်ကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်ပြောပြရသည်ပင်လျှင် အခုမှ
မှ နောင်ရှင်းသဘောမျိုး နွေးဟာ အပျိုစင်မဟုတ်ဘဲ မုဆိုးမလေး
ပါဆိုတာ ဒီပါချမ်းမြက လူတွေကို သိစေလို၍ဖြစ်သည်။

နွေး ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို အတိအကျ
စီစဉ်ညွှန်ကြားနေရာချပေးမည့်သူက ဒေါ်စောသီဂီမဟုတ်ဘဲ
ဦးကိုကြီး၊ မောင်ကိုကြီးဟု အမျိုးမျိုးခေါ်နေကြသော ဒေါ်စောသီ
၏ သားကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသားနှင့် နွေးက အခုထိ မဆုံရသေး။ အလုပ်ထဲ
အတိအကျ ဘာတစ်ခုမှမသိရသေးသ၍တော့ နွေးပုံစံက
ချမ်းမြ၏ ဧည့်သည်သဘောမျိုး သက်ရောက်နေဦးမည်ထင်စား
ညနေခင်း ရေမိုးချိုး သပ်ရပ်လှပအောင် ပြင်ဆင်ပြီး
မှာ ဒီပါချမ်းမြတွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းဝင်လာသည့်
တစ်စီးကို မြင်ရသည်။

သူ မောင်ကိုကြီး၊ သို့မဟုတ် နွေး၏အလုပ်ရှင်သူ
ပြန်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု နွေး တွေးလိုက်သည်။ နွေး ထင်မြင်
စာထထလည်းမှန်ပါသည်။

“ဒေါ်ဇာ ဒေါက်”

“မေ အနန်းပါ”

အိပ်ခန်းတံခါးကို နွေး ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အခန်း
အပေါက်မှာ အနန်းကိုတွေ့ရသည်။

“ဦးလေးလည်း ပြန်ရောက်ပါပြီ၊ စကားပြောချင်လို့
ခဏလောက် ဧည့်ခန်းကို ဆင်းခဲ့ပါလို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်
ရှင့်”

“မမ အခုပဲ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

အိပ်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး နွေးကိုလာခေါ်သော အနန်း
နှင့်အတူ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ရှမ်းပင်နီဘောင်းဘီပွ၊ ပင်နီရောင် ရှမ်းအင်္ကျီ
လက်တိုဖြင့် လူတစ်ယောက်ထိုင်လျက် စာရွက်စာတမ်းများကို
စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုစစ်ဆေးနေတာကိုမြင်ရ၏။

ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသဖြင့် မျက်နှာကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ။
အညင်သာ အပေါ့ပါးဆုံး ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုသူနှင့် အနီးကပ်
ဆုံးနေရာမှာ ခြေအစုံကို နွေး ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ရောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ”

“ဟင် မင်း”

“ဪ ရှင်ပဲကိုး”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အိုင်
မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ထို
နှစ်ဦးက ကိုစိတ္တနှင့် နွေးတို့ ဖြစ်သည်။

တစ်မိုးအောက်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ဆုံတွေ့ကြယ်
မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိပါသော်လည်း လက်တွေ့မှာ အိုင်
မယုံကြည်နိုင်စရာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါပြီ။

“ကျွန်မမှာမည် နွေးပါ ဦးကိုကြီး”

“ဗျာ”

ကိုစိတ္တကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်
တည်းမှာပင် လှပသည့် နွေးကို အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်
သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရသလို အလွန်တကြားကြည့်သည့်

“နွေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ညီငယ် မောင်သီဟ၏ဇနီး။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူ၏ခယ်မဆိုသော မိန်းကလေး
ကိုစိတ္တ အထက်သက်တာ ပထမဆုံး ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသော
မိန်းကလေးဖြစ်နေခြင်းကို ကိုစိတ္တ အံ့သြတုန်လှုပ်ရပါပြီ။

“ကျွန်တော် ဓုတ်တရက်ကြီး တွေလိုက်ရလို့ ဦးကိုကြီး

သိပ်အံ့သြနေမယ် ထင်ပါတယ်”

ဦးကိုကြီး

နွေး နှုတ်ခမ်းဖျားတ သူ့ကို အိမ်ကလူတွေခေါ်သည့်
အတိုင်း ဦးကိုကြီးဟု ခေါ်နေသည်။

“ထိုင်ပါ နွေး။ နွေး ပြောသလို ကိုယ် သိပ်အံ့သြသွား
တာတော့ အမှန်ပါပဲ”

မူပျက်သွားသော သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းရင်း နွေးကို
အလှိုက်လှဲဆုံး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။ နွေးက သူနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“နွေးဆိုတာ မင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မတွေးမိ
ဘူးလေ။ တတိယအကြိမ် နွေးနဲ့ကိုယ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်းပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပြုံးနေသည့် နွေးမျက်နှာလှလှလေးထက်မှာ ကိုစိတ္တ
အပေါ် ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဦးကိုကြီးဆိုသည့်
လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့အပေါ်မှာ နွေးဘက်က တုံ့ပြန်နိုင်
ရင်းနှီးခြင်းဖြစ်သည်။

မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တဆိုတာ အခု နွေးနဲ့သိပ်တူတူ

နေတဲ့ ကိုယ်ပါပဲဟု နွေးကို အသိပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။ ဤတစ်သက်တော့ဖြင့် နွေး မျက်နှာကို မမြင်ရဖို့က သေချာသည်။

“ငြိမ်း ပြောတုန်းက နွေးဆိုတာ တခြားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ”

“နွေးလည်း နွေးရဲ့အလုပ်ရှင်ဟာ ဦးကိုကြီးဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ လုံးဝထင်မထားပါဘူးရှင်”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တွေ့ပုံက တော်ရုံရေစက်မဟုတ် ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ နွေးကို ဒီပါချမ်းမြေ့က အလိုက်လှဲဆုံး ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်နဲ့အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“နွေးဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငြိမ်းစားသွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“နွေးကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ဟေ့ငြိမ်း၊ ဟုတ်လား”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မောမိကြသည်။

နွေးက ဟန်ဆောင်ပုံးကွယ်ထားသူမဟုတ်၍ ဘာမှ ပြဿနာမရှိသော်လည်း နွေးအပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်ပုံးကွယ်ထားရ သော ကိုစိတ္တ အတွက်ကတော့ နွေး ပျောက်ကွယ်သွားမည့်အရေး ကို တွေးပြီး စိုးကြောက်စ ပြုလာပါသည်။

ခရီးက သူပြန်ရောက်တာနှင့် မေမေက ကိုစိတ္တကို သူ့ အခန်းမှာ ခေါ်တွေ့သည်။ ပြီးတော့ နွေးဘက်က ရိုးရှင်းပွင့်လင်း သော စိတ်သဘောထားဖြင့် သူမကိုယ်သူမ လင်သေမုဆိုးမလေး ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံ ထုတ်ဖော်ပြောကြားတာကို ရှင်းပြသည်။

မေမေက သိပ်လှသည့် နွေးကို ချစ်သလို၊ စိတ်သဘော ထား ဖြူစင်ရိုးသားသော နွေးကို နှစ်သက်သဘောကျသည်။ ကိုစိတ္တ ကိုယ်တိုင်လည်း မိခင်ကြီးနှင့် တစ်သဘောတည်းဖြစ်ခဲ့ သည်။ နွေးကိုမမြင်ဖူးပေမယ့် နွေးစိတ်ဓာတ် ကြိုက်သည်။ သဘော ကျသည်။

အခုတော့ ပို၍ပို၍ ချစ်ဖို့ မြတ်နိုးဖို့ဖြစ်လာသည်။ နွေး ဆိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ ကိုစိတ္တ စိတ်ဘဝဝယ် ငါ့အတွက် ခွဲငြိနေသော မိန်းမလှလေးဖြစ်နေ၍ဖြစ်နေသည်။

ညစာထမင်းကို အတူစားကြသည်။ အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်း ပြောကြသည်။ လုပ်ရမည့်အလုပ်က ဘာတစ်ခုမှ ခက်ခဲခြင်းမရှိသလို ပင်ပန်းသော အလုပ်အမျိုးအစားထဲကလည်း မဟုတ်ပါ။

နွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးအတွက် တမင်ဖန်တီးပေးထား သည့် အလုပ်ဖြစ်၍ ရသည့်အခွင့်အရေးတွေကြပြန်တော့လည်း မည်သူနှင့်မျှမတူ။

သူတို့မိသားစုဝင်အဖြစ် တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေရ သည်။ အတူစား၊ အတူသွား၊ အတူလာ၊ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် အချိန်ကအစ ကိုစိတ္တ စိတ်ကြိုက် စီမံဖန်တီးထားသော လမ်း ကြောင်းမျှသာ။

ဒီအခွင့်အရေးတွေအားလုံးက ညီငယ် မောင်သီဟရဲ့ဇနီး နွေးအတွက်ဖြစ်သော်လည်း ကိုစိတ္တ တိတ်တခိုး မြတ်နိုးတွယ်တာ မိသားစု မိန်းမလှလေးမှာလည်း နွေးကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေ၍ ကိုစိတ္တ မည်သောလေးလံစွာ ပင့်သက်ဖြာနေမိ၏။

သို့သော် သူ့မှဆိုတတ်တဲ့ ကံကြမ္မာရယ်။

ညီငယ်ရဲ့ဇနီးကိုမှ ကိုစိတ္တ ဆိုတဲ့သူက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင်ရဲဖြန်ပါသတဲ့။ ထိုထက်ပို၍ဆိုသည်က နွေးကိုယ်တိုင်

မဟာနန္ဒာကို ခင်ပွန်းသည်ကိုယ်စား နာကြည်းစိတ်ဖြင့် ခါးသက် နေအောင် မုန်းတီးနေသူ။

သူမအချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ ကိုစိတ္တအနေနဲ့ စဉ်းတောင်းမစဉ်းစားရဲလောက်အောင် အခြေအနေတွေက ကျဉ်းထဲ ကြပ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေသည်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်နေထိုင်ရန် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သည်။

နွေးဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက မိန်းမလှလေးရယ်။

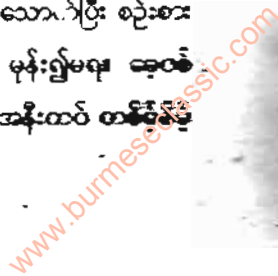
ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားလေးထဲက မင်းလေး လွက်ခွာပေးပါလို့ တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ။

ထိုညတစ်ညလုံး ကိုစိတ္တ ဘယ်လိုမှအိပ်မပျော်။ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် သူ့ကံကြမ္မာကိုသာ အံ့ဩထိတ်လန့်နေမိသည်။ ညီငယ်၏ဇနီးအဖြစ် သူ့ချစ်မြတ်နိုးသော နွေးကို တစ်ထိုင်တည်း နှင့် အပြတ်မုန်းမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပေမယ့် မရ။

ဟား

အခုမှ သိပ်ကိုခက်နေပါပြီကော။

ဆေးလိပ်တွေ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်ပြီး စဉ်းစား သည်။ အဖြေက ရှာမတွေ့။ နွေးကိုလည်း မုန်း၍မရ။ နေ့စဉ် ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ မျက်နှာလှလှလေးကို အနီးထပ် တစ်ခိုင်ခိုင်

ကြည့်နေချင်သည်။

နွေး၏လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အမြတ်တနိုး စွဲလမ်းနေသည်။

အခုက ကိုစိတ္တအဖြစ်က ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းစူး
ရမလို ဖြစ်နေ၏။

နွေးကို သူ ချစ်မိနေသည်။ ညီဖြစ်သူ နန်းအဖြစ် ကြီးစား
မေပျောက်ပစ်ချင်ပေမယ့် မရ။ ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်း
ရွိုက်သံက ကိုစိတ္တ၏ တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်အနှံ့ ပျံ့လွင့်
သွားသည်။

အခန်း (၁၁)

စာရင်းစယားတွေကို ကိုစိတ္တနှင့်အတူ တွဲပြီးလုပ်ရသည်။
နွေး မသိတာတွေ၊ နားမလည်တာတွေကို ကိုစိတ္တကပဲ နွေးကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ကြားပြသပေးသည့်အတွက် အလုပ်လုပ်
ရတာ အဆင်ပြေပါသည်။

တစ်ပတ်ဆိုသည့်အတွင်းမှာ လုပ်ငန်းသဘောကို နားလည်
သွားသည်။ ဒီပါချမ်းမြေ့က လူတွေအားလုံးကလည်း နွေးကို
အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်ကြသည်။ နေရထိုင်ရသည်မှာ
လည်း စိတ်ချမ်းမြေ့မှုအပြည့်ရှိသဖြင့် ဤအလုပ်ကိုရှာပေးသော
ငြိမ်းအပါအဝင် ဒီပါချမ်းမြေ့ လူအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စိတ်
ကိုစိတ္တကတော့ နွေးကို ချစ်မိပြီဆိုလေလေ သူ့ထိုက်သူ

သတိဖြင့် စကားအပြောအဆို အပြုအမူတွေ မကျွံမလွန်မိအောင် အထူးသတိထားပြီးနေသည်။ နွေးနှင့်အတူ နေရတာကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေသဖြင့် အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုပြီး သွက်လက် ဖျတ်လတ်သည်။

စိတ်ပါလက်ပါရှိသည်။

အလုပ် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ။ ဒီပါချမ်းမြကို ပြန်ရောက်၍ နွေး၏ မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာ နှင့် တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ လန်းသွားသည်။ အမောပြောသွားသည်။

ခါတိုင်း ကြိုးရကျရာနေရာမှာ ထမင်းကိုဖြစ်သလို စားပေမယ့် အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး နွေးနှင့် ထမင်းလက်ဆုံးစားနိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ နွေးကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ကိစ္စပြီးလျှင် ကျန်အချိန်တွေမှာ အားလပ်နေသည့်အတွက် ထမင်းချက်သည့် နေရာမှာအတူ ဝင်ပါမိတာလည်း ရှိသည်။

ဒီပါချမ်းမြ၏ အရှင်သခင် ဒေါ်စောသီဂီနှင့်အတူ အချိန်ကုန်သည့်အခါတွေလည်း ရှိသည်။ ဒေါ်စောသီဂီက ဘယ်သွား

သွား။ ဘာလုပ်လုပ် သူ့အနားမှာ နွေးကိုရှိစေချင်သည်။ အတူသည်း ခေါ်သွားတတ်သည်။

နွေးမှာ မလိုက်ချင်သော်လည်း ငြင်းပယ်ရန် မသင့်သဖြင့် ဒေါ်စောသီဂီနှင့်အတူ လိုက်ပါရသည်။

“ဘယ်သူလေးလဲ သီဂီရယ်၊ ကလေးမလေးက ချော့လိုက်တာကွယ်၊ မျက်နှာလေးကို မြင်ရတာ ရင်ထဲဒဲအေးချမ်းလိုက်တာ”

“သီဂီမွေးစားသမီးလေ၊ နာမည်က နွေးတဲ့”

“အို”

ဒေါ်စောသီဂီ၏စကားကြောင့် နွေးမှာ လူကြီးတွေရေ့မျက်နှာပူစွာ အနေရခက်လှပေမယ့် ပြုံးပြုံးကြီး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည့် ဒေါ်စောသီဂီကြောင့် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ပြိုင်ငြင်းခုန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်သည့်အတူ ပြုံးလျက်သာ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

“သမီး နွေး ဒါက အန်တီထွေးတဲ့၊ မှတ်ထားနော်၊ အန်တီအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နွေးမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စပဲရှိရှိ အန်တီထွေး
အန်တီလိုပဲ သဘောထားပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်တယ်
သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

နွေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

အန်တီထွေးကလည်း ဒေါ်စောသီဂီနှင့် သက်တူရွယ်
ဖြစ်ကာ နွေးအပေါ်မှာလည်း စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော်ရွှင်
သည်။

“အန်တီကလည်း သီဂီနဲ့ အတူတူပဲလေ၊ သမီးမငို
သားချည်းသုံးယောက်ရှိတယ်၊ နှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်
နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေကြတယ်၊ သားငယ်ကတော့ အိမ်ထောင်
သေးတော့ အန်တီနဲ့ပဲနေတယ်လေ”

“အခု အပြင်သွားလို့ အိမ်မှာမရှိတာ၊ ဒီဇာတ်
သားငယ်ဇာတ်ပုံပေါ့၊ ကြည့်ဦး မချောဘူးလား”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အန်တီထွေးက ယုလာပေး၍ နွေးက သူမလက်ထဲ
လာသည့် ထောက်မှန်လေးထောင့်နှင့် ဇာတ်ပုံရှင်ကိုကြည့်မိသ

ဇာတ်ပုံထဲက လူတစ်ယောက်က နွေးကို မပြုံးမရယ်နဲ့ စိုက်ကြည့်
နေပုံက ထိမထင်ဟန်အပြည့်မို့ အန်တီထွေး ကွယ်ရာမှာ ပခုံးတွန့်
လိုက်မိ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလွန်းသူတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး။

မာန်ဝင့်ချီနေသော သူ့မျက်နှာထားကိုကြည့်လိုက်မိ၍ပါ။

“သားငယ်နာမည်က ဇွဲလေ၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်
လည်း ဇွဲရှိပါတယ်၊ ငိုတာကအစ ဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ကို ငိုတာ၊ အန်တီ
ငယ်ငယ်ကဆို သူငိုမှာ သိပ်ကိုကြောက်တာပဲ၊ ငိုကြောရှည်လွန်း
လို့လေ”

“ခစ် ခစ်”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အန်တီထွေးစကားကြောင့် နွေး ရယ်မိသလို အန်တီ
ဒေါ်စောသီဂီပါ ရယ်ပါသည်။

“ဇွဲက အခုချိန်ထိ ဆိုးတုန်းပဲလား ထွေးရဲ့”

“အမလေး သီဂီသားတွေလို ထင်မနေနဲ့၊ လူဆိုး လူဆိုး

အခုချိန်ထိ ပြန်မပြော နားမထောင်တဲ့အထဲမှာ ထွေးသားထဲ
ထိပ်ဆိုးပဲ”

“အလုပ်ကိုတော့ ကြိုးစားရှာတယ်လို့ သားကြီး ပြောပါတယ်ကွယ်၊ ထွေးထင်သလောက်လည်း မဟုတ်ရှာဘူးပါဘူး”

“သီဂီပဲ ချီးကျူးနေကွယ်၊ ထွေးကတော့ သားထံ အိမ်ထောင်မပြုမချင်း နေ့တိုင်း သက်ပြင်းချနေရတော့တာပဲ၊ သူ စိတ်ကြီးကို ကြောက်လွန်းလို့လေ၊ သီဂီ သိတယ်မဟုတ်လား သူက ဒါ ဖြစ်ချင်ပြီဆို ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာ ဆိုတာမျိုး၊ မတော်တာတွေမှာ ထွေးမှာ ရင်လေးလွန်းလို့ပါကွယ်”

“တီ တီ”

“ဟော့ ပြောရင်းဆိုရင်း သားတော်မောင် ပြန်လာ သီဂီရေ၊ ဒင်းလေးတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ် သိလား”

သားဆိုးကြောင်းပြောနေသည့် အမေမျက်နှာမှာ ကျေးဇူးတင်စိတ်ဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးနေသလို သားဖြစ်သူ၏ကားသံကို ကြားရင် ခြေတော့လည်း ပျာနေသည်။

ခေါ်ခေါ်ကတော့ မိန်းမသားချင်းလည်းဖြစ်၊ ကိုယ်တို့ကလည်း အမေဖြစ်ချေ သူငယ်ချင်းထွေးကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လျက် ထွေးပုံနေပါသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

ကားတစ်စီး တောင်ကုန်းအမြင့်ပတ်လမ်းအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းဝင်လာသံနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုးရပ်တာကို မြင်ရသည်။

“မာမီ သားခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရလို့ သားကို ဘာတွဲပါဦးဗျို့”

“လာပြီ သားရေ လာပြီ”

မြင့်မားထွားကြိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ကားပေါ်က ဆင်းလာ၏။ ခြေထောက်တစ်ဖက် ထောင့်နဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်ကို အန်တီထွေးက အပြေးတွဲ၍ ထိန်းယူတော့ အကဲပိုစွာ အသံဝါကြီးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပါသည်။

“အား နာတယ် မာမီ၊ ခြေထောက်ဒဏ်ရာက နာတယ်ဗျာ”

“သိပ်နာနေလား သားရယ်၊ ဘာလို့ ဆေးရုံကို မပြခွဲရတာလဲကွယ်၊ သိပ်ခက်တဲ့ ကလေးပဲ”

“အား အမလေးဗျာ”

“ဟဲ့ ဘာလို့ဒီလောက်အော်ရတာလဲ၊ ခြေထောက်ဒဏ်ရာ

ဘယ်လောက်များလဲ၊ မာမိကို အရင်ပြစမ်း”

“ဒီမှာလေ မာမိ၊ ဒဏ်ရာဒီလောက်ကြီးတာ မမြင်ဘူးလားဗျာ”

“ဟဲ့ ဘယ်ဟာလဲ”

“ဒီမှာလေ မာမိ”

ခွဲက သူ့ညာဘက်ခြေသန်းလေး ဆွေးစို့ပြီး ခြေသည် ခွဲလန်နေတာကို ပြတော့မှ ဒေါ်ထွေးမှာ သားဖြစ်သူက အမေ့ထံ နေမှန်းသိသွားသည်။

“ကြည့်စမ်း လူဆိုးလေး၊ အမေ လုပ်တဲ့သူကတော့ သားပြောသမျှ အဟုတ်မှတ်နေတာ၊ သူက အမေ့ကို လာစေတယ်”

“အဟတ် ဟား ဟား ချစ်လို့ပါ မာမိကြီးရဲ့၊ ခွဲမာမိ ဘယ်လောက်ချစ်သလီ စမ်းကြည့်တာပါဗျာ၊ အဟတ်ဟတ်”

“ရွတ်”

“ဟဲ့”

ပြောရင်း ခွဲက သူ့မာမိပါးကို ရွတ်ခနဲ ငုံ့နမ်းကာ အ

သက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်ထဲ တအားပြေးဝင်သည်။

“ဟေး”

“ဟဲ့ ဟဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဧည့်သည်ရှိတယ် ခွဲရဲ့”

“ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး မာမိရ၊ အန်တီသီကီဆိုတာ ကားမြင်ကတည်းက သိပြီးသားပါ”

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်”

ခွဲက အန်တီဒေါ်စောသီကီကို ရယ်မောနှုတ်ဆက်ရင်း ဒေါ်စောသီကီနှင့်အတူ ထိုင်နေသူ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ချက်နဲ့ထူထူကို မြင့်တက်အံ့ဩဟန်ဖြင့် လှပသော ချက်နာလေးကို ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

“ဧည့်သည်လား အန်တီသီကီ”

သိချင်စိတ်ကို မမျှသိပ်နိုင်ဘဲ သူ့သိချင်တာကို ချက်ချင်း မေးပစ်သည်။

“ဝမ်းမနာသမီးလေးပါ သားရယ်၊ နွေးတဲ့၊ ဒီပါချစ်ခြေ

မှာပဲ နေတယ်”

“တွေ့ရတယ် ဝမ်းသာပါတယ် နွေး၊ တိုထုံကတည်း ခွဲ

ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခွဲ ကမ်းပေးလာသည့်လက်ထဲ နွေး လက်လေးထိ ထည့်လိုက်ရ၏။ အင်အားအပြည့်ပါသည့် ခွဲ၏လက်ချောင်းနွေးနွေး တွေက ခါရမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဒီပါချမ်းမြမှာ အရင်မမြင်ဘူးနော်”

“ရောက်လာတာ မကြာသေးလို့ပါရှင်”

“ဪ”

“ဟူ ဟူ ဟူ”

ခွဲဖုန်းက အသံမြည်လာတာနဲ့ စကားဆက်၍ ပြောခွင့် မရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ခြံထဲဆင်းပြီး ဖုန်းပြောနေပေမယ့် ခွဲစိတ်တွေကတော့ သိပ်လှာသည့် နွေးအနားမှာပဲ ရစ်ဝဲကျန်ခဲ့သည်။ ခွဲနှင့် သက်တူ ဂွယ်တူ နွေးကို ခြင်မြင်ချင်း ခွဲ စိတ်ဝင်စားမိသည်။

ဖြူဖြူနှင့် စကားပြောနေရပေမယ့် စိတ်မပါတော့။

“ဒါပဲနော် ဖြူဖြူ၊ နောက်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်၊ တို့အိမ် မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေလို့”

“ဘယ်က ဧည့်သည်တွေလဲ”

“မာမိုဧည့်သည်တွေပေါ့”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“သိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်လာကြည့်လေ”

“ဘိုင့်”

“ခွဲ”

ဖြူဖြူက လှမ်းခေါ်ပေးမယ့် ခွဲက ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက် သည်။ အရင်က ဖြူဖြူဆိုတာ ခွဲ စိတ်ဝင်စားသည့် သူလေးတွေ ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အခု ဖြူဖြူထက် စိတ်ဝင်စားရ မည့်သူက ခွဲအနားမှာ ရှိနေသည်။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

အန်တီ ဒေါ်စောသီဂီတို့ ဒီပါချမ်းမြကို ရောက်နေသည့်

နွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးဖြစ်သည်။

“ခွဲရေ အန်တီတို့ပြန်ပြီဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

“သိင်္ဂီအတွက် မှာထားတဲ့ဆေးရောက်ရင် သားကို အပို့ ခိုင်းလိုက်မယ်နော် သိင်္ဂီ”

“ကောင်းပါပြီ ထွေးရယ်”

“သွားပြီ ထွေးရေ”

သားအမိနှစ်ယောက် လက်ပြုရင်း ကျန်ရစ်သည်။

“မာမိ”

“ဟင်”

“နွေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“သားက စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“သူက လူတယ် မာမိရ”

သားဖြစ်သူကို သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ မိန်းကလေး လှလှမြင်တိုင်း စိတ်ဝင်စားတတ်၊ သဘောကျတတ်သည့် ယောက်ျား တို့သဘာဝတို့ သဘောကျ၍ပါ။

“သာအားမှာရှိနေတဲ့ ကလေးမလေးတွေလည်း လှတယ်ကွယ်၊ ဟိုဖြူဖြူတို့ နှစ်ခမ်းကောင်တို့ဆိုတာလေ”

“နွေးက ပိုလှတယ် မာမိ၊ ခွဲ သူ့ကိုပိုသဘောကျတယ် ဗျာ”

“နွေးနဲ့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိ”

“စောသိင်္ဂီမှာလည်း သားကြီး ကိုစိတ္တ တစ်ယောက် လုံး ရှိတာပဲကွယ်၊ သူလည်း နွေးလေးကို ချွေးမအဖြစ် မှန်းချင် မှန်းထားမှာပေါ့”

မာမိစကားကြောင့် ခွဲ ဝိုင်းသွားသည်။ မာမိပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုစိတ္တကို ခွဲလည်း သိသည်။ ညီအစ်ကိုလိုလည်း ခင်ပါသည်။ လူတည်၊ လူခန့်၊ လူချောကြီးတစ်ယောက်ပေမယ့် အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစားမရှိ။

အိမ်သူကြင်ဖက်ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ အခု ဒီပါချမ်းမြေမှာ နွေးဆိုသည့် မိန်းမလှလေး ရောက်နေသည်။ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော အလှပိုင်ရှင် နွေးကိုခွဲလိုလူတစ်ယောက်က တစ်ခဏအတွင်းမှ စိတ်ဝင်စားလှုပ်ခတ်မိလျှင် တစ်မိုးအောက်ထဲအတူ နေ့စဉ်တွေ့မြင် နေရသူရင်ဝယ် အဘယ်သို့ရှိမည်နည်း။

မာမိပြောသလို နွေးဆိုသည့် မိန်းမလှလေးထံ ဟိုစဉ်

အတွက်များလား။

ဇွဲ

မင်းတော့ နောက်ကျကျန်ရစ်ပြီထင်တယ်။

“ဟား”

အသံကျယ်ကြီး အော်ဟစ်သက်ပြင်းအရှိန်မှာ မာဓိက

ဇွဲလို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“လက်လျှော့လိုက်တော့ သားရေ၊ ပိုင်ရှင်ရှိနေပြီ”

မာဓိစကားကို ခါတိုင်းလို မရယ်မောနိုင်တော့ဘဲ နွေး
မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်ကာ ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာ
ခါရမ်းလိုက်၏။

အခန်း (၁၂)

“ကျွန်း”

“ကျွန်း”

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဒီပါချမ်းမြအိမ်ကြီးရှေ့မှာ
ရပ်တန့်လိုက်သည့် ကားနှစ်စီးပေါ်က ဆင်းလာကြသူတွေက
အလုပ်မှပြန်လာသော ကိုစိတ္တနှင့် ဇွဲတို့အိမ်မှ ပြန်လာသော
ဒေါ်စောသီဂီနှင့် နွေးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

“သားကြီး ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“အေး မေမေတို့လည်း အခုပဲ ထွေးအိမ်က ပြန်ခဲ့တယ်
လေ၊ နွေးလေးကိုလည်း မေမေနဲ့ အဖော်ရအောင် ပြန်ခဲ့တယ်”

ခေါ်သွားလိုက်တယ်ကွယ်”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ၊ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာထက်စာရင် မေမေနဲ့ အဖော်လိုက်သွားရတာ ပိုကောင်း ပါတယ်”

ကိုစိတ္တက မိခင်ဖြစ်သူကို စကားပြောနေပေမယ့် သူ မျက်လုံးတောက်တောက်တွေ့ကတော့ ခရမ်းပြာဝတ်စုံဖြင့် ကျော့ရှင်းနေသော နွေးတစ်ကိုယ်လုံးကိုသာ ပြုံးခနဲ ဖျတ်ခနဲ နွေး မရိပ်မီ အောင် သိမ်းကြိုးကြည့်နေပါသည်။ နွေးလှတာကို သူသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နွေးကိုယ်ပေါ်က ခရမ်းပြာဝတ်စုံလေးက နွေးနှင့် ပို၍ လိုက်ဖက်သဖြင့် ကြည့်မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

နွေးက ကိုစိတ္တ သူမကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်နေတာ ကို မသိ။ ဒေါ်စောသီဂံကို တစ်ဖက်ဝင်တွဲလျက် ဂရုတစိုက် ရှိနေရတာနှင့် သတိလည်းမစားမိ။ ကိုစိတ္တကတော့ နွေးထံ တဆုတစောင်းကြည့်ရင်း ဇွဲဆိုသည့် လူချောလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားတာ ရင်ထဲလည်း ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်လက်ကိုတွဲ မေမေ”

“အေးကွယ်၊ ခြေထောက်ကလည်း အထိုင်အထဆိုရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“အနန်း သည်းဘွားဘွားကြီးဖို့ အခါးရည် ယူလာခဲ့ ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဧည့်ခန်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အတူထိုင်လိုက်ချိန်မှာ ကိုစိတ္တက နောက်ဘက်သို့ လှမ်းအော်ပြီး သူ အလိုရှိရာကို လှမ်းမှာသည်။

“နွေးလည်း နားတော့လေ၊ အန်တီကို အဖော်လုပ်ပေး ရတာ ပင်ပန်းရောပေါ့”

“သွား သွားနားချည်”

“နွေးကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

နွေးက ကိုစိတ္တကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အိပ်ခန်းရှိရာ တက်လာခဲ့သည်။ သူများအိမ် နေထိုင်ရာမှာ ပင်ပန်းတာ မပင်ပန်းတာထက် သူတို့သားအမိနှင့် ထွက်ခွာ

လပ်လပ် စကားပြောနိုင်အောင် ရှောင်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး သနပ်ခါး
 မှန်မှုန်လေး လူးထားလိုက်သည်။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ အိပ်ခန်း
 ထဲမှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိတ်လှောင်ပြီး အကျဉ်းချထားသလို
 မနေချင်။

အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်က ခြံဝန်းကွယ်ကြီးထဲကို တစ်ချက်
 လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ခြံထဲကို နောက်ဘက် လှေကားက ဆင်းခဲ့
 သည်။ ထင်းရှူးပဒေသာပင်ကြီးတွေကြားက ဖြတ်လျှောက်လာ
 ခဲ့သည်။ စိမ်းမြသော မြက်ခင်းလွင်ပြင်နှင့် အေးမြသော လေနှု
 အေးက နွေး၏စိတ်အစဉ်ကို ပေါ့ပါးလန်းကြည်သွားသည်။

တစ်ယောက်တည်း အတွေးစိတ်ကူးတဝေဖြင့် မြေနှီ
 ယမ်းကို နင်းအလျှောက်မှာ နောက်ပါးဆီမှ ခြေသံနှင့်အတူ လူ
 တစ်ယောက် နွေးအနားကို ဘွားခိန်ရောက်လာသည်။

“နွေး”

“ဪ ဦးကိုကိုကြီး”

ရေချိုးပြီးအသွင်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးဟု နွေးသိထားသည့်

ကိုစိတ္တ အသွင်ကလည်း ရှင်းသန့်တည်ကြည် ခန့်ညားစွာ နွေး
 အပါးမှာ မားခနဲ ရပ်လာပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလားဗျ”

“နွေးဘဝမှာ ပျင်းတယ်၊ ပျော်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့
 ပါဘူးရှင်၊ အထူးသဖြင့် အပျော်ဆိုတဲ့စကားက နွေးလို လူ
 တစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“နွေးစကားက ထူးဆန်းလှသည်လားဗျာ၊ နွေးလို အသက်
 အရွယ်နဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီစကားတွေပြောဖို့
 ဆိုတာ သိပ်ကို အချိန်စောလွန်းပါတယ်”

“အချိန်စောလွန်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

နွေးက ကိုစိတ္တမျက်နှာကို လှပရွန်းစက်သော မျက်နှာ
 ဝန်းအစုံဖြင့် မော့မော့လေး ငေးကြည့်လိုက်မိသလို ကိုစိတ္တက
 လည်း စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းလက်လက်များဖြင့် နွေး
 မျက်လုံးထဲကို နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မြတ်နိုးသောအကြည့်။

ချစ်မဝနိုင်သောအကြည့်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ချုပ်တည်းမျိုးသိပ်ခြင်းတွေကြောင့် ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲချင်နေသော အကြည့်တွေက သိပ်သိပ်သည်းသည်း။ ကိုစိတ္တ အသည်းအိမ်အတွင်းမှာရှိနေသည့် အချစ်စိတ်ကို မနည်းသိမ်းဆည်းနေရသောအဖြစ်ကို သူ ကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ တခြား မည်သူမှ မသိနားမလည်နိုင်သော အကြည့်။

အိပ်ပွယ်ဖော်ဆောင်ရန် ခက်ခဲသော ကိုစိတ္တ အကြည့်များကို နွေးမှ စတင်ရှောင်လွှဲလိုက်ကာ သူမအဖြစ်ကို သူမ ဘာသာတိုးတိတ်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဦးကိုကိုကြီးလို လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ နွေးပြောတဲ့စကားတွေဟာ နားမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့လေ၊ နွေး နားလည်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို နွေး နားလည်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

နွေး ခေါင်းလေးညိတ်တော့ ဒီတစ်ခါ မချိတ်ရီ ရယ်

အလိုက်မိသူက ကိုစိတ္တ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

“နွေး ကိုယ့်ကို နားမလည်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ခံစားစိတ်ကို ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှလည်း သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဦးကိုကိုကြီး ဘာပုဆိုးလိုတာလဲဟင်”

“ကိုယ်လား အဟွန်း ဟွန်း တစ်ခုခုကို ဆိုလိုချင်တယ် ဟင်တာပဲ၊ နွေးရော ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

နွေးနှင့် ကိုစိတ္တ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ချိတ်နှင့်သည်းစွာ ကြည့်မိကြသည်။ နွေးအတွက် ပထမဆုံး ကိုစိတ္တဆိုသည့် တည်ကြည်ခန့်သားသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဆိုလည်း မမှား။ အစ်ကိုသီဟကြောင့် ခံစားကြည့်ကြေတွဲနေရသော စိတ်ခံစားချက်။ နှလုံးသားဝေဒနာဆိုးဒုက္ခကြောင့် ဘာကိုမှ ဂရုမထားနိုင်၊ စိတ်မဝင်စားနိုင်သူအဖြစ်မှ...

သူမနည်းတူ တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားချက်ဝေဒနာတို့ ဖြစ်မချီအောင် ပိုက်ထွေးရသူတစ်ယောက်အဖြစ် စာနာစိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စူးစမ်းအကဲခတ်ဟန် နွေး၏မျက်ဝန်းအကြည့်များကို ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ သိပ်သည်းစွာ လှိုင့်ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသူထံမှ အချစ်မျက်ဝန်းလက်လက်များက အင်အားကြီးစွာ စိုးမိုးအနိုင်ယူခံလိုက်ရသည့်အချိန်မှာတော့ နွေးရင်ထဲ ဒိတ်ခဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နွေး”

“ရှင်”

ကိုစိတ္တထံမှ သူမအကြည့်တို့ လွှဲဖယ်လိုက်သည်။ ကိုစိတ္တက နွေးအမည်လေးကို လှိုက်မောတိုးတိတ်စွာ နှစ်ကိုယ်ကြား ခေါ်ငင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရင်နဲ့မဆန့်အောင် မျှသိပ်ချုပ်တည်းနေရတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ကိုယ့်ရင်တွေ ပေါက်ကွဲကုန်တော့မယ် နွေးရယ်၊ ကိုယ် အာလုပ်ရမလဲ”

“လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်ကာကို လုပ်ပေါ့ရှင်”

“နွေးရယ် ကိုယ်လေ...”

နှုတ်က ဖွင့်အံ့လှဆဲဆဲ နွေးကိုချစ်တယ်ဆိုသည့် စကား

ကို လည်ချောင်းဝမှာ အတင်းမျှီချနေရသူအဖြစ်ကို မည်သူမျှ စာနာနိုင်မည်မထင်ပါ။

“နွေး”

“ပြောပါ၊ နွေး နားထောင်နေပါတယ်”

“ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိနေပြီ နွေးရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်နဲ့ ဖြတ်ဖြတ်နိုးနိုး ချစ်မိတာမျိုးပါ”

“ဪ”

တိုးတိတ်စွာ နွေးထံမှ အသိအမှတ်ပြုသံလေး ထွက်လာသည်။ ကိုစိတ္တက အမည်မတပ်ထားသည့်ကလွဲပြီး သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်တွေကို ကိုယ် အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးနေသူအား ရင်ဖွင့်ပြောပြနေရခြင်းကြောင့် ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် တုန်ရီလှိုက်ဖြာနေပါသည်။

“တကယ်တမ်း ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ အစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများဟာ ကိုယ် ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ထဲမှာ နှစ်မြုပ်ကုန်ဆုံးခဲ့ရတဲ့သူလည်း ဖြစ်လို့ အချစ်ယောက်ျား

ခဲဘူးလို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်”

ကိုစိတ္တက သူ သင်္ဘောအရာရှိဘဝဖြင့် နိုင်ငံတကာလည်း
လည်ရင်း အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်ပြောကြား
ဖြစ်သော်လည်း မဟာနန္ဒာကလူအဖြစ် နွေး ရိပ်မိမည်စိုး၍ အ
ကို တိကျစွာ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

“သူ့ကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တယ်၊ သူ့နဲ့လက်ထပ်
ပျော်စရာမိသားစုလေးနဲ့ ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်း ရင်
ဖြတ်သန်းရင်း ကုန်ဆုံးချင်တယ်”

“နွေးတုန်းကလည်း ဦးကိုကိုကြီးလိုပဲ၊ ဘဝတစ်ခု
မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတာပါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကံတရားက နွေးကို စု
ဆိုတဲ့ အမည်သစ်ကို ပေးအပ်စေရုံသက်သက် ဖြစ်စေခဲ့တာ

နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သည့်အကြည့်။

သိမ်မွေ့လှိုက်လှဲသော အပြောအဆို အမူအရာ
ဦးကိုကိုကြီး တစ်ဖြစ်လည်း ကိုစိတ္တအနေဖြင့် နွေး ဆိုသည့်အ
ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိသည်မှတစ်ပါး စကားလုံး
အကြည့်အပြော အမူအရာတိုင်း နွေးကိုသာ ရွန်းရွန်းလက်ထပ်

စူးစိုက်နှင့်မောစွာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် နွေး
ကလည်း သူမဟာ မုဆိုးမလေးသာဖြစ်ပါကြောင်း သွယ်ဝိုက်သော
နည်းဖြင့် ကိုစိတ္တကို ပြန်လည်သိစေရပြန်ပါသည်။

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ပျိုတယ်၊ အိုတယ်ဆိုတာ အရေး
မကြီးပါဘူး နွေးရယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေတ္တာစစ်နဲ့
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်ဖို့ကသာ အရေးအကြီးဆုံးလို့ ခံယူနားလည်
ထားပြီးသားပါ”

“ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ ချစ်သူမိန်းကလေးက အပျိုစင်လေး
မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး နွေး၊ သူက မုဆိုးမလေးတစ်ယောက်
ပါ”

“ဟင်”

“ကိုယ် သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြု
ပါလို့လည်း သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းဆိုချင်ပါတယ်ဗျာ
အဲဒီလောက်အထိ သူ့အပေါ်မှာချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် နွေး
ယုံပါ့မလား”

“နွေးယုံဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ ချစ်သူ ယုံကြည်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“နွေးသာ ဒီမိန်းကလေးနေရာမှာဆိုရင် ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလားလို့ဗျာ”

“နွေး မသိဘူး”

“နွေးရယ်”

ရင်ခွင်ထဲ ချစ်သူကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ထားလိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုးသိပ်ထားလိုက်ရ၏။

“ဦးကိုကိုကြီး”

“ဗျာ”

“ဟိုးခြံအဆုံးဘက်မှာ ဘာရှိလဲဟင်”

“တောအုပ်နဲ့ မြေရိုင်းတွေပဲရှိတယ်၊ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်သွားချင်တယ်ဆိုရင် သွားလေ၊ ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်”

စကားလမ်းကြောင်း၏ ဦးတည်ရာပြောင်းသွားသည်ထိ သိသော်လည်း နွေးကိုသာ သူ ပြုံးပြီးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ရင်ထဲရှိတာ အားလုံးနီးပါး ထုတ်ပြောလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာ ဖျါးဖျါး

သက်သာသွားသလို ထင်မိသည်။

“ဟင့်အင်း အခုတော့ မသွားတော့ပါဘူး၊ နောက်မှပဲ အို အမေ”

“နွေး”

ခလုတ်တစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိ၍ အရှိန်ဖြင့် လဲပြိုသွားမည့် နွေးကိုယ်လေးက ကိုစိတ္တ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်သွားသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အလွန်တကြား မော့ကြည့်မိကြသည်။

“နွေး”

“အို ဦးကိုကိုကြီး”

“နွေးရယ်”

ရင်ခွင်တွင်းရောက်ရှိနေသော နွေးကိုယ်လေး ရုန်းအံ့တွက်မှာ ကိုစိတ္တက လွှတ်မပေးဘဲ အိတွေးမွေးမြဲသည့် နွေးကိုယ်လေးကို အတင်းကျပ်ဆုံး ပိုက်ထွေးပစ်လိုက်သည်။

နွေးကို သူ ချစ်သည်။

ဤမိန်းကလေးကို ဘာအတွက်နှင့်မှ သူ့ဘာထံထဲ

ရုံးမခံနိုင်။ အန်တီထွေးအိမ်မှာ ဇွဲနှင့်နွေးတို့ တွေ့လာသည်ဆိုသော စကားက ကိုစိတ္တရင်ကို အပြင်းထန်ဆုံး လှုပ်ရှားဖို့ဖြစ်လာသည်။ လူချောလေး ဇွဲနှင့် မိန်းမလှလေး နွေးတို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်မှာ သူ စိုးကြောက်သည်။ သဝန်တိုသည်။ မနာလိုစိတ်ဖြင့် ခံပြင်းသည်။

“နွေး”

“နွေးကိုလွှတ်ပါရှင်”

တိုးတိတ်ညင်သာစွာ နွေးထံမှ တောင်းဆိုစကားက ကိုစိတ္တ၏ လှုပ်ရှားနေသော နှလုံးသားကို တည်ငြိမ်အောင်မစွမ်းနိုင်ပါ။ ရှက်စိတ်ဖြင့် အနေရခက်နေသော မျက်နှာလှလှလေးကို သူ အမြတ်တနိုး ငုံ့ကြည့်သည်။ နွေးက သူ့ကိုမကြည့်။

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထောက်ထားမိရင်း သူ့ရင်ခွင်နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ကြိုးစားနေသည်။

“ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ နွေးကိုယ်တိုင်ပဲဆိုရင် ကိုယ့်အချစ်ကို နွေး ယုံနိုင်

မလားဟင်”

“နွေး သွားပါရစေတော့ရှင်”

“နွေး မသွားရဘူး”

“ဟင်”

“ကိုယ့်အချစ်ကို နွေး အသိအမှတ်ပြုပေးပါ”

“အို”

“နွေးကို ကိုယ်ချစ်တယ် နွေးရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို နွေး လက်ခံစဉ်းစားပေးပါဗျာ၊ ကိုယ်လေ နွေးကို နွေးကို”

“အို ဦးကိုကိုကြီး”

နွေး မျက်နှာလှလှလေးပေါ်သို့ ကမူးရှူးထိုး အပ်ကျလာသည့် ကိုစိတ္တ မျက်နှာချောချောကို ရှောင်ဖယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ တင်းကျပ်လွန်းသော အရစ်အလိုင်း အနှောင်အဖွဲ့ထဲမှာ နွေးကိုယ်လေး ဖွန်းကျပ်သွားသလို နွေးထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးကို နာကျင်သွားစေသူကြောင့် စကားဆိုရန် အခွင့်အလွှာပျောက်ဆုံးရပြန်ပါသည်။

“အခွင့်အရေးသမားလို ဆိုရင်ဆိုပါတော့ နွေးကို နွေး”

နွေးကိုချစ်တယ်”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ နွေး ဘာကိုမှ မကြားပါရစေနဲ့တော့၊ နွေး သွားပါရစေ”

နွေးက ကိုစိတ္တမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့သလို သူ့မျက်စိရှေ့မှာလည်း မနေလိုတော့ပါ။ သူမကို ဇွတ်တရွတ် ချစ်အနမ်းတွေ စိတ်ကြိုက်ပေးလာသူကိုလည်း တခြားမိန်းကလေးတွေလို ပါးရိုက်ပြီးမဖြေရှင်းချင်။

“နွေး”

“နွေးကို လွှတ်ပါတော့ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မုန်းသွားပြီလားဗျာ၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

တုန်ခိုက်နေသည့် ကိုစိတ္တ အသံကြီးက မချီတင်ကိုင်လှသလို နွေးမျက်နှာလှလှလေးကိုလည်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နှင့်ရအောင် ဇွတ်အတင်း ကြိုးစားနေပုံက နွေးကို များစွာ အချေအတင်စေသည်။

“နွေး”

“နွေး ဒီထက် စိတ်မဆိုးခင် သွားခွင့်ပြုပါတော့ရှင်၊ ပြောမရရင် နွေး ဦးကိုကိုကြီးကို ဝိုင်းမုန်းရပါလိမ့်မယ်”

“ခနူးရယ်”

တင်းပြတ်သော နွေးစကားများနှင့် စိမ်းမြသည့် နွေးထံမှ အကြည့်စူးလေးတွေက ကိုစိတ္တကို နွေးအား အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးပါဟု ဆိုနေသည့်နည်း။ သူ့လက်က နွေးကိုယ်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် နေရာက ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွားသည့် နွေးက နောက်ကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ကိုစိတ္တ တစ်ယောက်တည်း နေရာမှာ ငေးငေးကြီး ရပ်ကျန်ရစ်သည်။

ကိုယ့်ကို မမုန်းပါနဲ့ နွေးရယ်။

နွေးကို ကိုယ် ချစ်တယ်။

အခန်း (၁၃)

အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လူးလိမ့်နေပေမယ့် အိပ်မပျော်နိုင်သူ နွေး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးကိုကိုကြီးဟု သူမ သိနားလည်ထားသည့် ကိုစိတ္တနှင့် နွေးတို့ကြား ပြောင်းလဲခြားနားသွားသည့် အခြေအနေတွေက နွေးအတွက် စဉ်းစားစရာ အများကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရပါပြီ။

အစ်ကိုသီဟနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် နွေးမှာ အပျိုစင်မုဆိုးမလေးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း အနုပညာသမား အစ်ကိုသီဟက အချစ်ကို အင်မတန် အနုစိပ်ခွဲခြားတတ်သော ချစ်သူအဖြစ် နွေးကို လက်ကလေးကိုင် ပါးလေးနမ်းရုံဖြင့် နေ့စဉ်

မွေ့လွန်းလှသူဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုစိတ္တနယ် ကြမ်းတမ်းစွာ ရှိုက်နမ်းခံရခြင်းမျိုး တွေ့ကြုံရသည်မှာ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ရှေ့လျှောက် သူနှင့် ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို နွေး ကိုယ်တိုင်လည်း မသိတော့ပါ။ မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်း အားလုံးကို ဖြူနုသွယ်လျသော လက်ချောင်းများဖြင့် ဖွဖွထိကိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်းနှစ်မွှာမှာ အဆုံးသတ်တော့ ပါးလေးတွေ ဖြန်းခဲနီရဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။

ဘယ်လိုများ လုပ်ရမှာပါလိမ့်။ ငြိမ်းဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြလိုက်ရမည်လား။ ရှက်စရာကောင်းသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ထိုထိုပါ”

“အို”

ဦးကိုကိုကြီးဟု သူမ သိထားသည့် ကိုစိတ္တ အသံကြောင့် နွေး အခက်တွေ့သွားသည်။ နွေးကို ချစ်အမှတ်တံဆိပ်တွေ ပြည့်သိပ်စွာ ခပ်နှိပ်သွားသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် စိတ်ဆန္ဒမရှိပါ။

“ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါ”

“နွေး ထမင်း ဆင်းမစားဘူးဆိုလို့”

“နွေး ဗိုက်မဆာလို့ပါ”

အသံ ခဏတိတ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့်မဟုတ်လားဟင်”

နွေးထံမှ ဖြေသံထွက်မလာသော်လည်း ကိုစိတ္တ မျက်ဝန်းထဲမှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် ရဲရဲနီနေသော နွေး၏မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်လျက် ရင်သိမ့်သိမ့်ခုန်နေပါသည်။

“နွေး”

“နွေးတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေရင်”

“ကောင်းပါပြီ နွေးရယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် နွေးကို နေထိုင်

ထပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နွေးကို ကိုယ် အသက်လောက်ချစ်တယ်၊ တန်ဖိုးထား ဖြစ်နေတယ်။

တောကိုတော့ နွေး သိထားစေချင်ပါတယ်။ ကိုယ် သွားတော့မယ် နွေး၊ ဝှက်နိုက်”

တိုးဖွသောခြေသံကို နားစွင့်ရင်း ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဖြောင့် မှန်းမသိသော သက်ပြင်းကို နွေးချစ်၏။ အိပ်ရာထဲမှာ ဆက်မေ့ ချင်တာနှင့် မှန်ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ လမင်းကို မျှော်ကြည့်မိသည်။

တိမ်မည်းညိုတွေက ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ။ တစ်နေရာမှ တော့ လရောင်ရေးရေးကို ဝင်းပစ္စာ မြင်ရ၏။ မိုးရနံ့ကလေးကို ရှုဖို့ကိရင်း သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။

မကြာခင် မိုးရွာချတော့မည်ထင်သည်။ နုနွဲ့သော လေ ပြည်ညင်းက တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းတမ်းလာ၏။

ရုပ်ထွေးနေသော နွေး၏အတွေးအာရုံများနှင့် ရင်ဆိုင်ခက်ခဲသော ဒီပါချမ်းမြေ၏ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားဆက်ဆံရေးကြောင့် ထိုတစ်ညလုံး နွေး အိပ်၍မပျော်။

အစ်ကိုရယ်

အစ်ကိုသိဟကို နွေး တမ်းတမိပြန်သည်။ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စဟု နွေးဘာသာ တိတ်တဆိတ် ဆို ဖြတ်ချက်ချခဲ့ပေမယ့် တစ်ဖက်ကတော့ နွေးကဲ့သို့ တွေးမည်ထင်

ဘာဖြစ်လို့များ နွေးဟာ သူမကို ချစ်အနမ်းတွေ ဇွတ်ပေးလာခဲ့သူကို ရှက်မွန်ဒေါသနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ လက်တုံ့မပြန်နိုင်ခဲ့ဘဲ ဒီအတိုင်းထားပြီး ကျောခိုင်းပြေးထွက်လာခဲ့ပါလိမ့်။

သူဟာ နွေးရဲ့အလုပ်ရှင်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်များလား။ အကောင်းဆုံးက ဒီပါချမ်းမြေက နွေး ထွက်သွားရန်သာရှိသည်။ ဒီလိုမှမလုပ်လျှင် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးက မလွယ်။

အတွေးနှင့် ချက်ချင်းလိုပင် ပစ္စည်းတွေ ကောက်သိမ်းသည်။ ဒီပါချမ်းမြေက နွေး ပြန်တော့မည်။ ငြိမ်းကမေးလာလျှင်လည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြမည်။

ပစ္စည်းအားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးချိန်မှာ မိုးက ဝေါခနဲ ရွာချသည်။ လေက ခပ်ပြင်းပြင်းကျလာသည့်အတွက် အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါးတွေ လိုက်ပိတ်ရင်း အမှတ်မထင် ခြံထဲကို လှမ်းအကြည့်မှာ ဦးကိုကိုကြီး ခေါ် ကိုစိတ္တကားက မိုးရေထဲ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ညကြီးအချိန်မတော် မိုးထဲလေထဲ ကားတစ်စီးနဲ့ ဘယ်ထိုများ သွားတာပါလိမ့်။ နွေးအပေါ်မှာ သူကူးလွန်ခဲ့သည့် အကြောင်းများလား။

သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်။

ဦးကိုကိုကြီးဆိုသည့်လူက ပြဿနာတစ်ခုကို ရှောင်ကြဉ်မည့် လူစားမျိုးထဲကမဟုတ်။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းမည့် လူစားမျိုးထဲကဖြစ်သည်။ မိုးထဲလေထဲမှာ ကွယ်ပျောက်သွားသည့် ကိုစိတ္တကားကို ငေးကြည့်ရင်း ညင်သာစွာ သက်ပြင်းရွိုက်လို့ ဖြစ်သည်။ အဖော်မပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းလား။

သူတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိုးထဲလေထဲမှာ အော်ဟစ်နေသည့် မိုးထစ်ချွန်းသံတွေကြား ဘာကြောင့်ထွက်သွားရသနည်း။

အိပ်ရာပေါ် လူက ပြန်ရောက်သွားပေမယ့် ကိုစိတ္တကား အကြောင်းက နွေး အသိတရားကို စိုးမိုးထားပြန်သည်။ အစ်ကိုသီဟမှတစ်ပါး တခြား ဘယ်ယောက်ျားသားအပေါ်မှာမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဟု ထင်ထားခဲ့သည့် နွေး ၄လုံးသားက ဦးကိုကိုကြီး ဟု နွေးသိထားသည့် ကိုစိတ္တ အပေါ်မှာတော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ လှုပ်ခတ်နေပြန်သည်။

အို ဒါကလည်း သူက သွားလေသူ အစ်ကိုသီဟ ဆင်ဆင်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပဲ မဟုတ်လား။

နွေးမြဲကို မရောက်ခင်ကတည်းက သူ ဦးကိုကိုကြီးဟု နွေး သိထားသည့် ကိုစိတ္တကို အစ်ကိုသီဟနှင့်တူသော လူတစ်ယောက် အဖြစ် နွေးဘက်က တိတ်ဘဲဆတ် ဆိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်။

အစ်ကိုသီဟက ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုစိတ္တလောက် စာနှင့်တင်းကြံ့နိုင်ခြင်းမရှိသော ရောဂါပေးနာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဦးကိုကိုကြီး ခေါ် ကိုစိတ္တကတော့ ကျန်းမာရေး ပိုပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပုံစံအပြည့်။ မြင့်မား ချစ်လျစ် ထွားကြိုင်းသည်။ ညှို့မတ်ပြင်းသည်။ ယောက်ျား သာ၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသူဖြစ်သည်။

သူ လှုပ်ရှားပြောဆိုမှု အနေအသိုင်း အသွားအလာက စေ အစ်ကိုသီဟနှင့်တူသည်။ စတုန်းက အမှတ်တမဲ့ သတိ တားမိခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တော့ သေသေချာချာ သက်ထား ဖြစ်လာသည်။ အစ်ကိုသီဟနှင့် ဤမျှဆင်တူသောလူကို ပထမ ခြုံ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

နွေးစိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုသီဟကို ပြန်မြင်နေရသလို ထင် သည်လည်းရှိသည်။ အနေအထိုင်တည်ကြည်သော လူ တစ်ယောက်အဖြစ် နွေးစိတ်မှာ လေးစားအထင်ကြီးအထိ နွေး

မုဆိုးမလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေသူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယောင်၍ မျှပင် တွေးမကြည့်ဖူးပါ။

ဒီပါချမ်းမြေမှာ အလုပ် လုပ်လာသည့် သုံးလေးလ အတွင်း ဦးကိုကိုကြီးက နွေးအပေါ်မှာ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးထက် နည်းနည်း မျှ မပိုခဲ့ပါလျက် အခုမှ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ နွေးအပေါ် အခုလို ဆက်ဆံလာရသည်ကို နားမလည်နိုင်။

နွေး နားလည်သဘောပေါက်ထားသည်က ဦးကိုကိုကြီး သာ လိုချင်သည်ဆိုလျှင် သူ့ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပိုင်းပိုင်း လည်နေသည့် အပျိုစင်ဖူးဖူးနုနုလေးများကိုပင် ရယူနိုင်ခြင်းဖြစ် သည်။

ဒီကြားထဲကမှ နွေးလို ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှမရှိသော မုဆိုးမ လေးတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုမှ ကမ်းလှမ်းရယူချင်ရ သနည်း။

နွေးအပေါ် ကျရောက်လာသည့် လှိုက်လှဲပြင်းပြသော ချစ်အနမ်းတွေကို သတိရလိုက်သည်နှင့် နွေးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတာ ဦးခေါင်းကို ချက်ချင်းခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

ပြစ်နိုင်ဘူး။

မဖြစ်သင့်ဘူးဟု တွေးဖြစ်အောင်တွေးရင်း မျက်ဝန်းအစုံ တို ကြိုးစားပြီး ဇွတ်မှိတ်လျက် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်သည်။ ဆူဆူ ညည် အသံတွေကြောင့် နွေး အိပ်ရာကနိုးလာတော့ မနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းအချိန်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ အနန်း”

“ဦးလေး ဒဏ်ရာရလာလို့ မမ”

“ဟင်”

“အခု ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“ဆရာဝန် ဆေးကုနေပါတယ်”

“အို”

ညက မိုးထဲလေထဲ ကားတစ်စီးဖြင့် အပြင်းမောင်းထွက် သွားသော မြင်ကွင်းကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။

သူ ဘယ်ကိုသွားသနည်း။

ဘယ်နေရာက ဤဒဏ်ရာကို ရလာခဲ့သနည်း။ နွေး မသိ။ အလုပ်ကထွက်ပြီး ဒီပါချမ်းမြေက ဝေးရာကို ထွက်သွား မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသည့်စိတ်ကူးက ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ထိုနီထွ ဖတ်ရာရလာသည်ဆိုတာနှင့် တွေ့ဝေတုံ့ဆိုင်သည့်ဘက်သို့ တွေ့

ပြောင်းသွားသည်။

နွေးဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

“သမီးနွေး လာပါဦးကွယ်၊ ဒီမှာ သမီးကိုကြီးကို ကြည့်ပါဦး၊ မောင်ဝဏ္ဏတို့ ရက်စက်လိုက်ပုံများ၊ ကိုယ့်တူလေး ကိုတောင် အလွတ်မပေးပါလားကွယ်၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“အို အန်တီ သတိထားလေ”

တုန်ရီနေသော ဒေါ်စောသီဂီကိုယ်လေးကို နွေး ပွေ့ဖက် ထားချိန်မှာပင် အားကိုးရာတစ်ခုလို နွေးကိုယ်လေးကိုဖက်၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရွိုက်ငိုနေလိုက်သူက ဒေါ်စောသီဂီ။

“မောင်ဝဏ္ဏ မောင်ဝဏ္ဏ သင်း သိပ်ရက်စက်တယ် ကွယ်”

မိသားစုအတွင်းရေးပြသနာ အရွပ်အထွေးတစ်ခုအဖြစ် ဒေါ်စောသီဂီ၏စကားများအရ သိလိုက်ရပြီးနောက်မှာ ဦးကိုကိုကြီး ခေါ် ကိုစိတ္တ၏ ဒဏ်ရာအခြေအနေကိုသာ မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ရပါ သည်။

“ဦးကိုကိုကြီးဒဏ်ရာ သိပ်များလား အန်တီ”

“ညာဘက်ခြေထောက်နဲ့ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာအတော်များ ဟယ်လို့ ပြောတာပါပဲကွယ်၊ အန်တီလည်း သေချာမကြည့်ရဲလို့ မကြည့်ခဲ့ပါဘူး၊ သမီးနွေးပဲ သမီးအစ်ကိုကို သွားကြည့်စမ်းပါ ဦးကွယ်”

အားကိုးတကြီး တောင်းဆိုလာသည့် အန်တီဒေါ်စောသီဂီ က နွေးနှင့် ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုစိတ္တတို့၏ နှလုံးသားအရေးအခင်း ကို မသိရှာပါ။

“သားကြီးတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ သင်းတို့ကို အန်တီ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူးကွယ်”

“စိတ်အေးအေးထားပါ အန်တီ၊ ဦးကိုကိုကြီးကို နွေး အခုပဲ သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်၊ အန်တီ အခန်းထဲကစောင့်ပါ၊ ခန္ဓာ လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်၊ အမေမှာ စိတ်ပဲရှိတာပါ၊ ကျန်းမာရေးကလည်း ပြည့်စုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သားကြီး ကျန်းမာ ရေးကို အမေကိုယ်စား သမီးနွေးကပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေး ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဒေါ်စောသီဂီအလိုကျ နွေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပေမယ့်
ရင်ထဲမှာတော့ လေးသွားပါသည်။ ရှောင်ပြေးချင်ပေမယ့် ဒီ
သံသရာစက်ဝန်းအတွင်းမှာပဲ နွေးဘဝဖြစ်စဉ်ကို လည်ပတ်ရဦး
တော့မည်လားဆိုသည့် အတွေးစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်စောသီဂီကို သူ့အိပ်ခန်းထဲအထိ တွဲပို့ပေးပြီး စိတ်
ငြိမ်ဆေးတိုက်ကာ အိပ်စက်ခိုင်းလိုက်သည်။

သည်နောက်တော့ နွေးခြေအံ့က ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုစိတ္တ
အခန်းရှိရာသို့ ပြည်းလေးစွာ ဦးတည်သွား၏။

အခန်း (၁၄)

“ကျွီး”

အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းအဖွင့်မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းက နွေးရင်ကို နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ရာထက်မှာ
မှေးမှိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် သဏ္ဍာန်က ဦးခေါင်းမှာ သွေးစွန်းနေ
သည့် ဒဏ်ရာဖြင့် ဖြူဖျော့လျော့ရဲစွာ မှိန်းနေ၏။

တည်ခန့်သော မျက်နှာချောချောမှာ ပွန်းပဲ့ရာဒဏ်ရာ
တချို့နှင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ သွေးစို့နေသည့် ဒဏ်ရာတစ်ခု။

ခြေလှမ်းကို ဖွဖွနင်း၍ ပြည်းပြည်းချင်းအရွေ့မှာ ညာဘက်
ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးပွေးပွေးကြောင့် နွေး မျက်နှာချစ်သွား
သည်။

ဒဏ်ရာတွေ မနည်းပါပဲလား။ မောင်ဝတ္ထုဆိုတာ ဘယ်သူ
ပါလိမ့်။

“နွေး”

သင်းဖျော့သော မွှေးရနံ့က ကိုစိတ္တကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား
စေနိုင်စွမ်းသည့်နည်းတူ မှေးမှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းအစုံကိုလည်း
ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လာစေပါသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ နွေးဆိုသည့် ချစ်ရ
သူကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကိုစိတ္တ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်
ပူနွေးစွာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာ၏။

“နွေးရယ်”

ချစ်သူ၏အမည်ကို လှိုက်လှဲတမ်းတစွာခေါ်ရင်း ချစ်သူ
မျက်နှာလှလှလေးကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေ
မိ၏။

“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ နွေးရယ်၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို
ခွဲခြင်ခင် မတွေ့ရဘဲလောက်အောင် နွေး မုန်းသွားပြီထင်နေတာ”

“ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးပဲနော်”

“ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက ဒဏ်ရာလောက် ဘယ်ဒဏ်ရာ

ကမှ မပြင်းထန်ပါဘူးဗျာ”

“အိုရှင်”

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ နွေးဆိုတဲ့
မိန်းကလေးကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး အရူးအမူး စွဲလမ်းသွားလိမ့်မယ်
လို့ တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုယ် နွေးကိုချစ်တယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေမပြောပါနဲ့လားရှင်”

ရွန်းလဲ့တောက်ပသော ကိုစိတ္တမျက်ဝန်းအကြည့်များ
အောက်မှာ နွေး အနေရခက် ရှက်ရွံ့မိသလို ချစ်အနမ်းတွေ စိတ်
ကြိုက် ခြယ်မှုန်း သီကုံးခဲ့သူ၏မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ရသည်မှာလည်း
အနေရခက်လှပါသည်။

“နွေး အား ကျွတ် ကျွတ်”

“အို ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်၊ နွေးကိုပြောပါ”

နည်းနည်းလှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် နာကျင်သွားသူ၏
အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ နွေး သူ့အနား စိုးရိမ်စွာ ရောက်သွားတော့ သူထ
နွေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်လိုချင်တာကို နွေးက တကယ်ပေးမှာမို့လို့လား
ဗျာ”

“အို”

မျက်နှာလှလှလေး နီရဲသွားအောင် နွေး အနေရခက်စွာ ရှက်အမ်းထူပူသွားပုံကို ကိုစိတ္တ မြတ်နိုးချစ်မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“နွေးရယ်”

“အို နွေးလက်ကို လွတ်ပါရှင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောပါလား အချစ်ရယ်”

ကိုစိတ္တက နွေးလက်လေးကိုဆွဲပြီး သူရင်ခွင်မှာ အပ်ထားသဖြင့် နွေးမှာ ဇွတ်ရုန်းရခက်နေပါသည်။ ကိုယ်က လူကောင်း။ သူက ဒဏ်ရာတွေနှင့်လူဆိုတော့ ဇွတ်အတင်း ရုန်းဖယ်တွန်းထိုးခြင်း မပြုချင်။

“ချစ်မယ်မဟုတ်လားဟင် နွေး”

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောဘီနဲ့ရှင်”

“မဖြစ်နိုင်တာ ဟုတ်လား”

နွေး မဖြေပါ။

“နွေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျာ၊ ကိုယ် နားလည်အောင် ပြောပါဦး”

“ဦးကိုကိုကြီးအနားမှာ နွေးထက် အဆတစ်ရာသာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေပြီးသားပါရှင်၊ နွေးကို မချစ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချစ်လိုက်တာ ဦးကိုကိုကြီး အတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

“ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအရာက ကိုယ့်အတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်လို့ နွေးထင်လဲ”

နွေးတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွှဲမိကြ။ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကိုစိတ္တလက်ထဲက သူမလက်လေးကို နွေး ရုန်းကြည့်သည်။ မရ။

“နွေး”

“နွေးလို ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှမရှိတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ထက် စာရင် အရာအားလုံး အစစအရာရာ နွေးထက်သာမယ့်သူတွေ ချည်းပါပဲ ရှင်ရယ်”

“နွေးရယ်”

“အို ဦးကိုကိုကြီး”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“အို”

ဇွတ်အတင်း တိုးဝေ့ရုန်း၍မဖြစ်မှန်း နွေးသိသလို သူလည်း သိပါလိမ့်မည်။ သိလျက်နှင့် ဘာကြောင့် နွေးကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်အတွင်းသို့ ဇွတ်နစ်၍ ဆွဲယူသနည်း။

“ရုန်းရက်ရင် ရုန်းထွက်လေ၊ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ဒဏ်ရာတွေကနာနာ နွေးက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ မပြောမချင်း မလွှတ်တော့ဘူး”

“ဦးကိုကိုကြီး”

“ချစ်တယ် နွေးရယ်၊ ချစ်တယ်”

“အိုကွယ်”

ဒဏ်ရာရှင်ကို ငဲ့ညှာစာနာနေရသဖြင့် နွေး စိတ်ထင်တိုင်း ခရီးမပေါက်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို သူ သိနှင့်နေသည့်အလား၊ နွေးထိုသူ အနိုင်ယူပါသည်။ လှိုက်လှဲစွာဖွေရှာလာသော အနမ်းမှန်တိုင်းတို့ စိတ်ထင်တိုင်း ကျချသမျှ နွေးမှာ လှိုက်ဖိုရစ်မှူးလျက် သူထိုက်ကြီးကို တွန်းခွာချင်တိုင်း ဒဏ်ရာအနာတရအဖြစ်ကြောင့် လက်တွန်းရပြန်ပါသည်။

“နွေး”

ပါနဲ့”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ နွေးကို ဒီထက်ပိုပြီး အနိုင်မယူချင်

“ချစ်တယ်ပြောပါ၊ အချစ်ရယ်”

“ဟော ခြေသံကြားတယ်၊ နွေးကို လွှတ်ပါရှင်”

“ချစ်တယ်လို့ပြောလေ”

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ရှင်”

“ဖြစ်နိုင်လို့ ဖြစ်နေပြီပဲ”

“အို”

သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်နှင့် နှုတ်ခမ်းစိုစိုလက်လက်များက နွေးမျက်နှာလေးကို ပြန်းခနဲ ပူနွေးသွားစေသည်အထိ ရှက်လန့်ပါသည်။

“နွေး”

“ချစ်တယ် ချစ်တယ်”

ခြေသံရှင်နီးလာ၍ တိုးတိတ်လျှင်မြန်စွာ နွေးဆိုတော့သူက နွေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုချစ်တာလဲ”

“ရှင်ကို ရှင်ကို”

“သေချာတယ်နော်”

“အို လွတ်ပါတော့၊ တော်ကြာ သူများတွေမြင်သွား
နွေးကို အထင်သေးကြလိမ့်မယ်ရှင် သိလား”

“ကိုယ် အထင်ကြီးပုံပဲ အရေးကြီးတာပါဗျာ၊ ချစ်တယ်
နော်”

“အင်း”

“ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အနန်းပါ ဦးလေး”

“အေး ဝင်နဲ့”

“ကျွမ်း”

အနန်းတံခါးပွင့်ပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေ
စွပ်ပြုတ်ဖုန်းကန်ထည့်ထားသော ဖုန်းတစ်ချပ်နှင့် အနန်းထဲကို
ဝင်လာသည်။

“စားပွဲပေါ်ထားပြီး သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နွေးလည်း သွားတော့မယ်”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်သူ စွပ်ပြုတ်တိုက်မှာလဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ချစ်သူ ပြုစုရမယ့်တာဝန်ဝတ္တရားကို မသိဘူး
လား”

“အို တိုးတိုးပြောပါ”

အနန်း ထွက်သွား၍သာ တော်တော့သည်။ ကဲနေ
သည်နေသော လူနာကြောင့် နွေးမှာ ရှက်မုက်နှာတရဲရဲနှင့် အနေရ
ခက်ခွာပင် ချစ်သူဟု သူ့ကိုယ်သူ သုံးနှုန်းလာသည့် ဦးကိုကိုကြီး
ခေါ် ကိုစိတ္တ၏ မျက်နှာချောချောကို အလန့်တကြား ကြည့်မိ၏။
တကယ်ပဲ နွေးမှာ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရလိုက်
ပြီလား။

“နွေး ရှင်းပြပါရစေဦးရှင်”

“မောင်လို့ ခေါ်ပါ”

“အို”

“တခြားဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး”

“ဦးကိုကိုကြီး”

“လက်ထပ်ကြမယ်”

“ဟင်”

“ပြီးရင် မောင့်အတွက် သားသား မီးမီးတွေ အမြန်ဆုံး မွေးပေး”

“အို”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပါ”

“ခက်လိုက်တာရှင်”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်တယ်ပြောတာ ခက်စရာလေး မောင်ကတော့ နွေးကိုချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ အားလုံး သိအောင် အော်ပြောချင်တယ်၊ နွေးကိုချစ်တယ်”

နွေး သူ့ကို လက်မြှောက်အရုံးပေးရန်အပြင် တခြားအံ့ ပြီဟု သိလိုက်သည်။

“နွေး”

“ရှင်”

“ချစ်တယ်နော်”

“နွေး စဉ်းစားပါရစေဦး ရှင်ရယ်”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ ရင်ထိတ်ရသူက ကိုစိတ္တ ဖြစ်သည်။ လှပ သည့် နွေးမျက်နှာလေးကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

နွေးက သူ့ကို မကြည့်။

“နွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ဦးကိုကိုကြီးလို လူတစ်ယောက် ကို နွေး မချစ်ရပါဘူး”

“ခုနုတုန်းက ချစ်တယ်ဆို”

“နွေး ညာတာပါ”

“ဗျာ”

သူ နွေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“နွေး”

အပျော်တွေ ဘယ်ဆီရောက်ကုန်သည် မသိ။ နွေးတ မထူးတော့၊ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်နေရာဆီကမှန်းမသိ၊ နှင့်နေအောင် နာကျင်လာသည်။

“ပြောလက်စနဲ့ တစ်ခါတည်းပဲ နွေး ဆက်ပြောပါရအောင်”

နွေးကို အလုပ်ကထွက်ခွင့်ပြုပါ”

“ဘာ”

“ဒီပါချမ်းမြက နွေး ထွက်သွား....”

“နွေး”

အသံအကျယ်ကြီးနှင့် ရင်နှင့်စွာ ထအော်တော့ နွေး လန့်သွားကာ သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် မော့ကြည့် သည်။ ရင်ကွဲပက်လက် မချိမဆန်ဖြစ်နေသူ၏ မျက်နှာချောချော ပေါ်က နာကျင်ရှုံးနိမ့်မှုနှင့် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုကို မြင်ရတော့ နွေးကိုယ်တိုင် ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ၊ လှိုက်လှဲစွာ နာကျင်ရပြန် သည်။

“မင်းကို အလုပ်ကလည်း ထွက်ခွင့်မပြုဘူး၊ ဒီပါချမ်းမြ ကလည်း သွားခွင့်မပြုဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား နွေး”

နွေး သူ့ကို တုံ့ပြန်စကားမဆိုဘဲ ငြိမ်တွေ့နေတော့ ကိုစိတ္တ ရင်ထဲ မချိတင်က ပေါက်ကွဲချင်တော့သည်။

“နွေး”

“အို ဇွတ်မထနဲ့လေ”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“အို ဒုက္ခပါပဲ၊ ဦးကိုကိုကြီး”

“နွေး”

“အို သွေးတွေထွက်ကုန်ပြီ”

လက်မှာစည်းနှောင်ထားသည့် ဒဏ်ရာက သွေးစိမ့်ထွက် တာတာကိုမြင်တော့ နွေး လန့်သွားသည်။

“ချစ်တယ် နွေးရယ်”

“ဒီလောက် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ရှင်”

“ရင်ဘတ်ထဲက ဒဏ်ရာက ပျံ့ပြင်းတာ နွေးသိပါတယ်

ဉာ”

တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ထွေးလာသည့် ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေး ငြိမ်နေလိုက်ရပါပြီ။

“ချစ်တယ်နော်”

“ချစ်ပါပြီရှင်”

“ညာတာပဲလားဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် နွေး ပြုံးမိသည်။

“ညာတာဆိုရင်ရော”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်မယုံတော့ဘူး၊ နွေးရယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ နွေး သူ့ကို တကယ်အရုံးပေးခဲ့ရတယ်။ ဝပ်ရန်းပြေး၍လည်း မလွတ်တော့။ အထပ်ထပ် နောင်ခွဲထားတာ ချစ်ခြင်းတွေအောက်မှာ အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားလာသည့် နတ်

သံတွေဟာ အမှန်တရားဆိုရင် အစ်ကိုသီဟတစ်ယောက် နွေးထို
ခွင့်လွှတ်ချင်ပါမည်လား။

နွေး မသိတော့ဘူးကွယ်။

အခန်း (၁၅)

“ချစ်တယ် နွေးရယ်”

“တော်ပြီ ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ လူနာဟာ လူနာလိုနေမှ
ပေါ့၊ ဒီလို ကဲနေ သည်းနေရင် ဦးကိုကိုကြီးအနားမှာ နွေး မနေ
တော့ဘူး သိလား”

ချစ်တယ် အထပ်ထပ်သီကုံးချင်နေသူကို နှုတ်ခမ်းစု၍
မူနွဲ့လျက် ပြစ်တင်စကားဆိုလာသူကို မြတ်နိုးစွာ ကိုစိတ္တ ဝေးထွက်
ကြည့်နေမိ၏။ မဟာနန္ဒာက နွေး အင်မတန် နာကြည်းနိုးတီး
နေသော ကိုစိတ္တ ဆိုသူမှာ နွေး၏ချစ်သူ ဦးကိုကိုကြီးပါပဲဟုဆို
လျှင် သူ့အနားမှာ နွေး ရှိနေနိုင်ပါဦးမည်လား။

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းနှိုက်သံထ ကိုစိတ္တရင်ဟတ်

ထဲမှ နင့်မော့စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လက်ထပ်ထားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ် နွေးရယ်၊ မောင့်ကို နွေးထားသွားမှာ မောင် ကြောက်တယ်”

“အဟင်း ဟင်း နွေးပြောရမယ့် စကားတွေပါ ရှင်ရယ်၊ နွေးလို မုဆိုးမလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိလို့ တစ်နေ့ ဦးကိုကိုကြီး နောင်တရနေပါဦးမယ်ရှင်”

“မောင်က နွေးကို ချစ်မိလို့ နောင်တမရပါဘူးဗျာ၊ နွေးသာ မောင့်ကိုချစ်မိလို့ နောင်တရနေမှာကိုသာ စိုးရိမ်မိတာပါ ဗျာ”

ကိုယ်စီခံစားချက်တွေနှင့် ပြောနေကြပေမယ့် စကား အဓိပ္ပာယ်တွေကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတိအကျမသိ တော့ နက်ရှိုင်းမှုကို တိတိပပမသိကြ။

ကိုစိတ္တက မဟာနန္ဒာကို စိတ်နှောနေသော နွေး စိတ် ခံစားချက်ကို သိထားသဖြင့် အဖြစ်မှန်ကိုသိသွားသည့်တစ်နေ့ နွေး လေးထဲထဲမှာကို တွေးလန့်နေသည်။

“နွေး”

“မောင့်ကို လက်ထပ်ပါ”

“အခုချစ် အခုလက်ထပ်ရမယ်လား”

“မောင်တို့ အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်ပြီလို့

နွေး မထင်ဘူးလား”

နွေး မဖြေပါ။

ငြိမ်သက်တွေ့စေစွာ ချစ်သူမျက်နှာကို စိုက်ငေးကြည့်နေ သည်။

“ဦးကိုကိုကြီးအနေနဲ့ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ”

“နွေးအနေနဲ့ကရော”

“ချက်ချင်းလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို နွေး မစဉ်းစားချင်သေး ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုသိဟအပေါ်မှာ နွေးဘက်က သစ္စာမဲ့ရာရောက် တယ်ထင်လို့ပါ”

“နွေးရယ်”

ကိုစိတ္တ နွေးထံမှ ပွင့်လင်းသော အဖြေစကား ကြားရ

သဖြင့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးခုကျင့်သွားရသည်။ နွေးပြောသလို ညီငယ် အပေါ်မှာ သူကရော အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ သစ္စာမဲ့သူပဲလား။

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဦးကိုကိုကြီးကို ချစ်ခဲ့မိတာ လည်း အစ်ကိုသီဟနဲ့ တူလို့ပဲ။ ဒီလိုပြောလို့ ဦးကိုကိုကြီး စိတ် ဆိုးပြီး လမ်းခွဲချင်လည်း လမ်းခွဲပါ။ ဦးကိုကိုကြီးသာ နွေးကို ဇွတ်တရွတ် အကျပ်မကိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် အခုလို ဒဏ်ရာ အနာတရ ပြစ်မနေခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီပါချမ်းမြေမှာ နွေးမျက်နှာကို နောက်ထပ် မြင်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ည ကတည်းက ဒီပါချမ်းမြေက ထွက်သွားဖို့ နွေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့လို့ပါ။”

“ဒဏ်ရာရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“အစ်ကိုသီဟနဲ့တူတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ”

နွေးကို သူ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ နွေးကလည်း သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေတော့ ကိုစိတ္တ ရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ နာမည်လိုက်အောင် လူကို နွေးထွေးနူးညံ့စေတဲ့ မိန်းကလေးပါ လား။

“နွေးရဲ့ အစ်ကိုသီဟကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပဲလား”

ချစ်ပွင့်တစ်ခိုင်

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့၊ တကယ်လို့ မောင်သာ နွေးရဲ့ အစ်ကိုသီဟနဲ့ တူတဲ့ လူတစ်ယောက်မဖြစ်ခဲ့ရင် နွေး မောင့်ကိုချစ်တာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ”

“မောင်မေးတာ ပြေဦးလေ၊ နွေးရဲ့အစ်ကိုကို သိပ်ချစ် တာပဲလားလို့”

“မနာလိုနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း သဝန်တိုတာ”

“အဟင်း ဟင်း”

ကိုစိတ္တ စကားကို သဘောကျစွာ နွေး ဝယ်ထည့်၊ မိန်းမတွေချည်း သဝန်တိုတတ်တယ် ထင်တော့ ထောင့်တော့မှာလည်း ဒီလိုစိတ်ပါပဲလားဟု သိလိုက်ရဦးပါ။

“နွေးက မောင့်ကိုရယ်တယ်ပေါ့”

“ရယ်စရာကောင်းနေတာကိုး၊ လူထောင်ကြီးစစ်မှာ မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ လိုက်ပြီး နောက်လိုက်နေတာ”

ဖြစ်နေတာ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား၊ ပြောပြီးသားလေ၊ နွေးက မုဆိုးမဆိုတာ”

“မောင်မေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုချစ်လဲ သိချင်တာလား”

နွေးအပြုံးကို ကိုစိတ္တ ရှက်သွားသည်။ ကလေး တစ်ယောက်ကို ကြည့်သော အကြည့်နှင့်အပြုံးက ကိုစိတ္တကို များစွာအနေခက်စေသည်။

“ယုံချင်မှယုံပါ၊ အစ်ကိုသိဟကို ချစ်တဲ့အချစ်၊ ဦးကိုကိုကြီးကို ချစ်တဲ့ အချစ် လုံးဝမတူဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို ပိုလဲ လို့ နွေးကို မမေးနဲ့နော်၊ မေးလည်း နွေး ဖြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြေချင်လို့ပေါ့”

“ရှင်းသွားပါပြီဗျာ”

နွေး သဘောထားကို သိသဖြင့် ကိုစိတ္တ ဆက်မမေး တော့ပါ။ မေး၍လည်း နွေးက ဖြေမည်မဟုတ်။

“နွေး”

“ရှင်”

“မောင်ကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ”

“ပြည်းပြည်းတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အဲဒီပြည်းပြည်းက အချိန်ဘယ်လောက်စောင့်ရမှာလဲ”

“နွေး မသိဘူး”

“နွေးရယ်”

“ကဲ လူမှာ ဆေးသောက်ရမယ့်အချိန်ရောက်ပြီ”

လက်က နာရီကို ပင့်မြှောက်ကြည့်လျက် ဆိုလိုက်ဟန် ကို အမြတ်တနိုး ကိုစိတ္တ ငေးကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

နွေးကိုချစ်သည့် အချစ်တွေက ဘယ်သူမှ တုန့်ငါး၍ မရသော အချစ်စစ်များသာဖြစ်ကြောင်း ကိုစိတ္တသာ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ နွေးပြောသလို သူဝန်းကျင်အဝိုင်းအဝိုင်းမှာ နွေးထက် အစစအရာရာသာသည် မိန်းကလေးများစွာရှိတာကို သူ ငြင်းငါး။

သို့သော် ကိုစိတ္တ၏ ချစ်မေတ္တာလုံးသားထ ထိုထို မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာချစ်ပန်း ပွင့်လန်းခြင်းအဖြစ်နဲ့ ချစ်စိတ်လည်း မဝင်မိ။ နွေးဆိုသည့် အသိရခက်သော မိန်းကလေး

လေးနှင့်ကျမှ ကိုစိတ္တ နှလုံးသားက နွေးမှနွေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။
နွေးအချစ်ကို လိုချင်သည်။

နွေးကို တမ်းတသည်။

နွေးနှင့်သာ အတူတူနေလိုသည်။

ဤသည်က ကိုစိတ္တရင်ထဲ အသည်းထဲက လှိုက်လှဲ
သော ခံစားချက်ဖြစ်သော်လည်း နွေးရင်ထဲ အသည်းထဲက ခံစား
ချက်က မည်သို့ရှိလေသည် မသိရပါ။

ကိုစိတ္တ ဇွတ်အတင်းဖျစ်ညှစ်၍ နွေးထဲမှ ချစ်မေတ္တာကို
ရယူပိုင်ဆိုင်ထားသော်လည်း နွေးဘက်ကတော့ ကိုစိတ္တကို အချိန်
မရွေး ထားသွားနိုင်မှန်း ကိုစိတ္တစိတ်က အလိုလိုသိနေသည်။

ကိုစိတ္တ နွေးကို လှိုက်လှဲစွာချစ်သလို နွေးဘက်ကလည်း
ကိုစိတ္တအပေါ်မှာ လှိုက်လှဲသော ချစ်မေတ္တာရှိစေချင်ပေမယ့် ကိုစိတ္တ
အလိုဆန္ဒက ပြည့်နိုင်ပါမည်လား မသိ။

နွေးက သူ့ကိုဆေးတိုက်သည်။

“သာကြီးရေ ဒီမှာ အထွေးတို့ လူနာလာမေးတယ်
ဟေ့”

ခစ်ပါ “ဪ အန်တီထွေးနဲ့ ဇွဲပါလား၊ လာပါခင်ဗျာ”

အခန်းထဲ အန်တီထွေးနှင့် ဇွဲ ဝင်လာသည်။

“အေးကွယ် ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ

မောင်ကိုကြီးရယ်၊ ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်နှယ်နေလဲ”

“သက်သာပါတယ် အန်တီထွေး”

အန်တီထွေးက ကိုစိတ္တ ခုတင်ဘေးရှိ ခုံတစ်လုံးမှာ
ဝင်ထိုင်သည်။ ဇွဲက နွေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သဖြင့်
နွေးလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြီး ပြုံးနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် နွေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အားလုံးပဲ နွေးကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“နေပါ နွေးရယ်၊ အားလုံး မိသားစုတွေပဲ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ နွေးလည်း လုပ်စရာလေးတွေ

ရှိသေးလို့ပါ”

အန်တီဒေါ်စောသီဂီက တားနေပေမယ့် အလိုက်တသိ
နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုစိတ္တ အခန်းထဲက နွေး ထွက်ခဲ့သည်။ ထုတ်

လွတ်လပ်လုပ် စကားပြောကြပါစေဆိုသော စေတနာနှင့် ဖြစ်သော်
လည်း ဇွဲဆိုသည့် ကိုလူချောက နွေးနှင့်အတူ ကပ်ပါလာတာ
ကို နွေး မသိ။

“နွေး”

“ဪ ဇွဲ လူနာသတင်းလာမေးတာ လူနာနားမနေ
ဘူးလား”

“မာမိ ပေးနေပြီပဲဗျာ ကိုယ်က မလိုပါဘူး။ ဒီပါချစ်ပြီ
ကို ဇွဲလိုက်လာတာ နွေးကို တွေ့ချင်လို့လေ”

“ဟင်”

“သိပ်လှတဲ့နွေးကို ဇွဲ ခင်မိပြီ၊ နွေးကရော”

ဇွဲစကားလုံးတွေက မထိတရီ။ ရှုန်းလက်သည့် မျက်လုံး
အကြည့်တွေထဲမှာ မရိုးသားမှုကို အထင်းသားမြင်နေရသည့်အတွက်
နွေး ရင်မောသွားသည်။

“ဇွဲမေးတာ ဖြေဦးလေ နွေး”

“နွေးက ဘာဖြေရမှာလဲ”

“နွေးလည်း ဇွဲကိုခင်ပါတယ်၊ ဘာညာပေါ့ဗျာ”

ပြီးနေသည့် ဇွဲမျက်လုံးအကြည့်တွေ စူးလက်တောက်ဝ
နေပုံကို နွေး ကြောက်သည်။

“ဆောနိုး နွေးက လူတိုင်းကို အလွယ်နဲ့မခင်တတ်ဘူး”

“မာနကြီးတယ်လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်တာပါ။ နွေးက
သူများတွေလို အပျိုစင်မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလေ၊ မုဆိုးမ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ယောက်ျားတိုင်းနဲ့ ရောထွေးမနေချင်ဘူး”

“ဘယ်လို၊ နွေးက မုဆိုးမ ဟုတ်လား”

အံ့သြနေသော ဇွဲအမူအရာမှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေ
ပြည့်လျှံနေမှန်း နွေး သိသည်။ အကြောင်းမသိရင်တော့ လှဝ
နုနယ်သော နွေးလို မိန်းမလှလေးနှင့် မုဆိုးမဆိုသည့် ရင့်သီး
ကြမ်းရိုင်းသည့် ဤစကားလုံးကြီးကလည်း ခုည်းနည်းမှ သင့်ထွက်
ခြင်းမရှိတာကို နွေး နားလည်ပါသည်။

သို့သော် ဤကား အဖြစ်မှန်မျှသာ။

“နွေး အနားကို ဇွဲ မကပ်ချင်အောင် တခင် ခုတ်တွေ
ဖြောတာလား”

“အဖြစ်မှန်ကို ပြောတာလေ”

“လုံးဝမထင်ရဘူးဗျာ”

“ဘာကိုလဲ”

“အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှမခြားဘူးလေ”

ခွဲစကားကို နွေး ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်လည်း နွေးဆိုတာ အပျိုစင်မုဆိုးမပါဟုဆိုလျှင် ခွဲ ဘာပြောဦးမည်မသိ။

“စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

“တကယ်ခင်ရင် ဖျိုတယ်၊ အိုတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ခွဲက နွေးကို တကယ်ခင်တာပါ။ နွေးရော ခွဲကိုခင်မှာလား”

“ကန့်သတ်ချက်ကို လိုက်နာနိုင်ရင် ခင်မယ်လေ”

“ဘယ်လိုကန့်သတ်ချက်လဲ”

“နွေးကို ဘယ်တော့မှ ရည်းစားစကားမပြောပါဘူးတဲ့ ကန့်သတ်ချက်”

“ဟား ရေလည်ထိတဲ့ စကားပဲ၊ ကြည့်ရတာ ခွဲစိတ်ထဲက အကြံအစည်တွေကို နွေး ကြိုသိနေသလိုပဲ”

“ပေး ပြောရင်းကနေ စကားထဲက ဇာတ်ပြလာပြီဆို”

“အာ ဆောရီး၊ အမတ် ဟတ် ဟား နွေးက တကယ်တော်တယ်ဗျာ၊ နွေးကို ခွဲ အရုံးပေးပါပြီ၊ နွေး ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အိုကေ”

ခွဲက နွေးကို ခပ်မြူးမြူး ရယ်မောရင်း လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ဝိုင်းပြလိုက်တာမို့ နွေး ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မုဆိုးမဆိုသည့် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးလှသည့် စကားကြောင့် နွေး စကားကို ခွဲဘက်က အလွယ်တကူ သဘောတူလက်ခံလိုက်တာလားဆိုသည့် မေးခွန်းကိုတော့ ခွဲကို စိတ်ထဲက ကျိတ်မေးဖြစ်လိုက်သော စကားဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သားကြီးရယ်”

“လက်တုံပြန်ရုံရှိတာပေါ့ မေမေ”

“အိုကွယ် ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံနှင်းပါနဲ့ကွယ်၊ ဥပဒေ
အတိုင်းသာ အရေးယူနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ သားရယ်၊ လက်ခံ
ချေတာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ မေမေစကားကို နားထောင်ပါ”

“ဥပဒေအရ အရေးယူချင်ပေမယ့် လက်ဆုပ်ထပ်ဖို့
ပြုစရာ သက်သေမရှိတော့လည်း ခက်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရယ်၊ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ နှာထဲ
လိမ့်မယ်၊ မေမေတို့သာ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

မိခင်ကြီး ဒေါ်စောသီဂီကြောင့် ကိုစိတ္တ ရင်ထဲက

ပေါက်ကွဲချင်နေသော ဒေါသအစိုင်အခဲကို သက်ပြင်းနှင့်၍ လျှော့ချနေရသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဝဏ္ဏ၏ အကြံအစည်တွေက ရက်စက်ပြင်းထန်လွန်းရုံမက ယုတ်မာကောက်ကျစ်သည့်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

မဟာနန္ဒာကို စာရင်းဇယားတွေ လိမ်ညာပြပြီး အကြွေးနှင့်သိမ်းသည်။ ဖေဖေ မရှိတော့ မေမေက ဘာမှမတတ်နိုင်။ အစကတည်းက မဟာနန္ဒာရဲ့ စီးပွားရေးကိန်းဂဏန်းတွေကို မိခင်ကြီးက နားလည်သူမဟုတ်။

ကိုစိတ္တကို ချပြသည့် စာရင်းဇယား အတုတွေမှန်းသိပေမယ့် သက်သေပြစရာ အထောက်အထားက ကိုစိတ္တလက်ထံမှာ မရှိ။ ညီငယ် မောင်သီဟကို မဟာနန္ဒာက မောင်းထုတ်ထားတော့ ပိုဆိုးသည်။

မဟာနန္ဒာအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းရန် မဆိုထားနှင့် ညီဖြစ်သူပင်လျှင် ဘယ်သောင် ဘယ်စခန်း ဆိုက်နေမှန်းမသိရသော အခြေအနေမှာ ကိုစိတ္တ မဟာနန္ဒာကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည်။

သားကြီး ဩရသဖြစ်ပါလျက် မဟာနန္ဒာကို မကာကွယ်

မစောင့်ရှောက်နိုင်သူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရင်း တစ်နေ့ မဟာနန္ဒာကို ပြန်လည်ရယူမည်ဟု ပိုင်ပိုင်ဆုံးဖြတ်လျက် ဒီပါချမ်းမြေမှာ အလုပ်ကို ကြိုးစားသည်။

ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယကြောင့် အောင်မြင်သည်။ ပြောင့်မတ် ရိုးသားခြင်းကြောင့် စီးပွားရေးဖြစ်ထွန်းသည်။ ဦးဝဏ္ဏပိုင် မဟာနန္ဒာက ဒီပါချမ်းမြေနောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ လုပ်သမျှ ရှုံးသည်။

ရင့်သီးမောက်မာသော အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား ဆက်ဆံရေးကြောင့် မဟာနန္ဒာက လုပ်သားတွေ ဒီပါချမ်းမြေအောက် ရောက်လာသည်။ မဟာနန္ဒာ၏အငြိုးက ဒီပါချမ်းမြေ အကျိုးစီးပွားကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဒီပါချမ်းမြေပိုင် ကုန်သိုလှောင်ရုံကို မီးရှို့သည်။ ဘာဘင် ရရချင်း ကိုစိတ္တ ကားဖြင့်ချက်ချင်းလိုက်သွားသည်။ ထုနိုင်စွာ မီးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်သော်လည်း လမ်းခုလပ်မှာ ကိုစိတ္တထံ ဦးဝဏ္ဏ လူတွေက လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားသည်အဖြစ်နှင့် ကြားရသည်။

ကံကောင်း၍ အသက်သေသည်အထိ ခြိမ်းခြောက်သော်လည်း ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် ကိုစိတ္တ ဒီပါချမ်းမြေထံ ပြန်ရောက်လာသည်။

လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အခုတော့ မေမေ ဒေါ်စောသီဂီကြောင့် ကိုစိတ္တ ဦးဝဏ္ဏကို ကလဲ့စားချေ လက်တုံ့ ပြန်ဖို့ ခက်သွားသည်။

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“မေမေကို ကတိပေးစမ်းကွယ်၊ မေမေဘဝမှာ သားငယ် ကိုလည်း ဆုံးရှုံးလက်လွတ်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာအတွက် နဲ့မှ သားကြီးကို မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့တော့ကွယ်”

ပြောရင်း ဒေါ်စောသီဂီ ငိုသည်။ မိခင်မျက်ရည်က ကိုစိတ္တ အသည်းပြင်ကို မီးနယ် လောင်မြိုက်သည်။

“သား ကတိပေးပါတယ် မေမေ၊ ဦးဝဏ္ဏကို ဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားပါတော့မယ်”

“ငမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ မောင်ဝဏ္ဏလို လူယုတ်မာ နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရင် မေမေသားကြီး ဒုက္ခနွံထဲ နစ်မှာ မေမေ မကြည့် ဖုတ်လိုက်ကွယ်”

မိခင်ကြီး၏စောနိုးမှု၊ မေတ္တာကို ကိုစိတ္တ နားလည်ပါ သည်။ ဦးဝဏ္ဏကို တရာဥပဒေအရ အရေးယူရန်သာ စဉ်းစား

တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

“တိ”

“ဟော နွေး ပြန်လာပြီထင်တယ်”

မိခင်ကြီးစကားကြောင့် ကိုစိတ္တ ဒီပါချမ်းမြေ့တွင်းသို့ ဒရိုင်ဘာ ဦးအိုက် မောင်းလာသည့်ကားရှိရာသို့ မိခင်ကြီးနှင့် စကားပြောနေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

ကားမောင်းလာသူက ဦးအိုက် မဟုတ်။ အန်တီထွေး၏ သား ဇွဲ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကိုစိတ္တ ရင်ထဲပူသွားကာ ထူထဲ သော မျက်ခုံးအစုံပါ သဘောမကျဟန်ဖြင့် တွန့်ကုပ်သွား၏။

“ဇွဲ မဟုတ်လား မေမေ”

“အေးလေကွယ်၊ အသွားတုန်းကတော့ ဦးအိုက်နဲ့ ကွယ် လိုက်တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဇွဲနဲ့ပြန်လာတယ်မသိဘူး မေမေ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

သားဖြစ်သူ ကိုစိတ္တနှင့် နွေးတို့ အခြေအချေကို မောင်းနှင် ရိပ်ခြည် သိန်းလည်ထားသည့် ဒေါ်စောသီဂီက ဇွဲနှင့်အတူ ပြန်လာသည့် နွေးကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားတာကို မြင်ပါသည်။

၂၃၆

ဘုရား

ထို့ကြောင့်ပင် သားဖြစ်သူနားမှ နွေးတို့ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုစိတ္တအတွက် စနေသမီး နွေးကို ဘုရားသို့လွှတ်၍ ယတြာချေခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အသွားတုန်းက ဒရိုင်ဘာ ဦးအိုက်နှင့်ဖြစ်သော်လည်း အပြန်ကျတော့ အိမ်ကကားပေါ်မှာ ဦးအိုက် ပါမလာဘဲ ခွဲဆိုသည့် လူချောလေးက နွေးနှင့်ရယ်မောရင်း အတူပါလာသည်ဆိုတော့ ကိုစိတ္တ အူနက္ခဲခတ်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဇွဲက ပါလာရတာလဲကွယ်၊ ဦးအိုက်ရော”

“မပြောချင်ဘူး အန်တီသီဂီရေ၊ လမ်းမှာ ဇွဲ ကားပျက်နေလို့ ဦးအိုက်ကို ချောဆွဲပြီး ကားပြင်ဖို့ ခဏထားခဲ့ရတယ်၊ နွေး ကိုလည်း ပြန်ပို့ပြီးပြီဆိုတော့ ကားရှိတဲ့နေရာကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ အန်တီသီဂီ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကားကိုသာ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသီဂီ၊ နွေးရော အန်တီရော ဇွဲသွားပြီနော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဇွဲက သွက်လက်ချက်ချာစွာ ဒေါ်စောသီဂီနှင့် နွေးကို အပြုံးဖြင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ဒီပါချမ်းမြက ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားပါသည်။

“အန်တီပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဘုရားမှာ အားလုံးလုပ်ခဲ့ပါပြီ အန်တီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဟိုမှာလေ သားကြီးက ဦးအိုက် ပါမလာလို့ စိတ်ပူနေတယ်၊ နွေးပဲ သွားပြောလိုက်ပါဦးကွယ်၊ အန်တီ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

လှပစွာ ရှောင်ထွက်သွားပေမယ့် ရှောင်ထွက်သွားမှန်း မသိရသော အနေအထားဖြစ်ပေမယ့် နွေးကတော့ တမင်ဖန်တီးပေးသွားသည့် အခြေအနေမှာ ရှက်စနိုး ပါးလေးတွေနီပြီး ကျန်ရစ်ပါသည်။

နွေးနှင့် ဦးကိုကိုကြီး အခြေအနေကို ဒေါ်စောသီဂီ သိရှိရိပ်မိနေပြီလားဆိုသည့် လိပ်ပြာမလုံသည့် အကားနှင့် ခင်ခင်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဦးကိုကိုကြီးဟု သုမသိထားသည့် ချစ်သူ ကိုစိတ္တအိပ်ခန်းရှိရာသို့ လေးကန်သော မြေလှမ်းအစုံဖြင့် တွဲနေစွာ ပင်

ရောက်ခဲ့သည်။

“အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါ”

ကိုစိတ္တ စကားကြောင့် နွေးပါးလေးတွေ နွေးခနဲဖြစ်သွားကာ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းပါ တုံ့နှေးသွား၏။

“အပြင်မှာ လူတွေနဲ့...”

“မြင်စေချင် ဖွင့်ထားခဲ့လေ”

“အို”

သူ ဦးကိုကိုကြီး နွေးကို စိတ်ဆိုးနေပါလား။ အတွေးတစ်စနှင့် သူ့မျက်နှာချောချောကို နွေး လှမ်းကြည့်တော့ သူက နွေးကို မကြည့်ပါ။ နွေးကိုပင် ကျောခိုင်းထားလိုက်ပါသေးသည်။

“ဒါ နွေးကို စိတ်ကောက်တာလား”

သူ့နားကပ်ပြီး နွေး တိုးတိုးလေးမေးတော့ သူက လှည့်မကြည့်။ ဘာတစ်ခုမှလည်း ပြန်မနေပြီ။ နွေးမှာ ခွဲနှင့်သူမကို ကြည့်ပြီး မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေသော ချစ်သူမျက်နှာချောချောကို ကြည့်ပြီး မရယ်မိအောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။

ချစ်သူယောက်ျားတစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေပုံကို နွေးဘဝမှာ ဒါထထဆုံး မြင်တွေ့ရခြင်းမို့ပါ။ အစ်ကိုသီဟနှင့်တုန်းက

နွေးရော အစ်ကိုသီဟပါ တစ်ယောက်အပေါ်မှာ တစ်ယောက်မနာလို သဝန်တိုခြင်း မဖြစ်ခဲ့ကြသလို စိတ်ကောက်စိတ်ဆိုးတတ်သော ချစ်သူတွေလည်း မဖြစ်ခဲ့ကြ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် စာနာနားလည်မှုတွေနှင့်သာ ဖေးမကူညီ လက်တွဲခဲ့ကြသည့်အချိန်တွေ။

အေးလေ အခြေအနေတွေကလည်း တူမှတူဘဲ။

အစ်ကိုသီဟက ရောဂါသည်။

ဝေဒနာကို ခံစားနေရှာသူ။

“ခွဲနဲ့ ဘယ်မှာဆုံလဲ”

“လမ်းမှာ၊ သူ့ကားပျက်နေလို့ ဦးအိုက်ကို ခေါ်ထားလိုက်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နွေးရယ်နေတာ မကြိုက်လို့”

“ဖြစ်ရလေ၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

နွေး ရယ်မိသည်။

သူ သဝန်တိုပုံက လွန်လွန်းသည်ဟုထင်၍ အသည်းယားစွာ ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆတ်ခနဲ ကိုစိတ္တ မျက်နှာချောချောက နွေးဘက်ကို ရုတည်တည် လှည့်လာသည်။

“တော်တော်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်”

“အပျော်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ပြုံးနေသော နွေးမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ သိပ်လှသည့် နွေးကို သူ စိတ်မချ။ သိပ်ချစ်တော့ သိပ်သဝန်တိုနေသည်။

“နောက် မောင်မပါဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှ မသွားနဲ့”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ အခုပဲ ဈေးကိုသွားရဦးမယ်”

“မောင်ပါလိုက်မယ်”

“ဟယ် ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရဲ့နဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လို့ဖြစ်မလဲ”

“ဖြစ်အောင်လိုက်ရင် ဖြစ်တယ်၊ ဇွဲနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး”

“ကြံဖန်ပြီး သဝန်တိုတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘာမှမပြောဘူး၊ အနန်းနဲ့သွားမှာလို့ ပြောတာ”

“နွေးနော်၊ မောင်ကို သိပ်အသည်းယားအောင် လှစ်

မနေနဲ့”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ ဦးကိုကိုကြီးရယ်”

“အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကို အခုပြင်”

“မမနွေးအတွက် ဖုန်းလာနေပါတယ်”

နွေးနှင့် ကိုစိတ္တ ကြားက ပဋိပက္ခ သဝန်တိုပွဲက ဤနေရာမှာ အဆုံးသတ်သွားသည်။

“လာပြီ အနန်းရေ ငြိမ်းဆီက ဖုန်းထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ ကိုစွဲတဲ့”

သေလိုက်ပါတော့ဟယ်။

ဇွဲဆိုသည့် အမည်ကိုကြားတာနှင့် ဈာန်စုထွက်သွား သော ချစ်သူကိုကြည့်ကာ နွေး ဘာပြောရမှန်းမသိ / ဖြစ်သွားသည်။

“နွေး ဖုန်းသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကိုစိတ္တက မလှုပ်။

လေးကန်သောခြေလှမ်းတွေနှင့် ချစ်သူကို တော့ခိုင်း ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် နွေးမှာ သူမအဖြစ်ကို ရယ်လည်းရယ်ချင်၊

ငိုလည်း ငိုချင်ဖြစ်နေသည်။

နွေးကို အဲဒီလောက်ချစ်သတဲ့လား ဦးကိုကိုကြီးရယ်။

“ဟဲ့လို”

“နွေးလား”

“အင်း”

“ကားထဲမှာ ဘာကျန်ခဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှမကျန်ပါဘူး”

“သေချာတယ်နော်၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကောက်ရထားတယ်၊ လိုချင်ရင် ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လာရွေး”

“ဟာ...အဲဒါ နွေးပိုက်ဆံအိတ်”

“အဟတ်...ဟား...ဟား”

နွေးထံမှ အလန်တကြား ထအော်သံအဆုံးမှာ ဇွဲထအားပါးတရ ရယ်သည်။

“ပြောပြီးပြီလေ၊ လိုချင်ရင် လူကိုယ်တိုင်လာရွေးဆိုတာ”

“နောက်မှလာရွေးပါစေ ဇွဲရယ်၊ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ တိစ္ဆာရှိနေလို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဦးအိုက်နဲ့ပဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါဇော်ဇွဲ”

“ဇွဲတော့ဝယ်ကျွေးရမှာနော်”

“ကျွေးပျံမယ်”

“အိုကေ...ပေးထားတဲ့ကတိတည်ရင် ပြီးတာပဲ”

နွေးလက်ထဲက ဖုန်းလှိုင်းလေး ပြတ်တောက်သွားသည်။ ဇွဲနှင့်နွေးကို သဝန်တိုပြီး မနာလိုဖြစ်ပါသည်ဆိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဇွဲ ဖုန်းဆက်တာနှင့် လာတိုးနေသည်။

“နွေး”

“ဟင်...ငြိမ်း”

“ကားသံမကြား ဘာမကြားနဲ့ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းရောက်လာတာ နွေးဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

“ငြိမ်းလည်း နွေးလိုပါပဲ နွေးရယ်၊ ကားကို မြဲအပြင်မှာပဲ ရပ်ခိုင်းခဲ့တာလေ”

“ဪ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

“အိမ်သားတွေရော မမြင်ပါလား”

“ရှိတယ် ငြိမ်း၊ အန်တီက ဘုရားခန်းမှာ၊ ဦးကိုကိုကြီးက သူ့အခန်းထဲမှာ၊ နေမကောင်းလို့လေ”

“ဖျားတာလား”

“စီးပွားပြိုင်ဘက်ချင်း မနာလိုလို့ လုပ်ကြတာလေ၊ ရန်ဖြစ်ရင်း ဒဏ်ရာရလို့ အိမ်မှာနားနေတာ”

“ဖြစ်ရလေဟယ်၊ လူနာကို အရင်သတင်းမေးဦးမှပဲ၊ နွေးပဲ အခန်းတံခါးခေါက်စမ်းပါဦး”

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဦးကိုကိုကြီး ဒီမှာ ငြိမ်း ရောက်နေတယ်”

အခန်းထဲက မလှပဲ။

ဘာသံမှလည်း မကြားရ။

“ဦးကိုကိုကြီး”

“နေပါစေဟယ်၊ အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ နောက်မှပဲ နှုတ်ဆက်ရင်း သတင်းမေးတော့မယ်”

ငြိမ်းစကားကြောင့် အခန်းတံခါးကို ထပ်ခေါက်မည့် နွေးလက်ကလေးမှာ လေထဲမှာ တန်သွားသည်။ အခန်းထဲကလူ အိပ်ပျော်နေခြင်းမဟုတ်။ နွေးကို စိတ်ကောက်ပြီး ဘာသံမှမပေးခြင်း အဖြစ်ကို နွေးသာ သိသည်။

“နွေးမှာ အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ

“ဟင်”

“နွေးအခန်းထဲမှာ သွားပြောမှထင်တယ်၊ လာ ငြိမ်း”

“ဟော ငြိမ်းပါလား”

အပေါ်ထပ်လှေကားအတက်မှာ ဘုရားခန်းက ထွက်လာသည့် ဒေါ်စောသီဂီနှင့် နွေးတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆုံသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် အန်တီ၊ နွေးက သတိရတယ်၊ လာလည်ပါဦးဆိုလို့ ငြိမ်းလည်း မအားတဲ့ကြားက အရောက်လာခဲ့ရတာပဲ အန်တီရေ”

“ရိုးရိုးသတိရတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ တော်ကြာ ဒီပါ ချမ်းမြက ပြန်ချင်လို့ နွေးက ငြိမ်းကို ညာခေါ်တာဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“နွေး မပြန်ပါဘူး အန်တီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အိမ်မှာက သားကြီးကလည်း ဒဏ်ရာတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ အနားမှာ နွေးရှိနေတာ အားရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နွေးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည့် ဒေါ်စောသီဂီ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို နွေး နားလည်ပါသည်။ အမှန်တကယ်လည်း

ဒေါ်စောသီဂီက နွေးကို အားထားမှန်း နွေးသိသည်။

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆေးဆေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦးလေ၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ အနန်းကို အခေါ်လိုက်လွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ဒေါ်စောသီဂီ ထွက်သွားသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသော ဒီပါချင်းမြို့အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှာ နွေးတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထံ လွတ်လပ်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၇)

“နွေးအပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တစ်ပင်လည်းမူ တစ်ပင်ထူဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိသားပဲ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုသီဟနဲ့နွေးတို့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကလည်း စာရွက်ပေါ်မှာသာရှိတဲ့ ဟန်ဆောင်အိမ်ထောင်ရေးပါ”

“အခုချိန်ထိ နွေးဟာ အပျိုစင်မိန်းကလေးလည်းဖြစ်တယ်၊ လွတ်လပ်သူလည်းဖြစ်တယ်၊ တခြားသူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတာနဲ့ပဲ နွေးကိုယ်နွေး အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိပြီလို့ ထင်ပါနဲ့”

အိပ်ရာထွက်မှာ လူက ငြိမ်သက်နေပေမယ့် နွေးအတွေးတော့ မငြိမ်သက်ပါ။ ငြိမ်းကို ဦးကိုကိုကြီးနှင့် ချစ်မိပြီဖြစ်

ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောကြားရာမှ ငြိမ်းက နွေးကို တုန်ပြန်ပြောဆိုခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားတွေးတောနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငြိမ်းပြောသလိုပင် နွေးကိုယ်နွေး ဦးကိုကိုကြီးကို ချစ်မိခြင်းမှာ အစ်ကိုသီဟအပေါ် အလွန်ကြီးလေးသော ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသူတစ်ယောက်ပမာ ခံစားနေရခြင်းအဖြစ်က ငြိမ်းထံမှ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားများကြောင့် အတန်အသင့် ဖြေသိမ့်နိုင်စရာ ရခဲ့ခြင်းအဖြစ်ကို နွေး မငြင်းပါ။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

အခန်းအပြင်က မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာသဖြင့် နွေး မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က မနည်းတော့ပါ။ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ဟော အခန်းတံခါးကို ထပ်ခေါက်ပြန်ပြီ။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲလို့ဆို”

“ကျွါ”

“နွေး”

“အို...ဦးကိုကိုကြီး”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲအဖွင့် အခန်းအပြင်မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည့် ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုမိတ္တကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နွေး လန့်သွားသည်။

“နွေးရယ်”

“အို”

“ကျွါ”

ဖျတ်ခနဲ နွေးအခန်းထဲ ရောက်လာသူကို အံ့သြနေစဉ်မှာပင် ကိုမိတ္တက နွေးအိပ်ခန်းတံခါးကို သူ့သဘောနှင့် ပိတ်လိုက်သည့်အတွက် နွေးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ နွေးအခန်းထဲအထိ ဝင်လာရတာလဲရှင်၊ တော်ကြာ ဒီပါချမ်းမြကလူတွေ သိသွားရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်”

နွေး အလန်တကြား ချစ်သူမျက်နှာချောချောကို မော့ကြည့်မိသည်။ နွေးကို တုန်ပြန်ကြည့်နေသည့် အကြည့်တွေက ရှမ်းလက်

တောက်ပနေ၏။

“တစ်နေ့လုံး မောင့်ဆီကို မလာနိုင်အောင် ဘာတွေအလုပ်
ရှုပ်နေလဲ”

“အို...အဲဒါက”

“တော်ပြီ နွေး၊ မောင့်ကို နွေး ဒီထက်ပိုပြီး ရက်စက်
ဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်တော့ဘူး”

“နွေးကို မောင်လက်ထပ်မယ်”

“အို...ဦးကိုကိုကြီး၊ နွေးကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ နွေးမကြိုက်
ဘူးဆို”

“အို”

ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ နွေးခနဲ ထွေးအိမ်နီးကျပ်စွာ ရောက်သွား
တာ သိသည်။ တခြားသူတွေ ကြားမည်စိုး၍ နွေးကိုယ်တိုင်
အသံကျယ်ကျယ်မအော်ရဲ။ ဒါကို အခွန်အရေးယူပြီး အချစ်လူဆိုး
ထဲ သူရင်ထဲက မျိုသိပ်ချုပ်တည်းထားသမျှ စိုးရိမ်ခြင်း၊ မနာလို
ဝန်တိုခြင်းတွေကို ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲပါသည်။

“ချစ်တယ်နွေးရယ်၊ ဘာအတွက်နဲ့ နွေးနဲ့ဝေးလို့မဖြစ်ဘူး
ဆိုတာ မောင်ဝဲသိတယ်”

“နွေး ပြောပါရစေဦးရှင်”

“ဟင့်အင်း...မောင်ပြောတာကိုပဲ နားထောင်၊ မနက်ကြ
ရင် မေမေတို့ကို ကိုယ်တို့မင်္ဂလာကိစ္စ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ရှင်”

“ဘာလဲ နွေးက မောင့်ကို လက်မထပ်ဘူးဆိုတဲ့သဘော
လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နွေးဆိုလိုတာက”

“တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို မောင့်အတွက် လုံလောက်ပြီ”

“အို...ဦးကိုကိုကြီး”

တိုးတိတ်သော နွေးအသံသဲ့သဲ့လေးက ကိုစိတ္တ၏ အချစ်
ပင်လယ်ထဲ စုံးစုံးမြုပ်သွားသည်။

ဆောင်တော်ကူးပန်းရနံ့က တစ်ခန်းလုံး သင်းပျံ့မွှေးအိနေ
၏။ လှိုင်းထန်သော ရင်အနံ့က အခုတော့ ပန်းလျှော့ ပျော့လျှက်
ချစ်သူရင်ခွင်မှာ အဝတ်တစ်စလို့ မှီနေ၏။ ပူလောင်ပြင်းပြသော
အချစ်မီးလျှံအောက်မှာ နွေး အသည်းနှလုံးလေး အရည်ပျော်သွား
၏။

“နွေး”

“ဟင့်အင်းကွယ်”

“ချစ်တယ်နော်”

“မုန်းတယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ရယ်မောသံက နွေးပါးပြင်နုကို ရှက်အမ်းနီမြန်းစေပါသည်။

“ရှင်သိပ်ဆိုးပါလား ဦးကိုကိုကြီးရယ်”

“မောင်ပါ”

“မောင်”

“ဗျာ”

“နောက်ဆို သားတို့ဖေဖေဖြစ်တော့မှာ”

“အို”

နွေးထွေးသော ရင်ခွင်မှာ စကားသံတို့ ပျောက်ဆုံးရပြန်သည်။ အစ်ကိုသိဟကို နွေး ချစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုအချစ်က အပြစ်ကင်းစင် ရိုးသားသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ စိတ်ကူးယဉ် စက္ကနတ်ကွယ်သော အချစ်မျိုးဖြစ်၍ မောင်အချစ်ကတော့ နွေးထွေးသော နှလုံးသားကိုပါ မွေ့မွေ့ရမ်းရမ်း အချစ်စွမ်းအားဖြင့်

ပိုင်စိုးရယူချင်လိုသော အချစ်ဖြစ်သည်။

“စာချုပ် ချုပ်ပြီးပြီနော်”

“ဘာစာချုပ်လည်း”

“အချစ်စာချုပ်လေ”

“မောင်သိပ်ဆိုးတယ်ကွယ်”

“ချစ်တာကိုးဗျာ”

ရှက်လန့်တကြား ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ပုန်းကွယ်တော့ သူက နွေးကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်ရှိုက်နမ်းကာ ကြည်မွေ့စွာရယ်သည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ နွေးလေးရယ်”

“နွေးလည်း မောင်နဲ့အတူတူပါပဲကွယ်”

“နွေးရယ်”

အချစ်ရက်စွဲလေးတစ်ခု ပြောင်းသွားသလို မောင်ကြင်ရာ ခြင်းတွေကလည်း နွေးအပေါ်မှာ ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

“မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်နော်”

“မပြောပါနဲ့ဦးမောင်ရယ်၊ နွေး ရှက်တယ်”

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ အချစ်ရယ်၊ မေမေက သူ့သားကြီးကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ ကြာလှပြီဗျာ သိလား”

“နွေးလို မုဆိုးမလေးတစ်ယောက်နဲ့တော့ ဟုတ်မယ်
မထင်ဘူး”

“ကလေးတစ်ယောက်ပါလာလည်း နွေးကိုပဲယူမှာပါ
ဗျာ”

“ချစ်တယ်နွေးရယ်”

“ချစ်တယ်”

အချစ်ခံယူမှာ နစ်ကျနေသဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးဟု သူမသိ
ထားသော ကိုစိတ္တ၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နွေး နားမလည်ခဲ့ပါ။
မတင်မကျဖြစ်နေသော နွေး၏ ဝေခွဲရခက်နေသောစိတ်ကြောင့်
ကိုစိတ္တမှာ နွေးကို လက်ထပ်လိုပါလျက် အခွင့်ကမသော။

ချစ်သူမုန်းမှာ စိုးရိမ်ရတာနှင့်ပင် ဆောင်တော်ကူးပန်းနှယ်
ညှို့အလယ်ရောက်မှ ချစ်သူကို ရင်ခွင်မှာ ပိုင်ပိုင်ဖက်ထွေးရင်း
ရင်မောပင့်သက်ဖြာနေရသူ ဖြစ်လာ၏။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ သားတစ်ယောက်ရတော့မှာပဲ”

“ကြည့်စမ်း မောင်နော်”

လတ်သီးဆုပ်ကလေးတွေနှင့် တဘုတ်ဘုတ်ထုရိုက်တာ
ခံရသည်။

“ဒါကြောင့် မလာပါနဲ့လို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ခွဲမှမနေနိုင်ဘဲ”

“သွား”

“သွားမယ်”

“အို”

ကိုစိတ္တ ဒဏ်ရာတွေ လုံးလုံးပျောက်သွားတော့ အလုပ်ကို
ပြန်ဆင်းသည်။ ဒီတစ်ခါ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့။

အနားမှာ အချိန်ပြည့် နွေးကို ခေါ်ထားသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မေမေ့ကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ”

“ဟင်...ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကြာပြီ”

“အို”

“မနက်ဖြန် ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးမယ်၊ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီး
ပင့်ပြီး မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်မယ်၊ အားလုံး မေ့မပဲစီစဉ်တာ၊ ဆော့ထို
ဘာအပြစ်တင်ချင်သေးလဲ”

“အဲဒါ မောင်ဆိုးလို့ပေါ့”

“မဆိုးလို့ဖြစ်မလား၊ အနားမှာ ခွဲဆိုတဲ့ထောင်ထ တစ်ခု

ဝဲဝဲနဲ့ ခင်ဗျားပါသွားမှာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်စေချင်လို့ လား”

ခွဲအကြောင်းပြောရင်း မျက်နှာကြီးမှန်တည်သွားတာကို ကြည့်ပြီး နွေး ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ရက်ပါ။ နွေးကို သိပ်ချစ် မှန်းသိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

“နွဲက မောင်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားပဲ လူတွေကိုယ့်နေ”

ဒီတစ်ခါတော့ နွေး ရယ်မိသည်။

“လူကို ဘာရယ်တာလဲ”

“တာလို့ ဒီလောက် နွေးကိုချစ်လဲ”

“အဲဒီအဖြေ မောင်ကိုယ်တိုင် သိချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊

မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။ နွေး မောင့်ကို ဆေးခပ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာဆေးလဲ”

“အချစ်ဆေးလေ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ထိုတုန်းကပြောသော မောင့်စကားကို နွေး သဘောကျ

စွာရယ်တော့ မောင်ဝါ နွေးနှင့်အတူ လိုက်ရယ်သည်။ ရုံးတက်

လက်မှတ်ထိုးသည့်နေ့မှာ ယောက္ခမကိုယ်တိုင် နွေးကို စိန်တစ်ဆင့် စာ လက်ဖွဲ့သည်။

“နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်တဲ့ စွယ်တော်ရွက်လေးလို သားတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ဘဝဖြစ်ရတာ မဟုတ်လားကွယ်၊ ရလားတဲ့ အိမ်ထောင်လေး ရာသက်ပန်နိုင်မြဲပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ဒေါ်စောသီဂီ၏ဆုကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့် စွာ ခံယူလိုက်သည်။ တရားသူကြီးရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးသည်။ သတို့သမီးနွေးနှင့် သတို့သား ကိုစိတ္တ။

“ဟင်”

နွေးခေါင်းထဲမှာ ထိုအမည်က မိုက်ခနဲပြာသွားသည်ကို...စိ...တ္တ။

ကိုစိတ္တဆိုတာ မဟာနန္ဒာက-ကိုစိတ္တများလား။ ဦးတို့ထို့

ကြီးဟု နွေးသိထားသည့် ချစ်သူမျက်နှာကို အလန့်တကြား ကြည့်ရင်း လက်ထဲကမောင်တိန်လေး ဒေါက်ခနဲပြုတ်ထုတ်သည်။

“ရှင်...ရှင်...ကို...စိ...တ္တ ဆိုတာ၊ ~~တာပေးတာ~~”

ကိုစိတ္တမဟုတ်လား”

“နွေး”

“ရှင်...ရှင်...လူလိမ်...လူညာ”

နေရာက ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“မောင် ရှင်းပြပါရစေဦးနွေးရယ်”

“အို...နွေး ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင့်တို့

နွေး မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

“နွေး”

ကိုစိတ္တ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် နွေးက နောက်ကို တစ်ချက်
လှည့်မကြည့်ဘဲ နေရာက တစ်အားပြေးထွက်သွားရာ နွေးနောက်
က ကိုစိတ္တ အပြေးလိုက်ပါသွား၏။

“ကျွီး”

“နွေး”

“ဟင်...ကိုကျော်စွာ”

“နွေး”

နွေး ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကိုကျော်စွာကားထော်

တက်လိုက်သည်။

“ကားကိုမြန်မြန်မောင်းပေးပါ ကိုကျော်စွာ၊ နွေးကို ကူညီ
ပါ”

“နွေး”

“ဝူး...ဝရော”

ကိုစိတ္တ နွေးတို့ကားနားအရောက်မှာ ကိုကျော်စွာက သူ
ကားလေးကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသဖြင့် ကိုစိတ္တ
ကျန်ခဲ့သည်။

“နွေး...နွေး”

ရင်ကွဲမတတ်အသံကြီးနှင့် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် နွေးက
မကြားတော့။ ကိုစိတ္တ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး သူ့ကားနှင့်
နွေးကားနောက်ကို ဇွတ်အတင်းလိုက်သည်။

“တီ...တီ”

“ဝေါ...ဝရော”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ နွေး၊ နောက်မှာ လိုက်လာပြီ”

“ရပ်မပေးနဲ့ ကိုကျော်စွာ၊ နွေး သူ့ကိုမုန်းတယ်”

အလိမ်အညာခံရသည်ဆိုသောအသံက နွေးရင်ကို

ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်စေရုံမက ဤအဖြစ်အပျက်ကလည်း နွေးကို ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“တိ...တိ”

“ကျွေး”

“ဟာ”

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး ဒုန်းခနဲအသံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတာ မှတ်မိလိုက်၏။ သည့်နောက်မှာတော့ နွေး ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

အခန်း (၁၈)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

အသိတရားတို့ ဦးခေါင်းထဲရောက်လာတာနှင့် နွေး တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေကြောင်း ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိ၏။

ခန္ဓာကိုယ် အလှုပ်အရွေ့မှာ နွေးဦးခေါင်းကဒဏ်ရာက တဆစ်ဆစ်နာကျင်သွားသည့်အတွက် ပြုနေသော နွေးလက်ကလေး က ဦးခေါင်းကို အလိုလိုဖိကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“နွေး”

“သတိရပြီနော်၊ မောင်ပြောတာကြားရဲ့လားဟင်”

နွေးအဖားမှာ စိုးရိမ်ခြင်းသောကတော့ အလှုပ်ထပ်မံစားနေရ

သည့် ကိုစိတ္တက နွေးလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း နွေးမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်မိမိမိကြည့် လျက် နွေးအမည်ကိုသာ အဆက်မပြတ် ခေါ်နေမိ၏။

“နွေး...နွေး”

“ဟင်”

လေးလံသောမျက်ဝန်းကို အဖွင့်မှာ ကိုစိတ္တ၏မျက်နှာကို အရင်တွေ့လိုက်ရတော့ နွေးရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းစို့နှင့်သွား၏။

“နွေး”

“ဖယ်...လွတ်”

ကိုစိတ္တ တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် နွေးလက်ကို အင်အားရှိသလောက် ဆောင့်အရုန်းမှာ ကိုစိတ္တအသည်းတွေ ဖျတ်ခနဲ ကွဲကြေသွား၏။

“နွေးရယ်”

နွေးအလိုကျ ကိုစိတ္တ နွေးလက်ကလေးကို ဖြေလွှတ်ပေး လိုက်သော်လည်း အသည်းနှလုံးတွေမှာတော့ အတိုင်းအဆမရှိ နာထွင်သွားသည်။

နွေးက သူ့ကိုကြည့်။

မျက်လွှာချလျက် ကျောခိုင်းပစ်ပုံကို ကြည့်ကာ ကိုစိတ္တရင်ထဲ မချီတော့။ နွေးကိုယ်တိုင်မှာလည်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေပါသည်။ သူမအမုန်းဆုံး မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တဆိုသည် လူက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နွေး အချစ်ရဆုံး၊ နွေး အမြတ်နိုးဆုံးသူ ဖြစ်နေသည်။

“နွေး”

“ရှင်...လူလိမ် လူညာ၊ နွေးအချစ်ကို လှည့်ဖျားပြီးယူတဲ့ လူ”

“အဟင်...ဟင်...ဟင်”

ပြောရင်း နွေး တသိမ်သိမ်ခိုခိုနှိုက်သည်။ နွေး၏မျက်ရည် တွေကိုကြည့်ပြီး အသည်းနှလုံးတွေ ပူထောင်ရသူက ကိုစိတ္တ။

“မောင်ရှင်းပြပါရစေဦး နွေးရယ်”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

နွေး ရှိုက်သံဗလုံးဗထွေးနှင့် အော်သည်။ နွေးရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ မဟာနန္ဒာက လူတွေကို နွေး ဘယ်လောက်နာကြည်းသည်။ မုန်းတီးသည်ဆိုတာကို သိလျက်နှင့်

“ရှင်...နွေးကို နွေးမုန်းသိလို့ တမင် အခုလို လှည့်စား

ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

“အစတုန်းက နွေးကို နွေးမှန်းမသိခဲ့ဘူး၊ မဟာနန္ဒာက မောင့်ကိုမှန်းနေတာ နွေးအဖြစ် နွေးနဲ့မောင်ဆုံတွေ့ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“နွေးကို နွေးမှန်းမသိဘူး၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိဘဲ နဲ့ နွေးကို မောင်ချစ်ခဲ့တာ”

ထိုစကားကို ပြတ်သားလေးနက်စွာ ကိုစိတ္တပြောရင်း မျက်ရည်တွေနှင့် နွေး မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နွေးက သူ့ကိုမကြည့်။ ကိုစိတ္တ သူပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီပါချမ်းမြကို နွေး ရောက်လာမှ နွေးဆိုတဲ့မိန်းကလေး နဲ့ မောင်ချစ်တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှန်း သိခဲ့ရတာ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မောင့်ရင်တွေ ဘယ်လောက်တုန်လှုပ် ချောက်ချားခဲ့တယ်ဆိုတာ နွေးသိရဲ့လား”

“မဟာနန္ဒာကို နွေးမှန်းနေတယ်၊ စိတ်နာပြီး အထင်လွဲ နေတာသိသိနဲ့ နွေးကို မချစ်မိအောင်နေမယ်လို့ ကြိုးစားတဲ့ကြားထဲ ထဲ နွေးထိုမှ အောင်နှလုံးသားက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့မိတာလေ”

“နွေးကို အောင်ချစ်တယ်”

“မပြောနဲ့၊ ရှင်ကိုနွေးမှန်းတယ်သိလား”

ခါးခါးသီးသီး ရှိုက်ငိုနေသော နွေးကိုကြည့်ကာ ကိုစိတ္တ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“မောင်က မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တဖြစ်နေလို့လား”

“မေးနေစရာတောင်မလိုဘူးရှင်၊ ရှင်တို့လို တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်တဲ့ အတ္တသမားတွေကြောင့် အစ်ကိုသီဟရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်တွေဟာ ဘယ်လောက်အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးနေခဲ့တယ် ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား”

“မောင်သိပါတယ်ဗျာ၊ မောင်သီဟဆိုတာ မောင့်ရဲ့ညီ အရင်းပဲ၊ မဟာနန္ဒာနဲ့ နွေးတို့ ပြဿနာဖြစ်နေချိန်မှာ မဟာနန္ဒာမှာ မောင်မရှိဘူး”

ကိုစိတ္တက သူ့သင်္ဘောသားအရာရှိအဖြစ် ပင်လယ်ထဲ ရောက်ရှိနေခိုက်မှာ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဝဏ္ဏက မဟာနန္ဒာမှာ အစ်ကို ဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ စီးပွား ရေးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပုံ။ ဦးဝဏ္ဏနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး မဟာနန္ဒာ က မောင်သီဟ လွှင့်သွားပုံ။ မိဘများနှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခွင့် မရအောင် ဒေါ်နန်းစံမှ ယုတ်မာခဲ့ပုံများအားလုံး အဆုံး နွေးတို့ ရှင်းလင်းပြောပြပါသည်။

“ဒီလူဘယ်လောက်ယုတ်မာလည်းဆို နောက်ဆုံးအချိန် အထိ မောင်တို့ ဒီပါချမ်းမြရဲ့ အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်တဲ့အပြင် မောင့်အသက်ကို အန္တရာယ်ပေးတဲ့အထိ ဖြစ်လာတာ နွေး အသိပါကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ မေမေသားကြီးအပေါ်မှာ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ သမီးဟာ မေမေတို့နဲ့ ဘယ်လောက်ရေစက်ရှိတယ် ဆိုတာ သမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေမေတို့သားအမိတွေရဲ့ မေတ္တာ စေတနာနဲ့တင် သိလောက်ပါပြီ”

ယောက္ခမကြီးကိုယ်တိုင်ကပါ နွေးကို ဝင်ရောက်ပြောဆို လာသဖြင့် နွေးရင်ထဲက နာကျင်မှုတို့ အတန်အသင့် လျော့ပါး သက်သာစပြုလာရပါပြီ။

“သားနဲ့သမီး ပြေလည်တာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်ကွယ်၊ မေမေလည်း မသေခင် မြေးချီသွားပါရစေ၊ သားလည်း နွေး ဘော့နပ်တဲ့အထိ ချောမော့တောင်းပန်လိုက်ပါကွယ်”

“မေမေလည်း နေသိပ်မကောင်းလို့ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“သမီးနွေး နေကောင်းအောင်နေနော်၊ သမီးကို မေမေ ချစ်ဝါတယ်၊ မေမေသွားပြီ ဟုတ်လား”

ဒေါ်စောသိင်္ဂီက နွေးနှင့် တိုစိတ္တတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး

ပြန်သွားသည်။ နွေးက ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်မရ။ ကားဘရိတ် ဆောင့်အုပ်လိုက်သည့်အချိန်ဖြင့် ဦးခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာသည့် ကားကို ရှောင် လိုက်ရာမှ ကိုကျော်စွာကားလေးက အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းဘေး တစ်ဖက်ရှိ ငှက်ပျောပင်အုပ်ထဲ ဝင်တိုးမိ၍ မည်သူမျှ ဒဏ်ရာကြီး ကြီးမားမား မရခြင်းဖြစ်သည်။

“နွေး”

“ကိုကျော်စွာရော”

“သူလည်း ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရပါဘူး၊ အခု ဝပ်ရှော့မှာ ကားပြင်နေတယ်”

“ဆေးရုံက နွေးဆင်းမယ်”

“အခုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆရာဝန်က တစ်ရက်စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်တဲ့”

“ရှင်ပဲနေခဲ့၊ နွေး သွားတော့မယ်”

“အို...အမေ”

“နွေး”

နွေးက ကိုစိတ္တစကားကို နားမထောင်ဘဲ ဆေးရုံခုတင် ပေါ်က ဇွတ်အတင်းဆင်းခိုက်မှ ခြေကျင်းဝတ်မှာ စည်းထားသည့် ပတ်တီးဖွေးဖွေးနှင့် ဒဏ်ရာက မျက်ခနဲနာသည်ဖြစ်ရာ...

ယိုင်နဲ့သွားသော နွေးကိုယ်လေးအား ကိုစိတ္တမှာ စိုးရိမ် တကြီး ပွေ့ယူလိုက်ရပါသည်။

“ဖယ်ပါ၊ နွေးဘာသာလျှောက်မယ်”

နွေးမှာ ကိုစိတ္တရစ်သိုင်းထွေးပွေ့ထားသော လက်များကို ဇွတ်အတင်းဆွဲဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ ကိုစိတ္တက မလွတ်။ လှပသော ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ကျုံးယူ ပွေ့အချိန်မှာ နွေးအသည်းထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားသလို ဆေးရုံအတွင်းရှိ လူနာတွေရော လူနာစောင့်တွေပါ သတို့သမီးဝတ်စုံလှလှ သတို့ သားဝတ်စုံလှလှဖြင့် နွေးနှင့် ကိုစိတ္တကို ဝိုင်းကြည့်ကြပါသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ နွေးကို အခုအောက်ချပေး ပါ”

နွေး ရှက်နွမ်းနွမ်းဆိုးပေမယ့် ကိုစိတ္တက နွေးစကားကို မကြား သလို နွေးကိုယ်လေးကို ပွေ့ချိပြီး ဆေးရုံထဲကထွက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သတို့သားရဲ့ သတို့သမီး ဆေးရုံကဆင်းတဲ့ အထိ ဓမ္မာစောင့်တော့ဘူးလား”

ကိုစိတ္တနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည့် ဆရာဝန်က သတို့သား နှင့် သတို့သမီးကို ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လှမ်းအစမှာ နွေး ရှက်လွန်း သဖြင့် ကိုစိတ္တရင်ခွင်မှာ သူမမျက်နှာလေးကို ဝှက်ကွယ်လိုက်မိ သည်။

“မရတော့ဘူး ဆရာရေ၊ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ဘဝ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ခိုင်ထဲပွင့်တဲ့ အချစ်ပွင့်ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆေးရုံ က ဆင်းချင်နေတဲ့ သတို့သမီးကို ဒီလိုပဲ မပြေးရတော့တာပဲ ဆရာရေ”

“အို...အရှက်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြနေတာပါဗျာ၊ နွေးကို မောင်ချစ် တယ်”

“မပြောနဲ့”

“ပြောပါရစေဗျာ၊ မောင်အချစ်၊ မောင်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟုတ်လား”

နွေးကိုယ်လေး ကိုစိတ္တကားပေါ် ရောက်သွားသည်။

“ရှင် လူလိမ်လူညာ”

“မောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

နွေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးဆိုတော့ သူရယ်သည်။

“ချစ်လို့ လိမ်ညာမိတာပါဗျာ”

“ချစ်တိုင်းလိမ်စရာလားရှင့်”

“အင်း...တစ်ခါတလေတော့လည်း မုသားမပါရင် လက်မချောဘူးတဲ့ဗျာ၊ မောင်သာ မဟာနန္ဒာက ကိုစိတ္တပါဆိုရင် နွေးက မောင့်ကို အနားတောင်အကပ်ခံပါ့မလား”

“မုန်းလွန်းလို့ ရှင်တို့နဲ့ဝေးရာကိုပြေးမှာ”

“ဒါကိုသိလို့ မောင်ကလည်း အပိုင်ကြိုထားရတာပေါ့ဗျာ၊ နွေး အခု မောင့်လက်က ပြေးလို့လွတ်သေးရဲ့လား”

“မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ”

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့မောင်ပါဗျာ”

ကိုစိတ္တကို နွေး မျက်စောင်းထိုးတော့ သူက သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း နေရာက ကားကို စထွက်ပါသည်။ နွေးရင်မှာ မခံနိုင်အောင်သာဖြစ်လျက် မောင့်ကို မကျေနပ်သည့်တိုင် လွန်ကုန်ပြီဖြစ်သော အခြေအနေတွေက အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ပြင်ချင်၍မရတော့။

နွေးကိုယ်တိုင်လည်း မောင့်ကို ချစ်ခဲမိပြီမဟုတ်လား။

ထားမောင်းရင်း ကိုစိတ္တက နွေးလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို

သူ့လက်ချွေးဖြင့် လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပါသည်။

“နွေး”

နွေး မထူး။

လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကိုစိတ္တလက်ကို ဖယ်ရှားဖို့

ကြိုးစားတော့ ကိုစိတ္တက နွေးလက်ကိုမလွှတ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်တယ်”

“ကနီ”

ကိုစိတ္တက ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ထိုးရပ်လိုက်သည့်အတွက် နွေး သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကားကိုရပ်တာလဲ”

“ဆက်မောင်းလို့မရတော့လို့”

“ဘာရယ်”

“ချစ်တယ်နွေးရယ်”

“အို”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ နွေးကိုယ်လေး ထွေးမနဲ့ရောက်သွားသည်။

“လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“နွေးကချစ်တယ်ပြောမှ”

ကလေးဆိုးကြီးလို မုန့်သော သူ့ကို နွေးမျက်စောင်းထိုး

ရင်း သူ့ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် တဖုန်းဖုန်းထုရိုက်
မိသည်။

“လူတစ်ကိုယ်လုံး အကြံချည်းပဲ၊ ရှင်ကို နွေး မုန်းတယ်
သိလား”

“မောင်လည်းမုန်းတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“နွေးကို”

“အို”

ပါးစပ်က မုန်းတယ်ပြောပြီး လူကိုခွတ်အတင်း တိုးမို့
ရှက်နမ်းလာသူကြောင့် နွေးမှာ စကားဆိုရန် ခက်ခဲစွာပင် မင်းကြပ်
စွာ ပိုက်ထွေးထားသည့် ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ နင့်နဲသော ခဲခဲချက်
တွေဖြင့် လှုပ်မရအောင် တုတ်နှောင်ခံထားလိုက်ရပြီဖြစ်ပါတော့”
သတည်း။

နလုံးစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းပါစေ။